

СХОРОНЕННЯ

**Пояснення двох Божественних
пророчих драм записаних в
Біблійних книгах
ЕСТЕР
і
РУТ,
які відкривають провізію Єгови для
охорони і схоронення тих, що люблять
Його і також показують оправдання
Його слова і ім'я.**

**ПОЯСНЕННЯ Й.Ф. РУТЕРФОРДА
Автора
Сотворення, Визволення, Примирення, Пра-
вительство, Пророцтво, Світло і інших книг.**

Перше видання 1 000 000 примірників

***Видавці*
WATCH TOWER
BIBLE AND TRACT SOCIETY
INTERNATIONAL BIBLE STUDENTS ASSOCIATION
BROOKLYN, NEW YORK, U.S.A.**

***Also*
London, Toronto, Strathfield, Cape Tawn, Berne,
Magdeburg, and in other coutris**

ЄГОВІ

“Надії праведних”

Ця книга є присвячена

**“Єгова скеля моя, і ізбавлення моє;
мій Бог, моє прибіжище, на него
вповатиму. Він щит мій і ріг мого
спасення, башта моя висока. Покличу
Єгову, котрому належить слава,
і від ворогів моїх спасуся.” – Пс. 18:2,3.**

А.П.В.

Застережені права, 1932 р.

Й. Ф. РУТЕРФОРД

Виготовлено в С Ш А

ПЕРЕДМОВА

ЄГОВІВ противник і архиворог є Сатана. Від часу Едему Сатана старався перешкодити замірам Єгови. Єгова дав своє слово, що в назначеному часі Він збере народ, що поступатиме властиво і буде вірним і правдивим Йому. Кожне людське сотворіння, яке щиро старається бути правдивим і вірним Богу Єгові, було нападжене і переслідуване Сатаною і його агентами. Посідаючи багато більшу силу від людських сотворінь, Сатана знищив би всіх вірних Богу людей, якщо б Єгова не надав їм охорону. Схоронення означає огородити кругом, зберігати і охороняти проти лукавих нападів Сатани. Це чинить Бог Єгова для тих, що є вірні і правдиві Йому.

Книга Естер, яка є частию Біблії і стає тепер зрозумілою, є гарною і вражаючою ілюстрацією охорони та любові Бога Єгови до тих, що є непохитні в їх посв'яті до праведності, і котрі служать Богу в чистоті серця. Книга Естер це запис пророчої драми під керівництвом Єгови, щоб показати своїм вірним свідкам при кінці світа Його провізію зроблену для їх охорони і цілковитого схоронення, і через те є потіхою для всіх таких.

Біблійна книга знана як Рут є також з керівництва Єгови записом чудової пророчої драми. Рут, Ноема і Бооз є головними акторами в тій

драмі, яка ясно показує провізію Єгови для охорони і схоронення від всякого зла тих, що люблять Його. Актори в тій пророчій драмі не розуміли цілі її в тому часі, і ніякий чоловік не міг зрозуміти значіння її аж до Богом назначеного часу на зрозуміння її.

Книги Естер і Рут є Божественними записками двох видатних пророчих драм поміщених у слові Божому і є поученням для тих, що живуть тепер на землі при кінці світа, і котрі дійсно люблять і служать Єгові. Через те, що назначений час на виrozumіння цих великих правд поміщених там прийшов, то здається угодним є Єгові помістити в сій книжці вияснення сих двох книг. Всі, що мають гаряче бажання бачити цілковитий тріумф справедливості на землі, а особливо ті, що є посвячені Богу і Його царству, будуть читати сю книжку СХОРОНЕННЯ з глибоким заінтересованням та много користаючи з того.

Остаточна боротьба між лукавими а справедливими прийшла, і в сій великій кризі ніякий чоловік не може схоронити себе; однак тих, що вповні вповають на Єгову, Він схоронить. Вже тепер ми живемо в “той день” Господа; тому до тих, що пильно шукають довідатись яка є воля Божа, і що несамолюбно є послухні і служать Йому, Він каже: “Господь заступить тебе від всякого лиха, він заступить душу твою. Заступить Господь вихід твій і вхід твій від нині по віки”. – Псальма 121:7,8

СХОРОНЕННЯ

СХОРОНЕННЯ

ГОЛОВА 1

ЕСТЕР

ЄГОВА вибрав синів Ізраїля як свій особливий нарід. Він зробив угоду з ними і дав тим людям нагоду доказати їх вірність до Нього і затримати їх невинність. Через більше чим вісімнадцять століть Єгова мав справу з тим народом за винятком всіх інших. Задля їх невірності до їх угоди ізраїльтяни, котрі також є знані як жиди, були запроваджені в неволю до краю вавилонського. Лише мале число жидів були вірними Богу, і котрим було дозволено повернутись до їх родинного краю. Сих вірних одиниць святе Писання описує як “останок”.

Єгова велів, щоб євангелія Його царства проголошувалась до людей певних народів протягом більше чим вісімнадцять століть. Многі з тих людей, що чули сю вість правди, добровільно ввійшли в угоду з Богом, згодившись чинити Його волю. Більшість з таких були невірні до Бога і до їх угоди і відпали до світа, котрий знаходиться під контролем Сатани—Диявола і наз-

ваний в святім Писанню висловом “Вавилон” або сатанська організація. Порівняно мале число з тих, що зробили угоду чинити волю Божу, затримали їх невинність до Єгови і залишалися вірними Йому. Тим вірним одиницям було дозволено утекти з Вавилону, котрим є сатанська організація, і бути запровадженим в організацію Єгови. Цих вірних одиниць тепер на землі святе Писання назначує як “останок”. Ті, що є зібрані в громаду останка, є також названі Господом “вірним і розумним слугою”, і з ласки Єгови є помазані і назначені як свідки Єгови. (Ісаїї 43:10–12) Через те, що останок є послухним Богу і доручає свідоцтво Ісуса Христа, їх зле трактують і вони є зненавиджені всіма агентами Сатани, того Вужа, вікодавнього Диявола. (Откриття 12:17) Єгова положив на останка повинність доручати Його вість правди людям, котрі бажають знати і розуміти Його слово. Тому, що останок любить Єгову, вони з радістю сповняють Його прикази, і виконуючи се, вони піддаються великому переслідуванню і небезпеці. Для заохочення тих, що Його люблять, Бог Єгова каже: “Ви, що любите Єгову, ненавидьте зло! Він хоронить душі людей побожних; з рук беззаконних визволяє їх”. – Псальма 97:10,

Роттердам

В теперішнім часі Єгова велить доручати Його

вість правди людям, а головню в границях “християнства” для того, щоби люди могли дістати нагоду пізнати, хто є Всевишнім, і щоби люди могли стати або по стороні лукавого Сатани або по стороні великого Бога Єгови. Щоб всі могли довідатися, який буде остаточний наслідок, то Єгова виразно зазначив в своїм слові і в своїм присуді: “Господь хоронить всіх, що люблять Його, а беззаконних погубляє”. – Псальма 145:20

Єгова вживає свого власного доброго способу до заховання своїх замірів аж до назначеного часу зробити їх знаними. Перед тим часом ніхто не може зрозуміти їх. Його заміри відносно чоловіка є поміщені в Його слові і часто є виложені в прихованій мові так, що ніякий чоловік не може розкрити їх. У своєму часі Єгова перепроваджує події у сповненню сих незрозумілих виповідей, і тоді дозволяє тим, що люблять Його, зрозуміти їх.

Єгова порушив своїх святих старинних мужів написати Біблію, і вони писали як дух Божий порушував їх до того. Тому Біблія є Його словом правди. Так як Єгова наглядав за написанням святого Писання, то муситься признати і те, що Він також наглядав за тим, щоби книги в Біблії були відповідно розміщені. Той факт, що Біблія успішно протистояла всім нападам її ворогів, є

безперечним доказом, що те, що вона містить, є волею Бога, щоб відокрити замір Його в Його діяльності до людей.

Канонічність книги Естер є оспорена многими критиками. Книга, яка дістала право мати місце в Біблії, називається *канонічною*. Книга, яка не має права знаходитись в Біблії, називається *неканонічною*. Право на місце в Біблії називається *канон*ом. Канон Старого Завіту містить книгу Естер і тут є більший доказ, що розміщення цього канону було зроблено в часі Ездри і Неємії, котрі були Божими святими пророками. Книга Естер являється частиною Біблії; і як певним є, що вона поміщена там з волі Божої, так певним є й те, що вона являється достовірною частиною Біблії.

Тлумачі, котрі вдають, що є послідувачами Христа і слугами Божими, виставили під сумнів достовірність книги Естер, тому на се тут звертається увагу. Мелетій Сардійський і Григорій Націанський виключили із свого списку канонічних книг книгу Естер. Афанасій помістив книгу Естер між неканонічними книгами, а Лютер опрокинув. Сі люди думали, що вони є Божими представителями на землі. Можливо, що вони і не були такими. Противенство канонічності книги Естер було основане здебільшого на тому факті, що там ні разу не з'являється ім'я Боже. Інший автор каже відносно книги Естер:

“Заперечення висунуті проти канонічності книги Естер розкладаються головню на три частини: (1) Вона дихає духом вузькості, самолюбства, національної гордості і почести, дуже схожий до того, що виявили пізніше жиди, але цілком чужий духу, котрим наповнені визначні книги Старого Завіту; (2) її нетеоократичний дух виявляється в загальному упущенню імені Бога, та що там немає жодної згадки про Божественне провидіння та турботи про Ізраїля; і (3) що многі часті її є так неймовірні, що подають вид, твір або роман радше чим характер правдивої історії”. – *Енциклопедія Міклінтока і Стронга*

Сатана можливо думав, що якогось часу люди на землі зрозуміють книгу Естер, і що правильне її вирозуміння буде не на користь Сатани і його церковних представителів, і що він міг би ужити краще своє духовенство чим когось іншого, щоб піддати сумніву та зганьбити цю книгу і таким чином усунути її з умів людей. Отже винахідливий брехун лицемірно повпливав на уми таких людей сказати, що ся книга навіть і не згадує про ім'я Боже, а тому вона в своїм походженню мусить бути міфічною або легендою; так вони й сказали. В запереченню цієї книги надалась можливість людям з визначними іменами блиснути здібностями свого ума. Ніхто не міг дати задовольного пояснення на сю книгу; тому критики, здавалось, дістали най-

лучший аргумент.

Та книга Естер знаходиться в Біблії і певно, що з волі Божої. Якщо ми погоджуємось, що її знаходження в Біблії є властивим, то тоді ціль її розміщення там муситься відповісти самою Біблією. Критичні та лицемірні опінії виражені людьми не можуть мати ваги щодо її істинності. Часть натхненої Божественної записки звучить: “Скільки бо перше написано, нам на науку написано, щоб через терпінне та утішення (з) писання мали надію”. – Римлян 15:4

Найвидатніші особи згадані в книзі Естер були жиди або ізраїльтяни і відносно того, що сталося з тим народом, написано: “Усе ж се прикладами сталося їм, прописано ж на науку нашу, на котрих кінець віку прийшов”. (1 Коринтян 10:11) Далше написано в 2 Тимотея 3:16,17, *П.В.*: “Всяке писання богодухновенне і корисне до науки, до докору, до направи, до наказу по правді, щоб звершений був Божий чоловік, до всякого доброго діла готовий”.

З сих Писань і фактів тепер також знаним Християнам ми мусимо заключити, що книга Естер є частю Божого слова; що вона була написана раніше для помочі, потіхи і заохочення Божих людей тепер на землі, бо ми живемо при кінці світа і те, що є поміщено в ній, є добрим і корисним для поучення людей Божих, щоб вони могли бути вповні оружені для виконання

обов'язків, які Єгова положив на них. Задля сієї причини книга Естер буде подрібно розглядатись з надією, що ті, котрі люблять Господа, можуть внаслідок сього отримати поміч і заохочення.

Се є абсолютно певним, що книга Естер є Божественним записом великої драми або живої картини під наглядом і кермою Бога Єгови для особливого зображення річей, які приходять до виконання тепер при кінці світа. Знаючи кінець від почину, Єгова тримав закритим значіння сієї великої драми аж до часу, коли Його люди на землі знайшлися у більшій потребі помочі і заохочення. Помазанників є остережено, що в сей самий час Сатана, котрий був викинений з неба, є дуже розлючений на останка, і виступає війною проти тих, котрим є поручено свідоцтво Ісуса Христа. Те свідоцтво муситься тепер доручати, і останок пильно слухається приказів Всевишнього у виконанню сього. (Одкриття 12:17) Се є дальшим доказом, що Єгова збереже всіх люблячих Його, і котрі будуть дальше вірні Йому, і Він указує, які средства є для сього заготовлені, як показано фактами в драмі приготовленій давно тому.

Єгова робить знаним чоловікові значіння Його слова в Його назначенім часі, та не після роботи чи мудрості чоловіка. Се є ласкавою провізією Єгови. Той, що шукає за якимось людським сот-

ворінням, щоби вияснити Біблію, не зрозуміє її. Коли Божі люди отримують виrozumіння святого Писання, за се вони повинні радо воздати сю честь і славу Єгови, котрому по праву се і належить.

ЕСТЕР І МАРДОХЕЙ

В 606 році до нашої ери жиди були запроваджені у полон до Вавилону, котрий був тоді світовою імперією. Пізніше Вавилон був повалений Медо-Персами в 538 році до нашої ери. Близько двох років пізніше в 536 році до нашої ери, Кир видав пам'ятний указ, дозволяючий юдеям повернутись до Єрусалиму або Сиону і відбудувати там храм Господень. Пізніше, протягом царювання перського монарха Артаксеркса і протягом періоду від 485 року до 465 року до нашої ери сталися події, описані в книзі Естер.

Імперія під царюванням Артаксеркса простягалася від Індії до Ефіопії, охоплюючи 127 провінцій, включаючи й Палестину. Жиди були розсіяні по всіх тих провінціях. Сузи було царським містом і місцем проживання царя Артаксеркса. Се було в цьому місті, що Мардохей жив зі своєю молодогою родичкою Естер. Цариця Астинь відмовилась послухатися приказу царєвого, щоби предстати перед ним в часі бенкету, а тому царським указом була назавжди залише-

на положення цариці. Тоді цар запропонував своїм слугам в організації знайти гарну дівчину та щоб зробити її його царицею. Мардохей юдей зачав готувати свою молоду родичку Естер на місце першої пані царства. В той час ні царю ані жодному з його чиновників не було відомо, що Мардохей і Естер були юдеями. В цілому такий є опис історичної драми. Тепер стає ясным, що все се було влаштовано під керівництвом Єгови через Його призначених слуг або ангелів.

Ся велика драма, розвинувшись головню в столиці і палаті царя Медо-Перської імперії, включила як Божий вибраний нарід, так і сатанську організацію. До помочі студенту сієї драми спершу тут подається імена головних акторів з коротким описом значіння кожного з їх імен, особливо, що воно означає і представляє, і що кожен актор зображував або представляв.

АКТОРИ

Естер, юдейська дівчина, котра сталась царицею, представляла Божого останка тепер на землі з точки погляду тих, котрі є помазані до уряду членів невісти Христа.

Мардохей, побожний юдей, родич і радник Естер, представляв останка Божих людей тепер на землі, членів Божого “вірного слуги” кляси, котрому є поручено свідоцтво Ісуса Христа, або ін-

тереси царства, котрі були поручені сій клясі в часі явлення Ісуса в храмі, як показано в приповіді про таланти. – Маттея 25:14–30

Артаксеркс, цар Персії, зображував відокремлено царську власть і уряд, і відігравав двійну часть або ролю. Часом в драмі він представляв Сатану, бунтівничого бога, а потім знову представляв Господа Ісуса Христа, котрий є земним праведним царем, і часом він представляв Єгипту. Те, що слід тут пам'ятати, то се царський уряд.

Астинь, перша цариця, представляла релігійну клясу включаючи фарисеїв і тих в нинішніх днях, котрі також були колись в лінії до царства, однак котрі сталися негідними для царства з причини непокори або беззаконня.

Аман представляв новочасних фарисеїв або так зване “християнське” духовенство, і клясу “лукавого слуги”, “чоловіка гріха”, “сина погибелі”. – Маттея 24:48–51; 2 Солунян 2:3–12

Жиди, розсіяні по сто двадцяти семи провінціях імперії, також представляли Божих людей в теперішнім часі, котрі є розсіяні по цілій землі. Естер і Мардохей були лише представителлями членами юдейського народу.

ІМЕНА

Хоча й вимагається чимало місця для того,

щоб зробити се, та здається корисним буде дати тут пояснення значінню імен кожного з головних акторів. Завжди можна спостерігати, що ім'я мужчини або жінки поміщене в Біблії мало особлиwsze значення, котре освічує дане місце в святому Писанні. Великий Творець відкриває себе під різними іменами, кожне з котрих має особлиwsze значення. Імена і титули Господа Ісуса Христа є дуже значущі, і є розумно сподіватися, що значіння імен, котрі Єгова дає сотворінням поміщених в Біблії, є також важливим при дослідженню тексту.

Критики книги Естер заявляють, що Естер се ім'я асирійської богині, але таке твердження гідне нічого більшого як переходячої уваги. Слово “Ас” – се східне ім'я для мирти, і дехто припускає, на підставі важливих аргументів, що ім'я Естер рівняється юдейському “Ас-тур”, що значить “свіжа мирта”. Її жидівське ім'я, як се подає Біблія, є Гадасса, і означає “мирта” або “радість”. Якщо б вона була предстала перед царя під сим ім'ям, то се відразу б відкрило її як юдейку і, без сумніву, зруйнувало б її шанс стати царицею. Мардохей, котрий був її родичем і опікуном, прийнявши її за дочку, змінив її ім'я, яке рівнялось східному “Ас-тур” або Естер очевидно з тією ціллю, щоби приховати хто вона, поки не настане відповідний час на відкриття. Мардохей жив в столиці перської імперії, і з ним була його

молода родичка Естер. Її батько і мати померли, і Мардохей удочерив Естер і надав їй опікунську турботу. “І виховував він Гадассу, – се ж вона Естер, – дочку дядька свого, бо в неї не було ні батька ні матері. Дівчина ся була гарна станом й гожа з лиця. Після смерті її батька та її матері взяв її Мардохей до себе замість дочки”. – Голова 2:7

Без сумніву, ангел Господень вложив в ум Мардохея, щоб він приховав тотожність Естер на якийсь час, щоб міг виконатись замір Єгови. (2:10) Отже здається певним є, що Мардохей і є той, котрий змінив ім'я Гадасси на Естер. Ім'я Гадасса або Естер означаючи мирта є значущим. В святому Писанні мирта є пов'язана з часом жнив, відновлення і радості, та в зв'язку з горою Оливною.

Для попертя сього подаються слідуючі тексти: “І знайшли написано в законі, що дав Господь через Мойсея, що сини ізрайлеві сьомого місяця, в святки, повинні перебувати в кучках. Задля того й оповіщали й викликали по всіх містах своїх і в Єрусалимі, кажучи: Йдіть на *гори* й зносіть гілки маслини садової й гілля маслини дикої, й *вітки миртові* й гілки пальмові, й гілля дерев широколистих, щоб поробити кучки, як написано. І пішов народ, і поприносили й поробили собі кучки, кожний на своїй крівлі й на своїх дворах і в сінях дому Божого, й на майдані

коло воріт Водяних, й на майдані коло воріт Ефраїмових. Уся громада тих, що повертались з полону, поробила кучки й перебувала в кучках. Від часу Ісуса, сина Навиногого, до сього дня не робили так сини Ізрайлеві. *Радість була вельми велика*". – Неємії 8:14–17

“Засаджу пустиню кедром, сосною, оливою й *миртом*; украшу степ явором, буком та кипарисом, нехай бачать і знають і розумно всім буде, що рука Господня вчинила все те, й Святий Ізрайлів се сотворив”. – Ісаїї 41:19,20

“Бачив я вночі видиво: чоловік на червоному коні стоїть проміж *миртами* в зеленій долині, а за ним коні червонобурі, теркаті й білі; і спитав я: Хто вони, пане мій? І сказав мені ангел, що розмовляв із мною: Я скажу тобі хто вони. Тоді озвався чоловік, що стояв проміж *миртами*, й сказав: Се ті, що їх Господь послав пройти землю. Вони ж заговорили до ангела Господнього, що стояв проміж *миртами* й сказали: Пройшли ми землю й ось, вся земля заселена й спокійна”. – Захарії 1:8–11

Се останок, що з радістю співає тепер хвалення імені Єгови. Він має до чинення з жатвою і відновленням правди через радість проголошення Божих замірів, і се та кляса, що знаходиться в лінії до високої позиції членства невісти Христа.

Гадасса, тобто Естер, була дочкою Авігаеля,

котрого ім'я означає “отець сили”. Пророк Єгови в Псальмі 45:10,13 описує сю клясу, як клясу “дочки” великої краси, котрі є дітьми Єгови і в котрих є “вічна сила”. (Ісаї 26:4) Під час відсутності Ісуса Христа, коли Він зійшов до неба, ті, що знаходилися в лінії членства невісти, були залишені як сироти, і святий дух був післаний до таких діяти як опікун і провідник в протязі того часу. (Йоана 14:18, *замітка*) Коли Господь Ісус повернув, Він знайшов вірну клясу, котра служила своїм братам і пильнувала інтересів царства. Господь одобрив сю клясу і колективно утворив її як клясу “вірного і розумного слуги”, котрій поручив своє добро або інтереси царства. (Маттея 24:44–47) Тепер се була та кляса “вірного слуги”, як показують факти, котру Господь ужив, щоб служити тим, які прийшли до зрозуміння правди по 1918 році, і котрі відповіли на поклик до царства, і многі з котрих були признані, введені в храм і помазані як члени невісти Христа.

Отже Естер, здається, представляє вірних одиниць, котрі відповіли на поклик до царства після приходу Господа до храму Єгови в 1918 році, котрі увійшли в царську службу Господа, виявилися гідними, і були вибраними і помазаними до царства. Про сю клясу, як здається, особливо згадує пророцтво в сорок п'ятій Псальмі, котра каже: “Слухай, дочко, і глянь та й прихи

ли ухо твоє, і забудь про нарід твій і дім батька твого! І буде люба врода твоя Цареві”.

З часу приходу Господа до свого храму (Мала хії 3:1–3) многі відповіли на поклик до царства і радісно увійшли в службу. Таким головно служили інші, котрі були знайдені вірними в часі приходу Господа до храму Єгови. Ті, що відповіли на поклик до царства по 1922 році, ввійшли в змагання для членства як часть невісти Христа, однак вони скоро спізнали, що “вироблення характеру”, як це розуміли, не являється необхідною кваліфікацією, але що вимагається вірності і цілковитої посвяти Богу і Його службі. Як Мардохей був опікуном Естер і пильнував за її інтересами, так і ті з Господніх людей, котрі довший час знаходилися в службі Господа і доказали вірність до часу приходу Господа до свого храму, з ласки Господа оказували особлившу опіку в помочі тим, що прийшли до пізнання правди і відповіли на поклик по 1922 році.

Певним є, що Естер, будучи родичкою Мардохея, походила з покоління Бенямина. (Дивись голова 2:5) Коли Соломон вмер, тоді сталось велике відступлення між ізраїльтянами, і всі покинули покоління Юди за винятком покоління Бенямина. Юда був коліном царства, а покоління Бенямина стояло вірно за Юдою. Десь в часі приходу Господа до свого храму в 1918 році зачалось

велике відступлення тих, що увійшли в угоду з Єговою через Христа, і в тому часі “чоловік гріха” зачав відкриватись. Естер властиво представляє часть кляси останка, що непохитно протистояли впливу тих, що відпали і виявились як противники. Як покоління Бенямина стояло і вірно попірало покоління Юди, так Естер, беняминка, представляє тих, що увійшли в угоду по 1922 році, котрі показали цілковиту посвяту царству Божому та інтересам його і рішились стояти сильно “щільно чи в розсипну”.

Мардохей був правнуком Киса, котрий був виведений з Єрусалиму з поневоленням Ехонії, царя юдейського, Навуходонозором, царем Вавилонським, в 617 році до нашої ери. (2 Царів 24:8–16) Тверджено було, що Мардохей був відведений в тім поневоленню, але се не може бути правдою, тому що се зробило би його застарим до часу переходячих подій записаних в книзі Естер. Очевидно Мардохей був енергічним і діяльним чоловіком і глибокого ума, як показують факти. Він перебував на службі при царській палаті і був вповні оружений виконувати положені на нього задачі.

Записано є: “Був же в Сузах, престольному місті, один Юдей, на йм’я Мардохей, син Яїрів, Семерів, син Кисів, з покоління Беняминового. Він був переселенець із Єрусалиму, як і інші бранці,

виведені з Ехонією, царем юдейським, яких переселив Навуходонозор, цар вавилонський”. (2: 5,6) Вже сама мова тексту, якщо подивитися з боку гебрейської граматики, показує, що Кис був тим, про котрого згадується, що був відведений в полон, і що Кис був дідом Мардохея. Хоча Мардохей був бенямитом, та в тексті він є названий юдейом. Можливо се є в зв’язку з тим фактом, що його дід був відведений з юдейським царем, і що члени родини, включаючи і Мардохея, були вірними поколінню Юди, і таким чином він вважався як юдей або жид.

Критики роблять ще іншу помилку, заявляючи, що ім’я Мардохей означає “посвячення Марсу або Меродаху”, ім’я, що є обмежене до диявольської організації. Таке заявлення є нерозумним і несумісним. Вірний жид або бенямит навряд чи буде носити ім’я організації Диявола. Інші заявляють, що ім’я Мардохей походить із гебрейського слова *Мор*, що значить “миро”, а тому Мардохей означає “подібно чистому миру або потовченому миру”. Це заявлення здається буде розсудним і відповідним до того, що Бог ужив Мардохея зробити. Миро було частю складової помазання святим олієм. (Дивись 2 Мойсея 30:23–25) Одежа Божого помазаного царя духмяніла пахощами миро, алое і касія. (Псальма 45:8) Олія миро була ужита в очищенню Естер,

щоб зробити її готовою предстати перед царя. — 2:3,12

Слово “смирна”, як уживається воно в Одкриттю і відноситься до однієї із церков, означає те саме, що і “миро”. Вість Господа звернена до церкви в Смирні нічого не містить, що докоряло би чи осуджувало. (Одкриття 2:8–11) Отже тоді, коли Господь прийшов до свого храму і взяв перелік із тих, що були в угоді, Він признав Смирну і утворив сю клясу “вірного і розумного слуги”, котрому поручив всі інтереси свого царства на землі представлені через “Його добро”. (Маттея 24:47) Ті, що становлять сю клясу, переносять багато противенства і горя, однак завжди залишаються правдивими і непохитними до Господа. Тому ім’я Мардохея здається є особливо значущим як значіння “подібно чистому миру або потовченому миру”. Се дальше піддає думку, що він представляв в драмі клясу “вірного і розумного слуги” Господа, признаного в часі приходу Господа до свого храму. Ся кляса перетерпіла много противенства, і радісно переносючи се, угодила Господу.

Той факт, що Мардохей був бенямитом, показує, що він був посвяченим і правдивим царству коліна Юди, котрий представляв Боже дійсне царство під Христом. Він був названий “юдейом”, що значить, що він був тим, хто дає хвалу Богу Єгові. Він був ужитим в царській палаті ще

до того, як взяли місце події записані в сій драмі, і нім його родичка Гадасса, тобто Естер, дістала запрошення ввійти в змагання за поважне місце бути царицею могучого володаря.

Мардохей удочерив Естер, піклувався про неї, навчав і виховував її, і без сумніву, вповні обучив її відносно її споріднення до Бога Єгови, тому що се було обов'язком родичів кожного жидівського дому. Імена батька його та праотців почислених в Божественнім записі очевидно мають ціль. Ім'я його батька було Яїр, що значить “моє світло; котрий поширює світло або котрий є освічений”. Ім'я його діда було Семея, що значить той, “що слухає або слухається або послушався; моє ім'я або слава”. Його прадіда звали Кис означуючи “тяжко, трудно”. Значіння сих імен здається говорять про Мардохея, що він був просвітчений Єговою, і що він поширював те світло і радість іншим; що він слухав і був послуханий Єгові, і був ревним заради імені і слави Всевишнього; і задля сієї причини він переносив много труднощів. У виконанню сього він був, як і його ім'я означає, подібний як “потовчене миро” або приємні пахощі. Се піддає думку, що він був пахощами Господу. Се є інша причина, чому він вповні представляє “доброго і вірного слугу” (Маттея 25:21), котрий вірно дбає про інтереси царства Господа; і кляса “вірного і розумного слуги”, котрий також допомагає, кормить

і потішає тих, що відповіли на поклик до царства, і які таким чином відповідали з приходом великого Судді до храму Єгови.

Мардохей був опікуном Естер в досягненню її інтересів, нім вона мала бути покликана імператором. Коли вона відповіла на той поклик і зачала приготуватися для високого становиська цариці, то з цього часу і надалі інтереси як Мардохея так і Естер були однакові і тісно та нерозлучно зв'язані разом. Завважте, як добре се відповідає спорідненню тих, що були знайдені вірними в часі приходу Господа до свого храму і тих, котрі відповіли на поклик опісля. Отже, по 1918 році, а головно після 1922 року, Естер і Мардохей зображували або представляли одну і ту саму клясу, а саме, Божого останка. Різниця між ними є ся, що Естер представляла останка з точки зору тих, що були покликані і помазані як члени невісти Христа по приході Господа до свого храму, під час, коли Мардохей представляв тих з останка, котрі сталися членами кляси Божого “вірного слуги”, котрому поручено інтереси царства. – Ісаїї 42:1–6; Маттея 24:47

Тут треба завважити, що пророчі дії записані в книзі Естер взяли місце по упадку Вавилону і після указу Кира про відбудування храму Єгови на Сионі. (Ездри 1:1–5) Отже, се сталося по тім, як Єгова повернув своїх людей з полону вави-

лонського і зачав відбудовувати Сиона, що пророчий опис зачав сповнитися. Тому фізичні факти в сповненню пророчого образу показують, що новий цар, Христос, був посаджений Єговою на престолі в 1914 році; що Вавилон (організація Сатани в небі) впав на землю внаслідок викинення Сатани і його ангелів з неба; і що тоді Господь прийшов до храму і зачав відбудовувати Сион, являється в своїй славі клясі храму, і відкриває славу Єгови, і ті в храмі вельми радуються. (Псальма 102:16) Вавилон упав між 1914 роком і деяким періодом часу до 1918 року, і се сталось близько того часу, що Господні люди були звільнені з полону Вавилону. – Псальма 126:1–3

З сього виходить, що образ Естер зачав сповнитись по тім, як Христос, “Ангел завіту”, прийшов до Божого храму. (Малахії 3:1) Се є дійсна причина, чому не можна було зрозуміти сього раніше. Тепер Господь відразу повідомляє своїх людей про вирозуміння деяких з сих річей. Він дозволяє своєму останкові бачити деяку часть сповнення образу, і тепер інші часті сього пророчого образу приходять до виконання. Тому каже Господь: “Давно обіцяне вже сповнилось, а що буде, я возвіщу; нім воно станесь, я звіщу вам”. – Ісаїї 42:9

Драматичний образ в Естер є безперечним доказом, що великі і остаточні змагання Сатани

знищити Божих правдивих людей візьмуть місце по викиненню Сатани з неба і по приході Господа до свого храму. Як жиди були розсіяні по ста двадцяти семи провінціях перської імперії, що включало і Палестину, так Господні правдиві люди є розсіяні сьогодні по цілій землі.

ЦАР

Як святе Писання так і історичні факти ясно показують, що цар Артаксеркс був Ксерксом, котрий зачав царювати у віці тридцять чотири роки в році 485 до нашої ери, і котрий вмер в 465 році до нашої ери. Ксеркс, як пояснюють се ім'я, означає “левиний цар”. Його імперія була “велика”, бо він “царював від Індії до Етиопії”, маючи сто двадцять сім провінцій. (1:1,20) Він був головним слугою Сатани четвертої світової імперії і був таким чином прямим представителем самого Диявола.

В першій части драми показано, як цар був не-свідомо ужитий яко смертельний ворог Божих вибраних людей, жидів. В іншій части він показаний як приятель і захисник життєвих інтересів жидів. Отже, він відігравав подвійну роль. Коли він піддався порадам і впливам Амана і діяв згідно того, представляв він тоді Диявола; коли він послухався клопотанням Естер або

Мардохея і діяв в гармонії із тим, тоді представляв Господа. Звідси треба заключити, що Артаксеркс цар представляв царську власть в абстракті (несвідомо). Це наводить думку на те, що володарі лукавого світа ділають несвідомо на користь Диявола, і це з причини праці впливу на них, та що під певними обставинами Господь може ужити таких володарів на користь своїх людей.

Артаксеркс був наступником Кира, котрий повалив Вавилон, звільнив жидів із полону та постарався о відбудування храму. Він зробив вірну юдейку своєю царицею і вивисшив юдея до головного міністра своєї імперії. Отже в сих і інших справах цар представляв царську власть або уряд, представляючи Христа, правильного царя землі. Артаксерксу прислужували і служили сім скарбників і сім знахарів або князів. Коли він відігравав ролю Сатани, то вони, здається, представляли сім голів звіра, котрий вийшов з моря, і сім голів великого червоного дракона. (Одкриття 12:3; 13:1,2) Коли він відігравав ролю справедливості, сім сім слуг, здається, представляли сім зізд в правій руці Господа Ісуса Христа, котрими є Його ангели. (Одкриття 1:16,20) Сузи, ім'я палацу для євреїв, означає "лілія, троянда або радість". З часу повернення Господа і зібрання до Нього Його людей, Його палац бачиться яко столиця всесвітньої органі-

зації Єгови, а для Божих людей вона тепер є місцем радості і є подібним до гарних лілій і приємних троянд.

АСТИНЬ

Ім'я цариці Астинь означає “красива жінка”. Вона мала царський вінець, і якщо б вона ступала законним напрямом, то могла б зберігати свій вінець. З причини самолюбства та наполягання на нібито її права, та, що відмовилась бути підданою цареві, вона загубила вінець і своє місце в царстві. Тому Астинь представляє клясу людей, котрі були колись в лінії до царства, але загубили се.

Се було правдою відносно фарисеїв, коли Ісус був на землі (Маттея 21:43), і є головно правдою при кінці світа, коли Господь вибирає останніх членів Його царства, і коли Він приходить до свого храму для огляду. Єгова був милостивий до всіх таких і дав їм правду. Вони були покликані до царства і були в лінії до місця в царстві і мали нагоду вічно носити небесний вінець. Вони заявляли бути членами тіла Христа, а отже невістою або царицею. Але замість бути послужними і пильнувати дороги, якою повинно ходити, вони наполягали на свої власні права бути вільними і робити, що їм хочеться. Вони відмовились ходити відповідною дорогою і одягнути

ся у весільні одежі. (Маттея 22:11,12) Вони відмовилися робити роботу Господа в Його назначений спосіб, а наполягали виконувати її у свій власний спосіб. Вони відповіли на поклик до царства, але із—за самолюбної мотиви. Вони відмовилися бути “підданими діючим властям” в Божій організації, навіть заявляючи, що місця святого Писання по цьому приводу відносяться до земних володарів. (Римлян 13:1; Одкриття 19:9) Через те, що вони не держали сильно те, що мали, їх вінець був взятий. (Одкриття 3:11) Таким чином Астинь виразно представляє з духа народжених і покликаних одиниць, котрі не відповідали царству з причини беззаконня, непослуху, самолюбства, “браку триматися Голови”, стались порушниками, і через се були визбирані й не отримали помазання. — Маттея 13:41

АМАН

Ім’я Аман по єврейськи означає “шум, тривога або той, що приготовляється”. Він був названий сином Амадата, що означає “той, що колотить законом”. (3:1) Він був порушником спокою. Його називали “Агагітом”; такий був титул всіх амалекитянських царів. (4 Мойсея 24:7; 1 Самуїла 15:8,9) Будучи амалекитянином, він таким чином був потомком Езава від поганської жінки (1 Мойсея 36:10–12) Через те, що амалеки-

тяни злобно трактували жидів, коли вони подорожували з Єгипту, Бог виповів прокляття проти амалекитянів і поклявся, що воюватиме з ними з роду в рід. (2 Мойсея 17:8–16; 1 Самуїла 15:2,3) Спевністю, що Аман був заключений під те прокляття.

Аман був гордий і хвастливий. Він вихвалявся своєю славою, багатством і множеством своїх дітей, до котрих звичайно і входило його десять синів. (9:7–10) Він мав своїх власних “вісунів” і вважав себе, що є в особливій ласці царя, і через те виявляв духа антихриста. (6:13) Він вивисив себе проти Божих людей жидів і замислив змову в пролиття їх крові і вигубленню. Отже Аман ясно представляв модерних фарисеїв, так зване “християнське” духовенство, включаючи клясу “лукавого слуги”, “чоловіка гріха”, “сина погибелі”, котрі подібно амалекитянам і Юді передані на смерть, вигублення і погибель як вороги Божі. Як амалекитяни противились походу Божих людей із Єгипту, так духовенство і кляса “лукавого слуги”, “чоловік гріха”, лучаться разом, щоб нападати на Божих людей в цьому часі, коли ті виходять з “духового Єгипту” до царства Божого. Очевидно, що Аман вже був у службі царя, коли Естер була покликана до престолу. Се вже по тім, як вона була вибрана, сталося, що Аман вивисшився у царя. Се

має означати, що “чоловік гріха” злучує сили з духовенством в активнім нападі проти Божих людей по тім, як кляса останка стала помазана і активно зайнята службою Господа.

ЖИДИ

Аман зневажливо говорив про жидів як про якийсь народ розкиданий і розсіяний проміж людей по всіх провінціях царства, котрих закони є інші й законів царевих не виконують, і через се і не повиннося дозволити жити”. (3:8) Отже жиди, як і Естер та Мардохей, також представляли Божого останка, котрі були дійсними представителями цілої громади. Аман дивився на них всіх як одно ціле і йому було “принизливо наложити руки лише на Мардохея” по тім, як він довідався, що Мардохей був юдеєм. Він жадав крові всіх їх. Мардохей вважав Естер і жидів як одно ціле; отже він наполягав її діяти. (4:13) Таким чином жиди представляли останка людей Божих тепер на землі, особливший нарід розсіяний по світі між організацією Сатани, але котрий не є його частю. Диявольський еклезіастичний чинник (котрий то чинник так охоче представляє йому свої послуги), тепер шукає життя-крові Божих людей на землі. Подані тут пояснення є загальними. Предмет є настільки важливим, що здається відповідний розгляд цілої

книги буде на місці.

БЕНКЕТ ЦАРЯ

Єгова дав свою обітницю, що Він схоронить всіх, що люблять Його. Се означає дві незмінні річі, а саме: Що ворог робитиме відчайдушні змагання знищити тих, що люблять Бога, і що Бог перешкодить ворогові в його лукавій цілі та перепровадить вірних через перемогу. “Він доведе суду до подуги. І на йм’я Його вповатимуть погани (народи)”. (Маттея 12:20,21) Бачучи тепер, що Богу угодно дати се запевнення своїм людям наперед, кожний з помазанників повинен виступити відважно, несамолюбно і з радістю. Велика подія підійшла до критичного становища і ім’я Єгови буде оправдане. Щасливі ті, що мають деяку часть в Його службі протягом такого оправдання.

Аж до цієї точки брався загальний погляд книги Естер. А тепер розглянемо її в більш критичнім відношенні. Драма ся відкривається з царем сидячим на престолі. “Цар сів на царський престол свій, що в Сузах, царській столиці, в третій рік свого царювання він зробив бенкет для всіх своїх князів і слуг”. Се було восени 1914 року, що Бог поставив свого царя Ісуса Христа на своїй святій горі в Сионі і післав Його воло-

діти серед ворогів Його. (Псальма 2:6; 110: 2) Тоді Господь взяв свою власть як правильний Володар світу. В третім році свого царювання він зробив бенкет для своїх князів і слуг. Перша робота Ісуса Христа поперта Його небесними силами була вступити в боротьбу з Сатаною і викинути сього ворога з неба на землю. Зараз по тій перемозі було відповідним для Христа зробити бенкет для Його князів і незліченої кількості святих ангелів, як про се зазначує святе Писання. (Одкриття 12:9–12) Ісус Христос, Господь неба і землі, увійшов в свою радість, тому що Він діяв за розказом Єгови оправдати ім'я свого Отця. Се приблизно мало визначити довжину часу ведення боротьби в небі так, як бенкет відбувся в третьому році царювання царя. Логічним є, що бенкет мав послідувати зараз по перемозі.

Цар Артаксеркс запросив всіх своїх князів або володарів на сей бенкет. В часі, коли він був на середині сього бенкету зі своїми ста двадцятьма семи правителями, була досягнута найвища точка в життю цариці Астині. “Того часу, як цар Артаксеркс сів на свій царський престол, що в Сузах престольному місті”. Се мало відповідати часові, коли з духа–народжені на землі були покликані на вечерю весілля. (Одкриття 19:9) Цариця Астинь зробила бенкет для жінок царської палати і вони разом бенкетували. В певнім часі

царевого бенкету піднявся конфлікт в палаті між царем і Астинь з причини її упертості. “Та й цариця Астинь справила так само гостину для жіноцтва в царському домі царя Артаксеркса. На сьомий день, як від вина розвеселилось серце в царя, сказав він Мегуманові, Бизті, Харбоні, Бихті, і Аввагі, Затерові й Каркасові – сімом скопцям, що служили перед лицем царя Артаксеркса, щоб привели царицю Астинь перед лице царя в царському вінці, на те, щоб показати народам та князям красу її; бо вона була дуже гарна. Але цариця не схотіла прийти по наказу царя через скопців. І розсердився цар вельми, і лютість його запалала в йому”. – 1:9–13

Той факт, що цар пив вино і був веселий, показує, що се був час радості. Вино є символом веселого серця (Псальма 104:15) Се мало відповідати часові радості, що наступило по викиненню Сатани з неба, а тому є часом, коли всім, що є в угоді з царем, приказано радуватися і бути веселими. (Одкриття 12:12) Сталося се в кінці 1917 року, або з початком 1918 року, що піднялися труднощі між тими, хто вступив в завіт при жертві з Господом. Ті, що не прийняли “любові правди”, зробили свій власний бенкет окремо від тих, що були дійсно посвячені Господу царю. Ся самолюбна громада, котра зробила свій власний бенкет із-за самолюбної мотиви, прийняла правду, котру вони раніше получали і

поздоровляли один другого і радувались фактично тим, що вони стояли спільно як послідувачі і ученики чоловіка, котрий був забраний від них. Вони не погоджувались несамолюбно слухатись Господніх “блискавиць”. – Одкриття 11: 19; 4:5

Цар приказав привести Астинь перед нього. Се було пробою законного підкорення волі царя. Її відмова послухатись була серйозним чином непокори. Протягом періоду радості зараз по викиненню Сатани з неба Господь негайно з’явився в своїм храмі. Бажанням Його тоді стояло, щоби ті, хто був в лінії до царства і до місця на престолі, були приведені перед Нього, щоб вони могли стати цілком по стороні Господа, і таким чином явити перед світом “красоту і святість Господу”, показуючи цілковиту посвяту Йому і Його справі. Се було пробою, і послухні заповідям доказали б їх невинність до Бога. “Прийдіте, поклонімося йому богомільно, приклонімо коліна наші перед Господом, що сотворив нас!” (Псальма 95:6) “Воздайте Господеві славу імені його, принесіть дари на жертву, ввійшовши в двори його”. (Псальма 96:8) Така проба смиренності була в порядку перед признанням і вивисненням в храмі. Відносно тих, що отримали поклик до царства, написано є: “Бог гордим противиться, смирним же дає благодать”. “Смирність ж під сильну руку Божу, щоб підніс вас

угору свого часу”. (1 Петра 5:5,6) Ті, що мали відмовитись таким чином упокоритися перед Господом під тією пробою, мали бути відлучені від вірних. Відділення невірних від вірних зачало брати місце приблизно в часі приходу Господа до свого храму. – Маттея 25:14–30

Астинь, відмовившись явитись перед царя і виставити себе, відмовилася стати “театром перед людьми” в честь царя. (1 Коринтян 4:9, *замітка*) Її відмова представляла подібний чин громади посвячених одиниць, котрі по різних причинах ухилялися поступати вперед і стати сильно по стороні Господа і вважали за краще по 1917 році кормитися тихо з того, що вони раніше получили і держать для себе, а не воздають за це славу Господу царю.

В сьому відношенні цікавим тут є порівняти образ і факти з пророчими словами Ісуса, котрий сказав: “І післав слугу свого часу вечері сказати запрошеним: Ійдіть, бо вже все готове. І почали рядом відпрошуватись усі. Перший сказав йому: Поле купив я, то мушу піти та подивитись на него. Прошу тебе, вибач мені. А другий сказав: Пять ярем волів купив я, і йду спробувати їх. Прошу тебе, вибач мені. А знов другий сказав: Я одруживсь, тому й не можу прийти. І прийшовши слуга той, оповів панові своєму. Тоді прогнівившись господар, рече слугі своєму: Вийди хутко на дороги та на улиці городські, та

вбогих, та калік, та кривих, та сліпих поприводь сюда”. – Луки 14:17–21

З 1922 року і опісля Господь покликав своїх помазанників, щоби вступити в ряди для сміливої і відважної роботи в даванню свідоцтва про ім’я і заміри Всевишнього. Деякі радісно відповіли на се, під час, коли інші мали різні й чисельні вимівки, що вони так не можуть поступати. Певно, що Господня армія не скоротилася і в гармонії з тим, як та приповідь показує, Він зібрав інших зайняти місце тих, що знайшли оправдання і відмовились послухати. Що повиннося зробити з тими, що показали гордість і непокору?

Очевидно Артаксеркс знав, як варто поступити з беззаконною царицею, однак він все таки подав запит присутнім своїм радникам: “І спитав цар мудреців, що знали давні звичаї, – бо царські справи робились за радою всіх тямущих в законі й праві”. – 1:13

Дивлячись на се з точки зору того, що се представляло, то треба завважати те, що се сталося десь біля 1918 року, що Господь прийшов із своїми святими ангелами і сів на престолі для суду. (Матея 25:31) Се зазначило час початку суда головно для “миркачів, докорителів, що ходили по хотінню своєму, говорили гордо перед людьми і поважали лиця задля користі”. (Юди 14–16) Як цар перський звертався до своїх мудрих радни-

ків з ціллю поради, так Ісус звертається до тих, що прислугуюють на престолі, та не за порадою, ніби Він потребує сього, а радше, щоб визначити, чи вони пам'ятають про те, як треба чинити.

Прийшов час, щоб розпочати роботу церкви Єлисея і розпочати вилляття святого духа на всіх вірних одиниць в тілі, котрі були в лінії до царства. (Йоїла 2:28,29) Се також зазначило час розділення в жатві, коли беззаконні і переступники повинні бути зібрані і відлучені від тих, що були кандидатами для царства. Ангели, які співтоваришать з Господом на суді, виконують сю роботу, бо так сказав Ісус. (Маттея 13:41) Ангели пізнали, що прийшов час, і певно, що Господь знав про той час, однак Він запотребував від ангелів, щоб бачити, чи все було в готовності. Се було представлено зверненням царя Артаксеркса до мудреців своїх “котрі знали час і закон суду і бачили лице царя”. Се мало бути більш відповідним для царевих радників, щоб вони запропонували, що повинно бути зроблено. Здається тому і взяв такий напрям діяльності, як зазначено в Одкриттю 14:15. (Дивись *Світло*, том другий, сторінка 336)

На основі вимоги царя Артаксеркса один з правителів, а отже і радників, Мемухан, відповів на цареву вимогу, фактично сповістив рішення царя в сих словах: “Коли се до вподоби цареві,

нехай вийде від його царська постанова і запишеться в закони Перські та Мидійські, і не зміниться, що Астинь не входитьиме перед лице царя Артаксеркса, а її царське становище цар передасть другій, що ліпша за неї”. (1:19) Проголошений указ дістав признання царя. Сей указ назавжди позбавив права Астинь на честь і привілеї престолу, бо закони медів і персів не підлягали зміні. Указ, будучи раз зроблений і виголошений, був остаточним. Точно так обстоїть справа і з Божим законом. Єгова не дивиться на лице, і коли Його рішення зроблено і виповіджено, то воно не міняється. (Малахії 3:6) Це попирають Писання, що ангел Господа вибирав з царства порушників, що є в лінії до царства. Чин царевого радника при сій оказії представляв ангелів Господніх, котрі викидають порушників із царства і навіки позбавляють їх опісля мати яку—будь часть в царстві. Фарисеї були одного разу в лінії до царства, та задля їх непокори або беззаконня Ісус сказав: “Віднімається од вас царство Боже, й дасться народові, що робитиме овочі його”. (Маттея 21:43) В рівній силі і значимості відносяться слова Ісуса до усіх, котрі раз будучи в лінії до царства, занедбали або відмовились приносити овочі царства. Коли Господь прийшов до свого храму на суд, то між посвяченими були такі, котрі твердили, що “плоди царства” становлять в дійсності розвиток їх власно-

го характеру до такого стану, що Господь радо прийме їх в царство. Вони були горді і самолюбні і виглядали за позицією чести радше, чим шанувати ім'я Боже. Вони занедбали і відмовились бачити, що “овочі царства” – се Божі життя–підтримуючі правди, які мусять голосити іншим на славу Господа і оправдання Його ім'я. Таким чином занедбавши слухати, вони відмовились мати яку–будь часть в несенню овочів царства людям. Із–за їх непослуху та беззаконства нагода до царства була віднята від них. Вони ухилились служити царству і сконцентрувались в самозадоволенню того, що вони вчили і самолюбно дивились наперед за місцем власної слави. Використовуючи самолюбно всяку нагоду служби, вони являються тією клясою, про яку Господь сказав: “Візьміть же від него талант, та дайте тому, що має десять талантів”. – Маттея 25:28

Той самий закон або Божественне правило поступовання був оголошений пророком Самуїлом: “І рече йому Самуїл: Нині відірвав від тебе Господь царювання над Ізраїлем і віддав його ближньому твоєму, лучшому за тебе; і не скаже неправди, і не буде каятись Побідник в Ізраїлі, бо він не чоловік, щоб каятись”. (1 Самуїла 15:28,29) Виповівши раз своє рішення, Бог опісля не міняється. Тому то каже святе Писання, що Він не кається і не змінює свого напряду пос-

туповання, коли раз було оголошено.

Коли вийшов указ проти Астині, вона зникає з драми. Вона мусіла бути розчарована, коли довідалася про наслідки її самолюбної непокори. Відносно тих, що є визбирані з царства, Ісус сказав: “Та й повкидають (Його ангели) їх ув огнюну піч: Там буде плач і скреготання зубів”. (Маттея 13:42) Опісля красота і слава Естер була знана по всій провінції. Подібно сьому по визбиранню беззаконних, законні сияють з більшою силою. “Тоді праведні сиятимуть, як сонце в царстві Отця свого. Хто має уші слухати, нехай слухає”. (Маттея 13:43) Правило ділання зазначене через пророка Самуїла є Божим правилом і відноситься до всіх, що увійшли в угоду з Богом, і котре то правило Він оповістив: “Покора лучша за жертви”. – 1 Самуїла 15:22

Князь або радник в оголошенню указу царя сказав: “Як почують про цю царську постанову, яка розійдеться по всьому царстві його, яке воно ні велике, тоді всі жінки шануватимуть своїх чоловіків, від великого до малого. ... І послав по всіх краях царевих письма, писані в кожний край його письмом і до кожного народу його мовою, щоб кожний чоловік був паном в своїй господі, і щоб про се було оповіщено кожному на його рідній мові”. – 1:20–22

Се є дальшим доказом, що Єгова кермував драмою, яка відігравалась тоді в перській імпе-

рії. Сим Бог дав подальший доказ властивого порядку відносно Христа і Його невісти, і що Бог є Головою їх. В 1 Коринтян 11:3 написано є: “Хочу ж, щоб ви знали, що всякому чоловікові голова Христос, голова жінці чоловік, голова ж Христу – Бог”. Те саме правило є оголошене Ісусом відносно жіночого панування в церкві Тиятирі. (Одкриття 2:20–23) Від нині непокора цареві не буде більше терпимою. Се було представлено тим фактом, що цар Персії розіслав листи по всіх провінціях оповіщаючи, що кожен чоловік повинен бути головою дому. Христос є Голова церкви і слово Його завжди є сказане авторитетністю Єгови, і через те є остаточним. Ті, що знаходяться в лінії до членства в Його царстві, завжди мусять бути підкорені Христу.

Ся часть драми відбулася в третьому році царя Артаксеркса. (1:3) Світова історія показує, що після сього Артаксеркс захопив Єгипет і Європу і потерпів поразку з рук греків. Та Господь не має до сього ніякого відношення, а тому се не є частию пророчої драми, а лише між іншим згадується.

Після сього цар роздумував про те, що вчинила Астинь і про остаточне рішення проти неї і очевидно він покликав своїх радників знову, щоби зробити деяке пропозиція до того, що слід зробити. Тоді один із слугів царя оголосив царський указ відносно вибору іншої статі царицею. Чи-

новники були назначені і післані по всіх провінціях імперії, щоб віднайти і привести в палату царя “молодих гарних дівчат”, з між котрих цар вибере царицю. – 2:1–4

Престольне місто Сузи було в провінції Елам на річці Улаї, де Даниїл пророк був в дні Валтасара. (Даниїла 8:2) В тім самім місці пізніше був інший Юдей: “Був же в Сузах, престольному місті, один Юдей, на ім’я Мардохей, син Яїрів, Семерів, син Кисів, з покоління Беняминового”. (2:5) У книзі Ездри і Неемії згадується про якогось Мардохея, котрий прийшов із Зоробабелем до Єрусалиму в 536 році до нашої ери. Якщо се є правдою, що се був той самий Мардохей, що береться тут під розвагу, то тоді в часі розвитку подій записаних в книзі Естер Мардохей був чоловіком зрілих років і здорового розуму. Той факт, що він був на службі в царській палаті, показує, що він був чоловіком довірочним царю і якого високо поважали.

Мардохей в царській службі належним чином представляє ту класу вірних послідователів Христа, котрі знаходяться тепер в службі Єгови, Предвічного Царя, і Його помазаного царя, Ісуса Христа, і котрі виконували службу в кінцевих роках праці церкви Ілїї, а головно від 1914 року до 1919 року. Мардохей був на службі в царській палаті до того, як Естер появилась на сцені, і по тім він дальше перебував на службі царя. В сім

Мардохей представляв вірних послідователів Христа в службі протягом періоду роботи церкви Ілїї в другому приході Господа в 1914 році, і котрі даліше залишалися вірними в роботі церкви Єлисея. (1 Царів 19:15–21; Малахії 4:5,6) Ся кляса представлена Мардохеєм буде знайдена в приході Господа, що кормить і дає поміч іншим, і буде назначена, як сказано “благословенна громада, яка буде знайдена, що робить так” в приході Господа до храму на суд.

Будучи поважаним чоловіком, без сумніву Мардохей мав мати свій власний будинок і слуг, хоча він і служив в палаті царя; а Естер була членом його родини. Його споріднення до неї було як отця або опікуна по тім, як удочерив він її по смерті її родичів. “І виховував він (Мардохей) Гадассу, – се ж вона Естер, – дочку дядька свого, бо в неї не було ні батька ні матері. Дівчина ся була гарна станом й гожа з лиця. Після смерті її батька та її матері взяв її Мардохей до себе замість дочки”. – 2:7

З приходом Господа до свого храму і зібрання до себе вибраних (2 Солунян 2:1) дух святий перестав ділати як *утішитель* або заступник для церкви. (Йоана 14:18,26; дивись сторінки 192, 201–203; також *Вартова Башта*, 1930 рік, сторінки 259, 275,) Десь в тому часі між посвяченими були одиниці більш зрілі у виrozumінню правди, ніж деякі інші, і ті кормили, допомагали і служи-

ли тим іншим домівникам віри, котрі були менш здібні у знанню і службі Господа. Се та здібна і вірна кляса (представлена Мардохеєм), що служила таким чином, і котру зробив Господь своїм “вірним і розумним слугою”, котрому Він поручив своє добро.

Отже Естер, здається ясно представляє посвячених одиниць, котрі були так кормлені в тому часі, а також і інших, що опісля прийшли до пізнання правди. Такі були чисті серцем, цілком відлучені від організації Сатани, і через те були “дівицями” і були “гарними і красивими” в їх посвяченню чинити волю Божу. Вони були “прийнятні Улюбленому” і затримали сильно їх невинність до Бога і Христа. Мардохей, турбуючись дівчиною Естер, добре представляв сю клясу в угоді з Богом Єговою, котра в ім’я Отця і на користь Головного Пастиря підприємалась кормити і потішати Божу церкву, особливо протягом періоду часу до і в час приходу Господа до свого храму. – Дивись Маттея 24:45,46

Се було привілеєм кляси Мардохея указувати їх братам, представлених через Естер, на їх привілей посвятитися цілком на службу Божу і Його помазаного царя, і котрі були кандидатами на місце в царстві. Однак сі, що були представлені через Естер, мусіли навчитися важливості приносити овочі царства і радісно приймати участь у чиненню сього в послушенстві до приказу

царя. Близьке споріднення між Мардохеєм і його прекрасною родичкою представляло споріднення між зрілими і менш зрілими Християнами в приході Господа до свого храму, і котрі опісля ходили разом з Господом.

Зібрання прегарних дівиць до палати зачалось. “Як же оповіщено приказ царя й його закон, та як зібрано багато дівчат в престольне місто Сузи під догляд Гегая, тоді взято й Естер в дім царський під догляд Гегая, сторожа коло жінок”. – 2:8

Там було много покликаних, однак звичайно, лише одна могла бути вибраною як цариця. В згоді із сим святе Писання каже: “Хіба не знаєте, що ті, що на гонах біжать (для царства), усі біжать, а одна (кляса) приймає нагороду?” (1 Коринтян 9:24) Вибір або відбір Естер мав представляти сю одну клясу, вірну клясу, котра була так вибрана. Без сумніву, що Мардохей мав дещо до чинення з припровадженням Естер до царя. Він знав приказ і рішення царя і знав, що його прийомна дочка або підопічна була гарна і з виду красива і буде гідна приймати участь в змаганню за місце. Звичайно, що рука Господа кермувала цілою справою, бо це було роблення великого пророчого образу під керівництвом Господа; тому Естер не взяла сама собі сию честь.

Без сумніву, що Мардохей як інструмент Господа був не лише ужитий, щоб кермувати Естер

ввійти на перегони зайняти місце цариці імператора, але й також поучав її, що вона мусить сповняти правила того суперництва. Всі, що готуються для царства Христа, мусять спершу звернути увагу на Божественний поклик і тоді погодитись з порадою апостола, де він каже: “Представляйте тіла ваші (яко) жертву живу (Богу), святу (що значить цілком посвятитися Йому і радісно сповняти Його волю), угодну Богові; (се) розумне служення ваше”. – Римлян 12:1

Всі скликані дівиці були полишені в домі для жінок, котрий був під наглядом Гегая, царського скопця. Староєврейське значіння імені Гегай означає “міркування” або “відділення”. В Приповістях 25:4,5 написано є: “*Відділи* жужелицю від срібла, а вийде у срібленника (чистий) посуд; *Віддали* от царя неправедника, а правдою престол його стояти буде”. Псалміст каже: “Слова уст моїх і *думки* серця мого нехай будуть до вподоби тобі, Господи, моя скеле, й спасителю мій!” (Псальма 19:14) “Уста мої скажуть мудре слово, і *думкою* серця мого помножу розум”. (Псальма 49:3) Ці тексти зазначають відповідне правило. Ті, що знаходяться в лінії до царства, мусять много студіювати слова Божого і міркувати про нього, що має спільне з справедливою роботою, щоб зробити когось готовим бути відповідним до Господнього ужитку і щоби він міг бути вповні посвячений Богу і Його царству.

Отже ім'я Гегай, здається має представляти деяку провізію Господа для Його людей, а особливо по 1918 році, щоб приготувати їх для царства. Чи це не є правда, що з того часу було більш пильне студіювання і роздумування над словом Божим, чим це було в періоді до того часу, і ясніше виrozumіння привілеїв і обов'язків посвячених віддати цілком себе службі царя? Всі факти підтверджують це заключення. Вся ця провізія була зроблена Господом для Його людей. По приході Господа до свого храму ніхто не міг бути відповідним для царства, хто би відмовився або занедбав вчитися Божого заміру відносно свідництва Ісуса Христа і опісля радісно приймати участь в даванні того свідництва. Ті, що поступили так, будучи порушені любов'ю до Бога і Його справи, і були вільні від самолюбної мотиви, повинні були взяти властивий напрям в приготуванні себе явитись перед великого царя. Ніхто інший не міг бути угодним царю. Отже, знаходження Естер під наглядом скопця по імені Гегай, здається має відношення до провізії Єгови, особливо в приготуванні тих, що відповіли на поклик по приході Господа до свого храму.

Юдейська дівчина мусіла бути привабливою та чарівною особою. Коли вона увійшла в царський дім, то зразу таки знайшла ласку в очах тих, що бачили її. Очевидно скопєць відразу по-

бачив, що вона переважала інших. “І ця дівчина припала до вподоби очам його, й прихилила собі в його ласку, й поспішився він видати їй речі для очищення, й що припадало на її частку, та приставити до неї з царського роду сім дівчат вартих бути при ній, і перевів її й дівчат її в кращий відділ жіноцького дому”. – 2:9, *англійський переклад*

Представлена тут кляса через Естер складалася із тих, котрі радо прийняли правду, коли їм була представлена провізія Господа, і котра була відокрита їм через “блискавиці з храму”. Вони побачили, що робота церкви муситься робити, і вони радісно взяли участь в ній. Таким чином вони виявили красоту і чарівність через їх бистру і готову посвяту Господу. Ті, що спостерігали поступ Господньої роботи в останніх роках, можуть засвідкувати, що факти вповні попирають се заключення. Одиниці, що прийшли до правди в останні роки, добре відповідають тим, про котрих описує пророк Ісаїя, що з радістю черпають води правди з джерел спасення. Вони прославляють Господа і призивають Його ім’я і проголошують між людьми, напоминаючи, що ім’я Єгови є возвишене. (Ісаї 12:2–4) Чинять це вони несамолобно. Інші були обдаровані правдою, але вони не указали такої ревності і посвяти до Господа. Тому Естер представляє тих, що є пильні в послузі і покорі слову Божому.

“Речі для її очищення” символізували роботу і приготування будучих членів класу невісти, які є кандидатами на місце в Божому царстві як невіста Христа. – Ефесян 5:26,27

З духа–народжені одиниці є представлені як “сини Левія”, котрі мусять бути очищені в приході Господа до свого храму. (Малахії 3:3) З сією ціллю Він засідає. Отже очищені одиниці мусіли бути представлені через Естер в сій часті драми. Сім дівичь призначених до Естер відповідали службі “семи зізд” або ангелів у дворі Ісуса Христа, що доглядають при храмі і дбають о інтереси посвячених. “Ангели їх на небі повсяк час бачать лице Отця мого небесного”. (Маттея 18:10) Потім, як святий дух як утішитель і заступник перестав бути діяльним на користь посвячених, тоді ангели були ужиті, щоб служити тим, хто готовився для царства. “Бо він ангелам своїм звелить над тобою, берегти тебе на всіх дорогах твоїх”. – Псальма 91:11 (Дивись *Вартову Башту*, 1930 рік, сторінки 163, 179,)

Записано, що Естер та її дівичі були переведені (значить змінили, *замітка*) те місце, де вони перебували, і дано було їм кращий відділ жіноцького дому. Се було Божим ласкавим розпорядженням для неї. Подібну ласку Бог указав для Даниїла і його трьох товаришів протягом часу їхнього приготування, щоб предстати перед царя. (Дивись Даниїла 1:9) Таким чином є предс

казані милостиві обставини, о які Господь постарався для тих, що відповіли на поклик до царства, та щоби зробити приготування для нього. Серед тих, що прийшли до пізнання правди по 1922 році, є ті, що були представлені через Естер, і вони мали краще місце в службі Господа, тому що вони приймали участь в службі з дійсною радістю і захопленням. Вони не дивились на се з самолюбної точки зору, але їх несамолюбна посвята Господу і Його справі даліше виявляла їх красу. Доречні цьому є слова Приповістей 22:29: “Бачив ти коли чоловіка зручного в справах своїх? Такий буде перед царями стояти, а не простим служити”. Сі вірні показали перед Господом достойні якості, і за се Господь нагородив їх своїм незмінним благоволенням.

ІІ ТОТОЖНІСТЬ

В той час в палаті царя не знали, що Естер була юдейкою. На се була добра причина і в цьому було керівництво Господа. Якщо б в той час, коли Естер вступила в змагання стати царицею, було б відомо її походження, то се зашкодило б справі з причини упередження до її роду. Приховання її тотожності не було ні обманом ані брехнею, але чинилося се мудрістю звиш. Забезпечувалося безсторонне рішення її кандидатури, не дивлячись на національну приналежність, а див

лячись на її особисті якості. Бог не дивиться на особи. Се саме правило або принцип було ужите при вибиранню Господнього козла для служби в наметі. (3 Мойсея 16:1–10) Те вибирання робилося через кинення жереба. Се показує безсторонність вживану у вибиранню членів кляси невісти, і що Бог і Христос “не вважають на особи або попередній стан, але вибирають кожного по ділам його”. (1 Петра 1:17) Се є краса або непорочність затримувана до Господа і вірна посвята Йому, що дає остаточне вирішення або винагороду.

Без сумніву, що Мардохей, опікун Естер, змінив її ім'я з Гадасси на Естер під керівництвом Божественної мудрості, і се для того, щоби образ міг бути повний. Се представляє, що кляса Божого “вірного слуги” з початком роботи церкви Єлисея нагадувала тим, що ввійшли в змагання бігу по нагороду вишнього поклику, що ні земне ім'я ані земне споріднення нічого не буде мати до чинення з отриманням їх нагороди, але що “красота святості” се те, що є угодне й прийнятне Богу і Його царю. Кляса “вірного слуги” бачила і остерігала своїх братів в облудності вшановувати якесь земне сотворіння чи возвеличувати ім'я сотворіння із-за його позиції в церкві. Ті, що угоджають Господу, вчать ся поважати їх братів, котрі є кандидатами в царство. Се вони роблять задля їх роботи, яка проявляється через

їх несамолюбне посвячення Єгови і Його царству.

Має настати час, коли Естер мусить відкрити свою єврейську національність, і таким чином відкрити свою тотожність, однак вона мусіла чекати властивого часу. Се буде указувати, що кляса, котру Естер представляла, мусить в той самий час відважно заявити себе як члени Божої організації, і що вони є частию Його організації, що і вчинено було на конвенції в Колумбус, штат Огайо, 26 липня 1931 року. Важною річчю звичайно є передати вість людям, і в Божому провидінню останок мусить стати одважно і безкомпромісно по стороні Єгови, щоб всі могли пізнати, хто вони є. (Дивись *“Нове ім’я”*, сторінка 333)

Згідно закону, який був даний до кермовання жінкам, котрі були кандидатами на уряд цариці, то кожна мусіла пройти очищення протягом дванадцяти місяців; і так було з Естер. Протягом сього періоду часу “приходив Мардохей щодня до двора жіноцького дому, довідатись чи Естер здорова, й що діється з нею”. Подібно і кляса “вірного слуги” мала живий інтерес до їх братів, які прийшли до пізнання правди в більш пізніх роках, і пильнували інтересів їх. “Як за дванадцять місяців було зроблено з нею все (по закону), постановлене задля женщин, ... тоді вступила дівчина до царя. Чого б вона ні забажала, давали

їй все при виході з жіночого дому в дім царський”. – 2:12,13

Довгота сього часу і метод очищення є дальшою підтверджуючою правдою, яку Господь відкрив своїм людям в більш пізніх роках і по 1922 році відносно вибору і помазання до царства. Спершу думали, що посвячені стають вибрані і помазані негайно по тім, як вони відповіли на поклик до царства, але се сталося в пізніших роках і тепер ясно можна бачити, що мусить бути період випробовування для кандидатів потім, як вони відповіли на поклик, щоби показати “красоту святості до Єгови”, тобто доказати, що вони є дійсно і цілком посвячені несамолюбно Богу і Його праведній справі. Се оберігало їх від того, щоб вони “не були смородом в Божих ніздрях”. Є такі, котрі наполягали, що їх власне “вироблення характеру” і їх “внутрішня святість робить їх кращими за других”, і все се є тим, що вони мусять чинити, щоб приготувитись до царства. Таких пророк Господа зображує, як і каже: “Що говорить: Стій здалека, не наближуйся до мене, бо я святий проти тебе! Вони – дим їдкий для мого носа, – огонь, що по всяк день горить”. (Ісаїї 65:5) Ті, що удавали бути більш кращими, чим їх брати, є смородом в ніздрях Господа. Самолюбні одиниці вибрали свій власний шлях приготувитись до царства, і сей шлях – се їх розвиток само–праведності. До-

коряючи тих, хто таким чином визначив свій власний шлях, і котрі знехтували Божий назначений шлях, через свого пророка Господь каже: “(Беззаконник же) той, що заколює вола, – він у мене те саме, що той, хто вбиває людину; хто приносить ягня в жертву – те саме, наче б пса задавив; хто приносить жертву хлібну, – наче б жертвував свинину; хто палить на подяку кадило – наче той, що молиться до ідола; і як вони свою собі путь обрали, та як їх душа в гидотах кохається власних”. (Ісаїї 66:3) Є одиниці, що мають тілесний запах, котрий є неприємним або огидний іншим. Духовний “тілесний запах” є неприємний Єгови. Кляса представлена через Естер мусить оминати такі неприємні річі.

Вірші тринадцятий і чотирнадцятий другої глави показують про правило, яке діяло в домі царя, що коли дівиця мала бути приведена перед присутність царя, то “чого б вона не побажала, давали їй”. Се показує, що Господь нікому не перешкоджає взяти добровільно свій власний напрям, але дає кожному нагоду вибрати бути добровільно покірним. Звичайно самолюбні вибирають все, що апелює їхнім примхам. Певно, що ті, хто бере участь у перегонах до царства, і котрі угоджають Господу, такі радо приймають провізію заготовлену для них Господом і нічого не вибирають самолюбно для себе, таке як “приготування свого власного духового харчу” і чинити

ту роботу, яку б вони бажали в їх самолюбний спосіб. Так було з Естер показуючи, що вона представляла сю несамолюбну клясу; як написано: “Як прийшов час Естері, дочці Аминадала, дядька Мардохейового, що взяв її до себе замість дочки, – йти до царя, то вона не просила нічого, окрім того про що сказав їй Гегай, царський скопец, сторож коло жінок. І Естер запобігла ласки в очах усіх, хто її бачив”. – 2:15

Царський скопец Гегай ясно представляв провізію Господа зроблену для тих, що відповіли на поклик до царства по приході Ісуса Христа до храму Єгови, а що Естер нічого не потребувала окрім того, що було запропоновано їй, представляє, що кляса вірного останка радо споживає харч, котрий Господь поставив на стіл для них, і що їх роздуми були зосереджені на заготовлену їм провізію і нагоди в служенню Богу після Його вподоби. Головним предметом для них стояло прославляти і величати Господа, знаючи, що Він постарасться для них багато краще, чим вони самі зможуть вибрати для себе.

Естер знайшла ласку в очах усіх, що бачили її. Се означає, що не всі з царства, але всі з домашнього царського двору. Отже всі, що посідали і указували духа Христа в несамолюбнім і вірнім посвяченню Єгові, знайшли ласку в очах всього Божого дому. Ся ласка не впливає з причини власних внутрішніх заслуг, ані у виробленню ха-

рактеру віддільно від себе, але з причини несамолюбної посвяти Богу і Його царю. Ті, що угоджають Господу царю, будуть угоджати всім, хто посідає “подібну дорогоцінну віру” і дух. Такі знають один другого не по тілу, але споглядають один на другого як на нові сотворіння в Христі. (2 Коринтян 5:16,17) Великим питанням для таких стоїть возвеличити слово і ім’я Вічного Йаря.

Прийшов день для Естер предстати перед царя. Се мусіло бути часом пригніченого занепокоєння, коли многі дівиці мали з’явитись перед його величність. “І взято Естер до царя Артаксеркса в царський дім його на десятому місяці, се б то в місяці Тебелі, на сьомому року царювання його”. (2:16) В третьому році царювання Артаксеркса цариця Астинь лишилась престолу.

Ісус Христос був посаджений на престолі осінньою порою 1914 року, і в третьому році опісля, а іменно при кінці 1917 року, між посвяченими Господу знайшлася кляса непокірних одиниць, котрі збунтувалися проти Господніх доріг. Будучи в лінії до царства і ставшись порушниками, непокірними і бунтарями, такі були вибірані в часі суду Господа, котрий зачався в Його храмі в 1918 році. Се відповідає часу, коли Астинь лишилась місця бути царицею. Сім років від жовтня місяця 1914 року приводить нас

до 1922 року. Се сталося в тому році, що Божий останок, який становить часть Його організації, розпочав дійсне систематичне змагання в проголошенню Його вістки, і робота дістала новий поштовх в тому самому році. Те, що Естер була взята перед присутність царя, не означало, що вона стала царицею того таки дня, ані се не представляє, що кляса Естер негайно стане забрана до неба царювати з Христом; але се означає, що кляса Естер вибрана Господом є взята в угоду о царство, а потім помазана. (Луки 22: 29,30, *Роттердам*) Отже день очищення Естер і її представлення царю представляє період від часу, коли кляса Естер відповіла на поклик до царства і аж, коли вони будуть вибрані і помазані. Се мало зазначити час, коли дух святий був виллятий на всяке тіло, хто був вибраний, і що той час приблизно прийшов в 1922 році. (Йоїла 2:28) Інші Писання попирають таке заключення.

Якщо би ті, кого Естер представляла, були взяті до царства в тім часі і забрані з землі до неба, то ніколи б не прийшла велика небезпека життя для таких, і проба їх невинності не могла б опісля мати місця. Та велика небезпека для життя Естер, що повстала опісля, здається ясно представляє небезпеку, котра загрожує останку по його помазанню.

Естер була вибрана і окоронована яко царівна.

“І вподобав цар Естеру більш за всіх дівчат; і надів царський вінець їй на голову й поставив її царицею замість Астині”. (2:17) Се представляло Божу любов до останка, а головню до тих, що посвятилися і прикладають старання до Його справи від коли Ісус Христос прийшов до свого храму. Для останка тепер бачити і розуміти заманіфестовану любов Божу до Нього є великим заохоченням і потіхою. Сі мають свідоцтво духа, що вони були вибрані і помазані, і вони тепер є вельми заохочені щоби щиро старатись бути вірними аж до смерти. – Римлян 8:16,17

Той цар любив Естер понад усі жінки. Тут мабуть цар представляє Єгову. Можливо, що Господь Ісус мав се на увазі коли Він сказав: “Сам бо Отець любить вас”. (Йоана 16:27) Сі вірні послідувателі Христа радісно хоронять заповіді Божі й Ісуса Христа, царя, і до них Ісус каже: “Хто має заповіді мої і хоронить їх, той любить мене; хто ж любить мене, буде люблений від Отця мого, і я любитиму його, і об’явлюсь йому”. – Йоана 14:21

Домашні жінки, представляючи необачних дівиць клясу (Маттея 25:1–13), не запобігали такої великої ласки, і ті необачні дівиці не можуть тішитися такою любовю. Вірні напrawdę можуть сказати тепер: “Глядіть, яку любов дав нам Отець, щоб ми діти Божі звались. Тим то не знає нас світ, що не пізнав Його”. – 1 Йоана 3:1

Естер була поміщена в царській палаті, і сим на ній була положена велика відвічальність охорони і добра її народу, жидів, котрі замешкували тоді в Палестині і по всіх частях сто двадцять і сім провінцій. Тепер Естер занимала царське становище, яке колись занимала Астинь. (1:19) Потім Естер мусіла бути випробувана. Її походження з жидівської народности мусіло відкритись, если вона мала бути вірною і правдивою до Єгови, її Бога. Тут нам пригадується проба, яка прийшла на Мойсея, коли він не схотів відречись свого народу: “Лучше зволив страдати з людьми Божими, ніж дізнавати дочасної розкоші гріха, більшим багатством над єгипецькі скарби вважаючи наругу Христову; озирався бо на нагороду. Вірою покинув Єгипет, не боячись гніва царевого; устояв бо, яко такий, що Невидимого видить”. (Жидів 11:25–27) Чи візьме Естер подібний напрям? Проба, яка мала впасти на то, рішить се питання. Та проба і наслідки були образом проби, яка мусить прийти на останок Божого люду, і які виринуть наслідки.

“І справив цар велику гостину, – гостину задля Естери”.(2:18) Се можливо було образом на “весільну вечерю Агнця”, на котру Божий останок є запрошений і на котре то запрошення вони відповіли (Одкриття 19:9), і що се датується десь від 1922 року. “Коли другий раз зібрано дівчата, сидів Мардохей коло царської брами”. (2:19) Се

показує, що Мардохей був вже тоді в службі царя, і се, що він сидів при брамі, представляло, як останок кляса є тепер в брамі царства, представляючи велике ім'я і діла Єгови Бога, Предвічного Царя. Естер дальше робила те, що Мардохей навчав її, навіть і тепер, коли вона була вибрана на царівну. Аж до того часу вона не була відкрита, що вона була жидівкою.

Повсталала змова проти царя, і ось два його дворяни приготовлялись заподіяти зло цареві: “Естер все ще не згадувала про свою рідню і про свій народ, як звелів їй Мардохей, бо Естер поступала по слову Мардохея й тепер так само, як і тоді, коли була в його приймачкою. Того ж часу, як сидів Мардохей коло царської брами, два царські скопці, Гавата й Тарра, сторожуючі при порозі, а розлючені змовлялись наложити руку на царя Артаксеркса. Довідавшись про се, дав Мардохей знати цариці Естер, а Естер сказала цареві від імення Мардохея. Діло висліджено й знайдено справдешнім, і обох їх повішено на дереві. І вписано добродійство Мардохейове в книгу щоденних записок у царя”. – 2:20–23

Ділаючи спільно, Естер і Мардохей виконали важну послугу цареві, що представляло, як останок буде несамолюбно служити Єгові і Царю над царями. Від часу до часу появляються одиниці, котрі признають себе за слугів Бога і котрі видаються бути в лінії до царства, однак котрі ста-

ють незадоволені і вибирають собі свій спосіб активності, котрий загрожує доброті і життю тих, що є членами тіла Христового, Божого Царя. Коли вірні члени останка спостережуть таких, тоді вони назначують їх задля добра їх братів (Римлян 16:17,18), і дають пересторогу проти тих, що спричиняють розділення, котре б знищило Господній люд і проти котрих Господь меч носить. (Римлян 13:3, 4) Останок також перестерігає управителів задля їх фальшивства, гіпокрицтва і погибельної дороги невірного духовенства і тих, котрі співтоваришать із ними для шкоди Божого народу. В той самий час вони радять управителям бути послušними Господу і кажуть словами пророка (Псальма 2:12), “прославляйте Сина”, Христа, і відкиньте невірне духовенство, котру то клясу, як Писання показують, володарі повісять наче на дереві. В часі виконання сеї служби Мардохей не отримав іще нагороди за се, але се було відложено для його добра і пізніше пригадано. Ось так Божі справедливі дороги для Його вірних є показані в образі. “Не єсть бо Бог неправеден, щоб забути діла наші і труд любови, що показали ви в ім’я Його, послугувавши і послугуючи святим”. (Жидів 6:10) Єгова не все нагороджає добрі діла останка в часі виконання їх, однак Він старається о відповідну охорону для свого люду, і Він збереже його у відповіднім часі.

ВИВИСШЕННЯ АМАНА

Єгова дозволяє на зло через се, що Він не перешкоджає самолюбним і лукавим сотворінням ступати їх власною дорогою. Однак прийде час, що Він вилляє свій справедливий гнів проти чинителів беззаконня. Дійсна проба не може прийти на жадне сотворіння, хіба що те сотворіння має свободу вибирати собі злу або добру дорогу. Лукаві є ті, що знають як поступати, а однак добровільно вибирають дорогу беззаконня. В Писаннях Сатана є названий лукавим, тому що він є провідником всякого беззаконня. Він знав, що він вибрав злу дорогу від самого початку коли він приступав до Єви, однак його самолюбство і захланність попхнули до сього. Бог дозволив лукавому вибрати собі власний напрям і поступати ним до крайности, але в назначенім Богом часі навіть Сатана мусить упасти і буде знищений. І всіх його агентів, що пішли слідами його, стріне така сама судьба.

Ся драма отвирається сим, що цар вивисшає Амана де славної позиції в своїм царстві. “Після сих подій звеличив цар Артаксеркс Амана, сина Амадатового, Вугейця, й підніс його і поставив сидлище його висше за всіх князів, що в його”. (3:1) Позиція Амана була далеко висша чим та, котру займав Мардохей. Маючи на увазі, що цар Артаксеркс представляв уявно царську уря-

дову власть, ми тепер бачимо, що він уживає своєї сили, щоби виконати злий замір; отже тут той цар представляв Сатану, Диявола і його володіючі чинники на землі, котрі стараються вивисшити так звані релігійні провідники тепер на землі і збільшити їх силу. Се головню сповнилось по 1922 році, і потім, як сім чаш порази мали бути вилляті. (Гляди Одкриття 16; також *Світло*, том 2, сторінка 18) Се сталося по вибранню і помазанню кляси Естер через царську власть Бога й Христа. Вивиснення Амана також представляло духовенство, що воно потоне глибше в політику сього лукавого світа і отверто злучиться з сатанською організацією, оголошуючи себе, що вони є вороги Божі. — Якова 4:4

Сей факт показує, що коли папа був привернений до тимчасової влади, від тоді народи послають своїх представників до його палати. Духовенство бере одважну участь в світовій політиці а головню відносно Ліги Народів, котру вони фальшиво називають вираженням Божого царства на землі. Головню в Америці духовенство отримало право над радіями, над котрими нині мають контролю великі багатері.

Один слуга великого інтересу в своїй промові вихваляв релігійний елемент в справах радія, і старався зробити приятельські відношення між різними релігійними сектами. Часописи подають, що він недавно в своїй промові сказав ось

що: “Я вельми радуюсь із сього, що я мав маленький привилей в приготівлюванню поділу часу на неділю для різних релігійних організацій сього краю, щоб безсторонна релігійна вість доходила до людей сього краю, котра то вість не є по стороні жадної віри і не противиться жадному віроісповіданню. Так, ми маємо протестантів і католиків і жидів, всі представлені на тім поділі часу і всі можуть говорити через радіо до цілого краю”. Із такими словами самохвали сейсин “воздушної власти” каже, що його хлібодавець, великий інтерес, ужив його до злучення в одну славу спілку всі “воздушні власти” в краю, без огляду на їх погляди й вірування, тому що вони згодилися статися слугами їх великого пана, невидимого бога сього світа.

Сі сектанські релігійні провідники були зроблені членами комітету для контролі радій, щоби не допустити правди до людей; і під час, коли їх слуги кажуть, що сей крок допоможе людям чути безсторонну релігійну вість, котра не стоїть по стороні жадної віри, то рівночасно він робить все, що в його силі, щоби не допустити через радіо вістки правди, котру голосять Господні слуги. В той самий час духовенство, яко їх прихильники, підтримувані правительством, отримують позиції першенства з головами правительства й урядниками і проводарями великого інтересу, відносно правительственних справ.

Те славне становисько дане духовенству порушило їх ще більше до самохвали і діяльності. В порівнянні з ними, правдиві і вірні послідувачі Ісуса Христа є відопхнуті на бік і є погорджені і висміяні Аманом або духовенством. Духовенству, котре представляв Аман, є дано більший привилей і вплив в законодавчій тілі правительства і тепер воно є в позиції шкодити, і воно шкодить роботі Божого люду. Духовенство старається стримати вість правди. Вони навіть жертвують великі суми грошей, щоб лише стримати вість, яка знаходиться в Біблії і перешкодити правдивим Християнам проповідувати правду через радіо.

Ся сама кляса, представлена через Амана, старається енергично ув'язнити вірного останка клясу за проповідування євангелії. Се вони роблять на підставі фальшивих і неправдивих доносів, що свідки Єгови гендлюють без позволення і ломлять “святую суботу”, через се, що вони йдуть від дому до дому в неділю і доручають книжки людям.

Дехто з людей Господніх дивується, чому Єгова позволяв духовенству виконувати їх нікчемну й гіпокритичну роботу переслідування покірних послідувачів Христа. Причина є та, що Бог в сім часі не стримує роботи товпи, котру представляв Аман. Аман був вивисшений і потім він пішов своєю власною дорогою, і так само духовен-

ство робить тепер. Як Аман мав нагоду показати своє правдиве вроджене лукавство, так само й кляса, котру він представляв, мусить дістати нагоду показати її правдиве внутрішнє лукавство й гіпокрицтво. Розуміється Бог предвидів се і тому зробив сей драматичний образ для того, щоби помочи й заохотити свій правдивий люд у властивім часі, і сей час тепер прийшов.

Щоб доконати свого злого заміру як найскорше, Диявол спричинив, що цар Артаксеркс дав приказ, що всі царські слуги мали віддати особисту честь і пошану Аманові: “І всі служивші при цареві, що при царській брамі, кланялись і припадали перед Аманом, бо так звелів був цар. Мардохей же не кланявся і не припадав ниць”. (3:2) Володіючий чинник, а іменно богатері і великі політики, як й їх союзники, віддають пошану духовенству і сим самим чтять їх. В декотрих краях “християнських” є законом заборонено говорити що небудь проти сих джельтменів в спідницях. У всіх краях “християнських” одиниці, що мають настільки віри і відваги сказати правду про сих релігійних виродків, ті знаходяться в неласці царської влади.

Той даний приказ покланятись і чтити Амана був проти закону Божого, після котрого мав поступати Його нарід, членом котрого був Мардохей. Єсли приказ є даний робити щось, що противиться Божому законі, тоді слуга Божий

відмовляється бути послухним такому законі. (Одкриття 12:17) Ті, що люблять Бога і є лояльні Йому, ті є послухні Його приказам всякого часу.

Диявол через Амана наставив полapкy на Мардохея, у котру він сподівався, що Мардохей упаде. Поклонення Аманові було пробою для Мардохея, чи він останеться непохитним взглядом Бога. Мардохей стрінув пробу одважно й не хотів поклонитись йому. Тут Мардохей представляє Божого “слугу” клясу на землі, котрий сьогодні, серед всієї диявольської організації, стоїть вірно по стороні Єгови. Той “слуга” не є частию диявольської організації, однак є отружений нею. Правлючі чинники устанавляють закони проти того “слуги” Божого і тлумачать закони краю проти “слуги”. Се є проба для помазанників Господа Бога. Вірні стрінули сю пробу одважно з повним довірям в Єгову. Вони відмовились і дальше відмовляються поклонятись “християнському духовенству” чи то урядово чи неурядово.

Божі вірні свідки стоять вірно Йому і тримають свою непохитність взглядом Нього. Так було головню від 1922 року. В той час вірні послідувателі Христа, під керовництвом Господніх ангелів, мали участь у вилятті чаши докору йсуду проти духовенства і других частей сатанської організації. (Одкриття 16:1–21) Тепер навіть

МАРДОХЕЙ НЕ ПОКЛОНИВСЯ АМАНУ Сторінка 68

з конечности сі вірні і правдиві не приймуть пятна звіра на їх чола ані на їх руку. (Одкриття 13:16,17) Останок мусить і буде вірним і правдивим до Бога і Христа і буде дальше одважно розказувати правду в сім часі суду. Така постанова розуміється вельми гніває духовенство.

Одвага і непохитність Мардохея допровадила до сього, що він був відкритий яко жидовин, а пізніше також і Естер була відкрита. Коли його спитали, чому він не поклонявся Аманові, Мардохей відповів, що він сього не робив задля його особистої ворожнечи проти сотворіння, але тому, що він був жидовином, це означає, що він був в угоді з Богом і що закон Божий був найважливішим для нього і що він мусів сповняти його за всяку ціну. “І говорили слуги цареві, що при царській брамі, Мардохейові: Чому ти нарушуєш приказ царський? І як вони говорили йому щодня, а він не слухав їх, то вони сповістили Аманові, щоб пересвідчитись, чи додержить Мардохей слова, бо він сказав їм, що він Юдей”. – 3:3,4

Кажуть, і то часто одиниці посвячені Богу, що розумніше було б обходитись лагідно з духовенством і говорити мало або зовсім нічого про них, замість робити такий натиск проти них; і, що се було б більше до річи говорити до них з любовю і сим чином побільшити свій вплив радше чим бути названим непомиримим ворогом зорганізо

ваного “християнства”. Однак хто любить Бога й Його справу й служить Господу, той мусить статися “непомиримим ворогом зорганізованго християнства”, тому що ся система в дійсности є частию диявольської організації.

Інші на службі царській, бачучи, що Мардохей рішучо відмовився віддати честь Аманові, сповістили о сім Амана, щоб переконатись, чи Мардохей мав право, будучи жидовином, оминати прикази царя. Сі слуги не пішли до самого царя, але до Амана і розказали йому, що сей чоловік Мардохей заявив, що він був юдейом і по тій причині відмовився покланятись йому! Вони хотіли, щоб Аман сказав їм, чи се була добра вис тарчаюча причина для Мардохея взяти такі кроки.

Тут можна спитати: Чи Мардохей ділав розважно і мудро? Чи не міг він був поклонитись і показати пошану Аманові, як і інші, і в той самий час подумати, що він се робить лише задля форми а не щиро? Чи не міг він ради форми зробити так, як многі роблять, стати й здоймити шапку коли музика грає в честь якогось земського володаря? Приказ віддати честь Аманові був великою пробою для Мардохея, а головно відносно його непохитности взглядом Бога. Яко жидовин, Мардохей був членом завітуючого народу Єгови, і тому, щоб йому бути вірним Богу, він мусів остатися непохитним взглядом Бога,

навіть тоді, коли б се мало коштувати його життя.

Мардохей знав, що Аман походив від Вугейця. Він пам'ятав, що Бог приказав Саулові провадити армію ізраїльську проти амалакійців і цілковито вигубити їх, тому що вони противились ізраїльському народові, коли вони виходили з Єгипту. Він пам'ятав, що Саул пощадив життя Вугейцеві, цареві амалакійців, сим Саул вповів непослушенство Господу і знищив свою непохитність взглядом Бога, і стратив усе. (1 Самуїла 15:1–33) Мардохей знав, що Аман походив від Вугея, бо в Писанню він є названий “Вугейцем”. Ніхто з ізраїльтян не міг бути вірний угоді і остатися непохитним взглядом Бога, хто кланявся перед Вугейцем. Мардохей, яко юдей, мусів чтити Бога Єгову; і сього він не міг зробити і рівночасно покланятись перед тим, що був ворогом в очах Божих. Отже Аман був підлим чоловіком в очах Мардохея задля Божого розказу проти Вугейців. “В чийх очах (в Мардохея) погорда для покиді (Амана); а пошана для тих, що бояться Господа”. – Псальма 15:4

Та сама правда відноситься і до духового Ізраїля. Хто не шанує Божого ім'я, той є підлим чоловіком в очах тих, що люблять Господа. Мардохей мав віру в Бога, і за всяку ціну він мусів бути вірним до Божих приказів. Бог велів Мойсею записати в законі яко пам'ятник, що амала-

кійці мусять бути знищені й що Він буде воювати проти них з роду в рід. (2 Мойсея 17:14–16) Розуміється Мардохей знав про сей закон і він був послухний йому. По тій самій причині Мардохей не міг віддати пошани Божим ворогам і рівночасно затримати свою вірність взглядом Бога Єгови. Від того часу і навіки ніхто з людей не може бути вірний Богу і затримати свою непохитність взглядом Бога, хто мириться або віддає пошану ворогам Божим.

Ось тому то останок мусить стати одважно і непохитно проти кожної часті сатанської організації, а головню тоді, коли релігійний елемент безчестить Бога і нівечить Його святе ім'я. Бути названим духовенством і їх союзниками “непримиримими ворогами зорганізованого християнства”, значить отримати властивий титул для тих, що є вірні Господу. Нехай інші мираться, если сього бажають, але нехай ті, що дійсно люблять Бога, будуть вірні і непохитні й правдиві Йому.

При сій нагоді скажімо слово відносно критиків книги Естер. Сі самі–в–собі зарозумілі люди сумніваються, чи книга Естер повинна бути в Біблії, тому що вона не згадує ім'я Бога. Сей факт, що Мардохей рішучо відмовився поклонитися Божому ворогу, Вугейцеві, є безперечним доказом, що Мардохей не лише признавав Єгову, але почитав Його і вірно служив Йому, бо

він був в угоді з Богом яко член ізраїльського народу. Коли її зрозуміти, то книга Естер є оправданням Єгового слова. Один із пророків писав, під керівництвом Єгови, ці слова: “Ти бо над усе возвеличив слово твоє й ім’я твоє”. (Псальма 138:2) В книзі Естер ся сама річ є зроблена. Єгова возвеличує своє слово, і в своїм часі Він возвеличить своє ім’я.

У своїм слові Єгова сказав, що Він положить вороговання між насінням жени а насінням вужа. (1 Мойсея 3:15) Аман був насінням вужа, що є Сатана, зводитель. Мардохей, будучи в закон–угоді, належав до організації Єгови і тому був насінням символічної жінки. Аман ненавидів жидів, і коли він довідався, що Мардохей був жидом і тому відмовився поклонятися йому, Аман вельми розлютився і постановив вбити Мардохея. “Як побачив Аман, що Мардохей не кланяється й не падає ниць перед ним, то розгнівався Аман вельми. Та йому здавалось нічим накласти руку на одного Мардохея, але як йому сказали з якого народу Мардохей, то Аман задумав вигубити всіх юдеїв в усьому царстві Артаксеркса, яко народ Мардохеїв”. – 3:5,6.

Без сумніву, Аман спершу думав зараз напасти на Мардохея і порушити його до оборони, і через се знайти причину убити його. Однак його отець Диявол ужив більше хитрости, тому що він задумав зробити більші лови. Він хотів зловити ціле

стадо жидів за одним замахом, і тому він запустив в ум Амана думку, що він з гордості не поклав своєї руки лише на одного Мардохея. Тепер Аман зрозумів, що він має нагоду дістати більше ніж одного Мардохея. Диявол знав, що хотя й він уб'є Мардохея, то однак Естер юдейка даліше лишиться на високій позиції як царівна, і що по цілім світі лишиться множество жидів. То ж тепер здавалось, що для Диявола прийшла найвисша нагода знищити всіх їх і зробити се нібито в законний спосіб. Сатанські урядові агенти звичайно прибирають міну, що вони точно тримаються закону і ніби ховаються за закон у виконуванню їх злих діл. Єсли вони можуть сховатися за яку будь букву закона по своїй стороні, тоді вони не вважають як за жорстокі, лихі й несправедливі їх діла. Вони оправдують себе буквою закону.

Диявол думав, що убиття одного Мардохея не перешкодить його ширшому пляні. Він сейчас обдумав змову, в котру Аман увійшов охочо, щоби вигубити жидів по цілім перським царстві. Хотя й жидам було дозволено вернутись до Палестини й відбудувати їх храм, то тепер прийшла нагода для Сатани знищити навіть тих, що були привернені. Ся змова означувала, що всі володіючі сили зі сто двадцять сімох провінцій Персії, і всі люди, що хотіли бути послухними тій силі, мали зібратись разом проти жидів, щоб

доконати їх знищення. Проти Естер вони не могли знайти нічого, щоб їм дало причину убити її, але Мардохей, ставши по стороні Єгови, сим дав привід до знищення всього народу. Розуміючи, що Бог Єгова кермував сею драмою, то питання заходить, як ми можемо погодити сю часть з іншими?

Сатана постійно опрокидав Єгову і заявив, що Бог не може поставити чоловіка на землі, котрий би міг бути вірним і лояльним Йому. Коли ж дехто з людей ставав по стороні Єгови, а проти гнобителя, того Сатана зараз старався погубити. Бог дозволив Сатані поступати до найгіршого (ступеня). У Біблії знаходиться много доказів, що Бог дозволив Сатані йти до крайности його злоби, т. є., аж до самої точки знищення Його вірних. (Йова 2:6) Уживши Естер яко образ, Єгова перевів драму, представляючи надходячий час, коли Сатана буде старатися знищити Божий покликаний останок на землі при кінці світа. Се був Єгова, що кермував сею драмою, щоби зробити образ, котрий мав бути тінею будучих подій.

Згідно із сим образом, один із пророків заявив, що буде зроблено “в день Господень”. “І позбираю всі народи на війну проти Єрусалиму, й опанують город, і пограблять будинки, й позбездіють жіноцтво, й позаймають половину города у полон, тільки останок людности не викоре-

ниться з городу. І тоді виступить і оружиться проти тих народів, як було колись оружувався в день бою”. (Захарії 14:2,3) Нині Єгова формує обставини, щоб дати нагоду Сатані й своїм ворогам зробити розпучливий замах проти всього Божого народу, й наслідки будуть такі, що ім’я й слово Боже прославиться.

Мардохей і Естер і всі жиди в сій точці драми представляють останок Божого люду на землі. Нині сей останок, в послушенстві до Божих приказів, пильно й вірно дає свідоцтво Ісуса Христа народам землі, котру то задачу Господь припоручив останку. Вони розказують правду і відмовляються в який будь спосіб миритися з диявольскою організацією. Отже Сатана є дуже лютий, і його головні представителі на землі, духовенство, є також дуже люті, і всі вони разом йдуть воювати проти останка – насіння Божої організації. (Одкриття 12:17) Вони змовились знищити останка. Та змова, що була зроблена проти Мардохея і інших жидів, має свою дуже подібну паралелю сьогодні, тому що вона представляла теперішні події, які мусіли статися при кінці світа. Розуміється, що се все діється за дозволом Божим, і в своїм часі прийде нагода для цілковитого оправдання ім’я й слова Єгови.

Мабуть Диявол думав, що ціла справа була в його мішку. Йому здавалось, що жиди були в самій пащі його невода і що для них вже не було

виходу. Він тішився такими обставинами як-ийсь час, і поступенно старався привести своїх земських агентів до точки, коли вони з ревности бажали бачити проляття жидівської крови. Він запустив в ум свого головного змовника, Амана, потребу апелювати до свого бога Диявола о керовництво і через се вповні злучитися з диявольськими агентами. Отже він дав думку Аманові, щоб вони кидали жереб і взивали Диявола, щоб той жереб упав на властиву точку і сим запевнив їм успіх в сій злочинній змові. Тоді Аман скликав своїх приятелів і кидав жереб. “(І зібрав раду) першого місяця, – се є місяць Нісан, – на двадцятому році царя Артаксеркса, і кидали пур, себто жереб, перед лицем Амана на день і на місяць, – на дванадцятий місяць, тобто на місяць Адар”. – 3:7

Пояснення сього вершика в єврейській Біблії каже: “Після поганських звичаїв, він (Аман) віддався сій методі, яко би свого рода ворожбицтву, щоб знайти місяць і день жичливий до знищення зненавидженого народу”. – Лісар

Кидання жереба зачалось першого місяця, дванадцятого року царювання царя Артаксеркса, й продовжалося через дванадцять місяців. Порівнюючи тут час можна сказати, що дванадцять років по тім, як Ісус Христос зачав царювати, а іменно в році 1926, Божий нарід був зібраний на конвенцію в Магдебургу, Німеччині, і

в Лондоні, Англія, і, головні з останньої, була післана вість правди, що вельми збільшило гнів Сатани і його земських представителів. В тім то році “сарана” зачала давати “СВІДОЦТВО ВОЛОДАРЯМ СВІТА”. (Одкриття 9:1–11; Гляди *Світло*, том 1, сторінка 137) Тоді люди Божі об’явили володарям світа, що вони яко нарід Божий є юдеями через се, що вони відважно стали по стороні Єгови, відкриваючи людям факти, що Диявол є богом сього світа, і взиваючи володарів світа, щоб вони відорвались від сатанської контролі. Ся вість вельми збільшила гнів Диявола й його агентів, його земських представителів, і тоді вороги Божі зачали кидати жереб і звернулись до їх отця Диявола, чи вони попали на добру дорогу, щоб вони могли дістати сю “заразливу громаду”.

Духовенство в Британії й в Америці зачало своє “полювання” в 1926 році. Сатанські слуги закидають вірним Богу, що вони є зрадниками земських правительств і що їм не повинно позволятися мешкати в краю.

Під керовництвом свого пана і господа Диявола, злющий Аман тепер явивсь перед царя й відограв свою часть ролі. Розуміється він вдавав перед царем, що його любов до царя і до держави була його порушаючою силою, котра спонукала його йти перед царя й промовляти. Він був великим “патріотом” і служив цареві й державі,

ВОНИ КИДАЮТЬ ПУР ПЕРЕД АМАНОМ Сторінка 79

щоби спасти царя від сих бунтівничих людей. “І сказав Аман до царя Артаксеркса: Є один народ розкиданий і розсіяний поміж народами по всіх краях твого царства; а в їх закони інші, ніж у всіх народів, та й законів царевих вони не виконують; цареві ж не слід так полишати їх”. – 3:8

Аман хитро приступив з своїм аргументом до царя відносно “народу, що був розкинений по цілій державі”. Він сказав до царя: “Їх закон різниться від законів інших народів, і вони не шанують царських приказів. Вони зовсім не є патріотами. В дійсності вони є зрадниками. Отже задля добра царя і держави їм не “повинно дозволитись жити”. Завваж тут сліди Вужа; він все лишає свої сліди де б він не йшов.

Коли Ісус прийшов на землю і зачав розказувати правду, задля котрої Він був висланий Отцем, чесні люди тоді казали: “Подібних слів ми ніколи не чули. Вони є ласкаві й чудові”. В той самий час тодішнє духовенство, котре уважало себе за представителів Бога, Предвічного Царя, поверховно заявляли свою лояльність до Бога, але, ділаючи під керівництвом їх правдивого отця Диявола, вони спротивлялись Ісусу і зачали виконувати змову проти возлюбленого сина Божого. У відповідній хвилі, коли змова доспіла, духовенство явилось перед царями і зачало оскаржувати Ісуса. Ось які вони ставили аргументи. “Сього ми знайшли, що розвертає

народ і забороняє кесареві данину давати, та й каже, що Він Христос – цар”. Змовившись між собою, вони постановили, що Ісус Христос мусить умерти, щоб вони могли затримати свої місця між людьми. – Луки 23:2; Йоана 11:48–50

В часі світової війни духовенство оскаржувало много Дослідників Біблії яко бунтівників, мабуть із тим наміром, щоб позбутись їх із землі, а щоб їх власні позиції були більше забезпечені. Нині ся сама кляса старається спонукати законодавчу власть вірувати, що свідки Єгови є зрадники. Наприклад, певна радіо-станція в Флориді підпринялась голосити вість правди. Духовенство стало проти сього і заявило, що вість, “яку голосять свідки Єгови, є наладована динамітом, і є гірша чим найвисший степен большевизму в Росії”.

Тепер формується змова проти тих, що є вірні і правдиві Господу Богу, і Бог не перешкаджає тим змовникам в їх злій роботі. Однак прийде час і Він буде ділати і схоронить своїх людей. Той, що дійсно сіє опозицію проти вістки правди, є Сатана, Диявол, уживаючи до сього своїх сліпих і зведених послідувателів для тої цілі. Однак се є війна між Єговою а Сатаною, і в своїм часі Єгова цілковито знищить їх з між живих.

З лагідністю та з намовою, і ніби то з несамолюбства до царя, і держави, Аман представив свою справу перед царя і закінчив сими слова-

ми: “Коли цареві до вподоби, то нехай припише, щоб їх вигубити, а я одважу десять тисяч талантів срібла в руки скарбників, щоб вложили в царську скарбницю”. (3:9) Завважте шляхетність сього великого ошуста зимно–кровного убійця, жертвуючи сю велику суму грошей до царської казни, яко доказ своєї несамолюбної служби для краю, щоби змочити землю кровю Божого вибраного народу.

Очевидно Диявол ужив гроші яко клич, тому що він старався ужити їх, щоби порушити володаря до активності. Се був він, що спонукав духовенство підкупити Іуду, щоб він зрадив Ісуса в їх руки. Він також спонукав їх взяти плату, щоб підкупити воїнів говорити лож відносно воскресення Ісусового. (Маттея 26:14–16; 28:11–15) Чи духовенство сьогодні буде також свobodно уживати грошей і своєї сили, щоби порушити головних членів з їх отар добути монету для виконання їх злих замірів? Вони свobodно уживають своїх грошей тепер, щоби вплинути на законодавче тіло в уряді. Чи не будуть вони уживати їх свobodно до виконання того, що вони вважають законним ділом? Сатана більше інтересується знищенням Божого останка на землі чим всяким іншим законодавством в світі. Його сини і земські представителі будуть виконувати його прикази так як все виконували. Цар піддався облесним аргументам свого хитрого дорадника.

Перстень, який цар носив на своїм пальці був уживаний до печатання урядових документів. Діставши привилей виробити папери з печаттю царського перстеня, Аман міг написати в сім царським декреті все, що він хотів, і коли раз запечатано, такий документ оставався незмінний. “Тоді здіймив цар свій перстень з руки своєї і віддав Аманові, синові Амадата, Вугейцеві, щоб ствердити засуд проти Юдеїв”. – 3:10

Се не цар, але Аман, що спланував був вигубити жидів а цар дозволив йому се зробити через те, що він не перешкодив йому виробити такий засуд проти них. Рівно ж і Бог не стримав Сатани, коли він просив дозволення напасти на Йова, і Він дозволив Сатані йти до крайности, але не відбирати життя Йова. (Йова 2:3–6) “І сказав цар Аманові: Віддаю тобі твоє срібло й народ; чини з ним, як тобі завгодно”. – 3:11

Дозволивши Аманові се доконати, цар Артаксеркс тут знову відограє подвійну роль, представляючи царський уряд, котрого власть була вжита для добра або зла, що залежало від впливу Амана чи Мардохея. В сій то точці драми царський уряд був ужитий проти жидів. Іншим знов разом той самий уряд був ужитий в користь жидів. Єгова дозволяє лихому мати вільну руку і повну нагоду, але у своїм власнім часі Він схороняє тих, що люблять Його.

Без сумніву Аман просив царя о його письмове

дозволення, щоб воно було написане царськими писарями, тому що се надавало більшу вагу й власть. “І покликано писарів царських на першому місяці, тридцятого дня його, й написано, як приказав Аман, до царських сатрапів і до начальників у кожній країні, і до князів у кожного народу – в кожную країну її ж письмом і до кожного народу мовою його: Все було написано від імени царя Артаксеркса і стверджено перстем”. – 3:12

Сталося се тринадцятого року царювання Артаксеркса, й тринадцятого дня того місяця приготівлявся декрет мордерства, і котрий був розісланий по різних провінціях. День езекуції був назначений наперед, щоб дати досить часу приготувити все як слід. Політичні урядові писарі й царські слуги були заняті цілими днями приготівляючи декрет, який Аман мав запечатати царською печаттю.

Отже нинішня кляса, котру представляв Аман, впливає на політиків скільки може, щоби впустити в рух машину проти Божого останка. Нема сумніву, що вони назначили певний день в будучім спустити пружину своєї лапки; і Писання указують, що вони будуть старатись виконати се останнє і отверте діло змови в недовгій часі перед Армагедоном. Се є интересною річчю тепер приглядатись рухові потайного ворога Божого і оперованню його сили через “чи-

нителів клопоту”, котрих відкриває ім’я Амана. Нехай же останок буде осторожний й чуйний.

В Одкриттю 12:17 повідомляється останка, що Сатана й його агенти підуть війною проти тих, що дотримуються заповідей Божих і дають свідоцтво Ісуса Христа. Ся війна саме тепер відбувається, і Сатана уживає своїх звичайних хитрих способів, щоб провадити сю війну далше. Від незапам’ятних часів Сатана уживав релігійні організації яко свій знаряд до зведення й ошукування. Нині він головно уживає духовенство “зорганізованого християнства” яко воєнний знаряд проти Божого останка. Сатана спонукує се духовенство, щоб вони научали, що дійсного Диявола нема, котрий мав би що небудь до чинення з справами сього світа; що Диявол згаданий в Біблії відноситься лише до агента Божого, котрий має палити вогонь по смерти; що теперішня повинність людей є бути патріотами і попірати теперішні світські організації, і єсли вони не покажуть своєї посвяти і любови, то по смерти вони знайдуться в пеклі, де вони будуть мучені Божими представителями на віки.

Далше духовенство старається внушити людям, що останок Божий, Його свідки, є великою небезпекою, що вони не дотримують крайових законів і що їм не повинно дозволитись жити в краю. Духовенство старається всіма своїми силами стримати голошення правди людям через

радіо, й наполягають і радять людям нищити книжки, котрі містять у собі вість правди; і змовляються проти Божих свідків, противляться Його роботі і поступають вперед до вершка найбільшого злочину.

День різні жидів був назначений на тринадцятий день дванадцятого місяця, що було як раз одинадцять місяців від дня, коли декрет на вимордовання жидів був зроблений. Мова і склад в тім декреті не були двозначні. В нім було виразно сказано, що всі жиди повинні бути знищені, повбивані й вигублені, і все се мало бути виконане в однім дню. “А послані були пісьма через гонців по всіх краях царевих, щоб повбивати, вигубити й викоренити всіх юдеїв, малого й старого, дітей і жінок за один день, тринадцятого дня дванадцятого місяця, себто місяця Адара, а їх майно розграбити. Відпис із приказу віддати в кожную країну, як закон, оповіщений для всіх народів, щоб були наготові до сього дня”. — 3:13,14

Не лише повідомлення було дане відносно того, що мало бути зроблено, але без сумніву, що більша часть часу була ужита, щоб запалити ненависть і упередження проти жидів, щоби різанина йшла скоро. Пора року, яка була выбрана для загального мордовання, була дуже не відповідна для жидів. Се мало відбутися зимовою порою, і тому діти й жінки мали велику трудність

втікати від нападу убійців, а ті, що втікли, мали пропасти від лютої погоди. Аман добре завважав, щоб царський декрет вимордування жидів був даний в царській палаті, тому що він знав, що сим чином він позбудеться Мардохея і всіх інших жидів. Ані один жид у всіх сто двадцять семи провінціях не був винятком в тім декреті. Знаючи, що Змій провадить війну проти останка, котрого він бажає знищити, останок може бути певний, що Сатана має кожного з них зазначеного на убиття і він лише чекає на відповідний час. Воєнний час всегда дає нагоду лукавим людям виляти свій гнів проти тих, котрих вони ненавидять. В такім часі дуже легко можна оскаржити їх о зрадництво і легко можна їх засудити на погибель.

По розісланню вістки післанцями по всіх провінціях, Аман думав, що він поставив пастку так добре, що тепер міг сісти, напиватися і забавлятися з задоволенням із того, що незадовго мало настати. Він відчув свою важність до такого степеня, що запросив царя напиватись з ним. “Гонці одійшли зараз з царським приказом. Оповідно ж приказ і в Сузах, престольному місті; і сиділи цар та Аман і пили, а місто Сузи було зворушене”. – 3:15

Нині люди знають, що вони чують правду слова Божого через радіо і через інші видання, так як ніколи перед тим. То ж се мусіло дуже

здивувати миролюбивих людей, коли вони побачили таку постанову зі сторони духовенства, котрим помагали власти, щоби знищити вість правди, стримати її від людей і позбутися свідків Божих. Отже Писання указують, що останок був в заколоті і той заколот є ще тепер. Але нехай всі, що люблять праведність, набирають одваги. Нехай останок, котрому було поручено нести овочі царства, даліше поступає в праці з радістю. Коли ми зрозуміємо, що Бог предвидів, що мало настати і що Він кермував тою великою драмою і зробив прообраз дійсности після своєї вподоби, тоді можемо бути певні, що Бог дасть всяку потрібну охорону для своїх людей, що люблять Його і служать Йому вірно. Його ласка є вистарчаюча.

КРИК ДО ЄГОВИ

Єгова є Отець милосердя і Бог всякої потіхи. Знаючи, що Його діти у ворожій країні потребуєть потіхи, тому Він постарався щедро о таку потіху. Одно із розпоряджень Єгови є, що ті, що люблять Його, можуть приходити до престолу Його ласки в молитві. Він знає молитву кожного серця і той, хто є щиро відданий Богу і вірно служить Йому, може все бути певним, що Бог вислухає його молитву. “Уші Господні є отворені до слухання молитви праведних”. (1 Петра 3:12;

Псальма 65:2) Бог велів своєму вірному пророку написати: “Дом мій названий буде домом молитви”. (Ісаї 56:7) Будучи в угоді з Єговою, ізраїльський народ становив Його типічний дім, і ті, що старались робити скільки могли щоби бути вірними угоді, ті могли молитись до Бога і їх молитва була вислухана.

Сталось, що представителі Сатани були окружили місто Єрусалим з сильною армією і загрожили збуриати місто. “Коли Езекія цар почув се, він роздер одіж свою і пішов до дому Господнього”. Тоді він післав післанця до пророка Ісаї і просив його, кажучи: “Вознеси ж молитву за тих, що zostались іще в живих”. Нема сумніву, що Ісаїя молився до Бога і отримав відповідь на свою молитву, інакше він не міг був говорити з таким запевненням, як він говорив. Він велів післанцеві вернутись до Езекії і сказати до нього: “Так говорить Господь: Не лякайся”. (Ісаї 37:1–7) Сей случай і те, що опісля сталось, було прообразом подій зараз перед Армагедоном і того, що станеться під час Армагедону. Се є потіха для Божого останка.

Мардохей довідався о злім замірі убити його й всіх його людей. Він бачив, що ситуація була загрозлива і що лише Бог може спасти їх. Хотя й в сій історії нема згадано ім'я Єгови, однак Мардохей, будучи жидовином в угоді з Єговою, узяв як раз такий самий напрям, який кождий вір

ний жидовин взяв би в такім часі недолі. “Коли Мардохей довідався про все, що скоїлось, розпанахав на собі одержу й накинув на себе веретище, посипав голову попелом і вийшов на серед міста, й взивав голосним та жалібним криком: І дійшов до царської брами, бо не можна було входити в царську браму в дранці”. – 4:1,2

Без сумніву, що Мардохей кликав о поміч до Єгови. Се, що він надягнув на себе дранку і посипав попелом голову і кликав не означувало, що Мардохей жалував за сим, що він був сильним в своїй постанові і не поклонився Аманові або жалував, що він був вірний Богу. Він знав, що взятий ним напрям взглядом Амана була воля Божа. Тепер він побачив, що його вірність до Бога дала нагоду або вимівку його смертельному ворогові погубити не лише його, але всіх жидів. Тоді Мардохей кликав о поміч.

Вірність до Бога часто стягає гнів ворога на голову того ж, однак жадний чоловік не може бути вірним до Бога і потім жалувати за свою вірність. Єсли він є вірний слуга Божий, то він буде дальше вповати на Бога о визволення. “Наш Бог, котрому ми служимо, може визволити нас, тому що Той, що за нами, є більший чим всі, що є проти нас”.

Кожний слуга, що має віру в Бога, доказує свою віру в Бога через свої діла”. (Якова 2:18) Вірні не лише моляться, але вони і чувають і працюють.

Так було й з Мардохеєм, його взятий напрям показує, що він мав віру в Бога. Він не лише плакав, але коли він плакав, то він рівночасно й молився й працював. Там “був великий смуток в Юдеї” і в кожній провінції. Однак історія не каже, що Естер тоді сумувала, можливо тому, що вона пізніше довідалась про той декрет мордерства. Та коли Мардохей зачав свою діяльність, тоді і Естер побачила також потребу виконати і свою часть.

Естер побачила хитру руку Амана в сій підлій змові і вона знала, що найбільша небезпека прийшла. Однак се вона дізналась аж тоді, коли отримала вість від Мардохея. “Тоді покликала Естер Гатаха, одного з царських скопців, що він його приставив да неї, й послала його до Мардохея довідатись, що й про що се?” (4:5) У відповідь на питання Естер Мардохей вислав їй копію декрету, в котрім був даний приказ знищити жидів, і він сказав їй, що Аман обіцяв дати гроші, щоби доконати се підле діло. (4:6–9) Мардохей побачив, що він і Естер мусіли братись до роботи, і робити в гармонії і скоро, і тому він поучив післанця сказати Естер приготувлятись йти до царя. “І дав йому відпис з приказу, щоб їх вигубити, оповіщеного в Сузах, щоб він показав Естер і дав їй знати про все; при тому наказував їй, щоб пішла до царя і благала в його помилування й просила його за свій народ”. – 4:8

Від часу приходу Господа до Божого храму і освітлення останка кляси, радість Господня була і є їх силою. (Неємії 8:10) В той самий час останку є виразно сказано в слові Божім, що Сатана шукає знищити тих, що вірно стараються служити Богу в сім часі. Отже вірні знають, що вони є окружені ворогом, котрий таємно змовляється знищити їх. Тому вони не трактують байдужно і з насмішкою сеї справи, що ворог грозить вигубити їх. Противно, вони глядять на справу серйозно і ділають з великою увагою, і постійно моляться до Бога о охорону, опіку, керівництво і збавлення. Вірні йдуть вперед з виконанням своєї задачі, дбаючи про своє спасення з страхом і трепетом перед Господом. Вони стараються, щоби не зробити помилки. – Филиппян 2:12

Побачивши велику небезпеку, Мардохей остеріг Естер і взивав її до діла. Так і нині. Декотрі з останка бачуть небезпеку на дорозі Божих людей і вони дають осторогу своїм браттям, котрих треба поучити, що треба робити, щоби встояти у своїй невинності перед Богом. Отже Мардохей представляв “вірного слугу” клясу, котрий виконує прикази Божі, щоб “кричати” і “не щадити” і давати осторогу о небезпеченстві, а також вказати, що має бути зроблено, щоб перешкодити злому умислу ворога, і указувати як останок може затримати свою ласку в Бога.

(Ісаїї, голова 58) Через знаряд, о який Єгова постарався, Він показує будучій невісті на землі тожність ворога і його організацію і сформовану змову, щоби знищити Божих людей. По тій причині Господь уживає *Вартову Башту*, а головню в минулих кількох роках, щоби остерегти тих, що є в угоді з Ним, щодо властивого напрямку, задачі й привилеїв в сім періоді часу.

Завваж тепер знову руку Єгови, Всевишнього, в кермуванні сеї драми. Се, що Естер була єврейкою, було заховано аж до сеї точки. Се було умисно зроблено і під Божим керуванням. Однак нарешті прийшов час, що Естер мусіла заявити про своє ставлення до її народу у всіх провінціях. Се мусіло було бути знаним, що вона була єврейкою отже від насіння Єгови. Вона мусіла стати по стороні її Бога і заявити про се. Се представляло, що Божі люди мусять робити в сім часі, коли приближається Армагедон.

В минулім часі ті, що тепер знаходяться в теперішній правді, уважалися як і інші так звані “християни”, лише за релігійних людей. Та час мусів прийти, і вже прийшов, коли Бог об’явив своїх людей перед народами землі, признає їх за своїх, і висилає їх з приказом: “Ви свідки мої, що я Бог”. (Ісаїї 43:9–12) Як же сей факт міг бути знаний, если б вірні не були мали відваги в сім часі суду голосити про ім’я й слово Єгови? В ніякий інший спосіб їх любови до Бога вони не

могли доказати. – 1 Йоана 4:17,18

Нехай же інші, що називають себе послідователями Христа, стримуються говорити що небудь про організацію ворога, если вони бажають, але нехай вірні, ті, що бажають затримати свою невинність перед Богом, ясно заявлять, що вони по стороні Господа і що вони з Його ласки, будуть розказувати правду так як Бог велить тепер. Увесь вірний останок мусить об'явитись яко Божий нарід. Чинячи се, кождий з них ставить себе в небезпечну позицію, тому що вони є назначені через ворога на знищення.

Мардохей післав післанця до Естер і переконував її, щоб вона пішла перед царя і благала о помилування для жидів по цілім краю. Дехто може сказати, що Мардохею бракувало віри в Бога через те, що він просив Естер піти перед царя і просити о поміч, а цар був світським володарем. Однак так не є; противно, се показує, що Бог помагає своїм людям тоді, коли вони показують свою вірність в їх змаганню помочи собі самим о скілько вони можуть. Коли Естер отримала вість від Мардохея, вона зараз післала вість з відповідею: "І сказала Естер Гатахові й післала його передати наказ (вість, *П. В.*) Мардохею: Усі слуги цареві й народи в країнах царських знають, що кожному, чи чоловікові чи жінці, хто вступить до царя на внутрішній двір, не бувши покликаним, один присуд – смерть; тільки той, до кого

цар простягне свій золотий скипетр, зістанеться живий. А мене не кликали до царя оце вже тридцять день”. – 4:10,11

Если б Естер була дальше затримала в тайні своє походження від жидів, або вповала на свою позицію, що вона яко царівна отримає спеціальну ласку від царя і буде звільнена з під того декрету затрачення, то се було б доказом, що вона поступалася своєю непохитністю; але вона поступала після поради Мардохея і рішила піти перед царя, отже вона не шукала компромісу ані не показала браку віри в Бога. Противно, вона мусіла мати велику віру, бо если б цар не був віднісся до неї ласкаво, так се означувало для неї певну смерть. Те, що Естер було сказано робити, і те, що вона зробила, абсолютно й певно було образом властивого напрямку, який має взяти останок.

Ми знаємо, що останку не можна миритися з земськими володарями, тому що “вірні” не можуть йти до Єгипту за поміччю і миритись зі світом задля його сильного впливу. (Ісаїї 31:1) Се, що Естер пішла перед царя, не представляло, що останок мав би апелювати до володарів світа.

В сій точці драми Артаксеркс цар представляє Бога Єгову і Христа. Єгова є великий Цар, і Ісус Христос є помазаний Цар Божий, котрий виконує Його волю. Вони є ті “висші власти” згадані в Писанню. Донедавна Божі люди розуміли, що

Писання в листі до Римлян 13:1, відносно “висших властей”, відносилось до світських володіючих сил. Сі, що відступили від Товариства даліше тримаються сього мильного погляду. Однак останок бачить ясно, що се Писання не відноситься до жадної часті сатанської організації, але виключно відноситься до Божого розпорядження Його людей в Його організації. Сі, що відмовились побачити сю правду і противилися поясненням *Вартової Башти*, беруть се яко вимівку поблазни, відпадають і йдуть в темряву. Останок бачить, що вони є відвічальні перед Богом і Його уповажненою властю і що вони мусять дати своє цілковите підданство й послуженство Богу і Його організації. Вони бачуть, що кожда часть Його організації мусить точно ділати в гармонії з волею Христа, активним Головою, і після волі Єгови. Отже се, що Естер пішла перед царя благати за свій нарід, представляло, що останок йде до Бога Єгови і засилає молитви в ім’я Христа і просить Його о керовництво, поміч і визволення.

Для Естер було показатись перед царя не запрошеній могло принести їй смерть. Се була дійсна проба її віри в Бога. Через тридцять днів вона не була покликана перед царя, і натурально питання могло виринути в її умі, чи вона ще була в ласці царя? Єсли ні, і вона покажеться перед нього, так вона певно умре.

Для останка часом виглядає, що Бог і Христос не указують до них своєї спеціальної ласки або уваги, і то тоді, коли ворог сильно пре на них. Дехто з вірного останка може дивуватись, чому Бог дозволяв духовенству і іншим знарядам Сатани так злобно нападати на них. Навіть в сій темній хвилі останок мусить уживати своєї віри в Бога і в Христа і молитись о поміч. В такім випадку люди Божі знаходяться в великій пробі, але вони мусять бути дальше послухні “висшим властям”, т. є., Богу й Христу, і се чинити через вірне служення, молитву і благання перед престолом за себе і за своїх братів. – Ефесян 6:12–18

Можливо, що Естер ще не прийшло і на думку, що вона була заключена в сім декреті затрачання, але Мардохей знав, що вона була заключена там і вона не могла оминати затрачання помімо її високого становиська. “Мардохей же сказав у відповідь Естер: Не гадай, що ти одна є поміж усіх Юдеїв спасеш своє життя в царськім домі”. (4:13) Диявол поставив свої сіти на всіх жидів і він не забув Естер, тому що вона занимала позицію сили й ласки в царя. Мардохей й Естер були головні ті, котрих Диявол і Аман бажав знищити.

Так само нині Диявол і його земські агенти є проти всіх, що служать Богу в який будь спосіб; але вони головні воюють проти останка Божо-

го, тому що вони є в ласці Божій і голосять Божу вість і мають привилей як і задачу доручувати сю вість, що була поручена їм Господом. Отже нехай ніхто з останка не сподіється бути виємком перед гнівом Сатани, бо його ціль є дістати кожного з них.

Мардохей побачив конечність Естер стати по стороні її людей, що мало об'явити її властиве споріднення до Бога і повідомити всім, що вона була жидівкою. Оставатися неактивною в такий критичний час означало б відмова Естер затримати свою невинність до Бога. Тому Мардохей напивав на Естер до активності. “Коли ти в сей час мовчатимеш то спасенне й визволенне прийде Юдеям із іншого місця, а ти й дім батька твого загинете. А хто відає, чи не задля такого часу ти й досягла почесі царської?” – 4:14

Бачучи, що Мардохей представляє останок з точки погляду “вірного і розумного слуги”, можна також бачити, що Бог уживав декого з того “слуги” кляси указувати іншим на велику потребу стати одважно по стороні Господа. Ті, що хочуть бути вірними Богу не можуть тепер сховатися і не відкрити себе, що вони належать до Божої організації. Час прийшов, то кождий з останка мусить ясно заявити себе по стороні Господа. Для них не може бути компромісу. Вони мусять заявити себе по стороні Бога і Його Христа і Його царства; інакше вони не можуть нале-

жати до кляси невісти. Слова Ісуса є як раз відповідні тепер: “Хто не зо мною, той проти мене; і хто не збирає зо мною, той розсипає”. – Маттея 12:30

Тепер прийшов час, коли останок мусить сильно “тримати те, що вони мають, щоб ніякий чоловік не взяв вінця їх”, і чинячи се, кождий мусить доказати свою невинність перед Богом. Він мусить кинути свою судьбу з Божими помазанниками і бути одним з них, і вповні постановити стрінути всяку небезпеку на їх шляху, і вважати і виконувати прикази Господні, виконувати свою роботу так як Він приказав і бути вірним аж до смерти. Коли хтось отримав знання правди і тоді став недбалим до Божих заповідей, такий ходить дорогою беззаконня і є у великій небезпеці. Тоді се є задача всіх тих, що є вірні Богу, давати пересторогу, кричати і не щадити. (Ісаїї 58:1) Бог назначив свого “служу”, і тоді каже до нього: “Коли я скажу беззаконному: Беззаконнику ти вмереш, – а ти не скажеш нічого, щоб остерегти ледачого перед його дорогою, то беззаконник умре за свою провину, та кров його я вимагатиму від тебе”. (Езекиїла 33:8) Занедбати свою задачу є те саме, що бути непослушним до Божих заповідей. Если хтось є невірний Богу, то Він знайде когось іншого взяти місце того невірного, тому що робота мусить бути тепер виконана.

Мардохей яко юдей знав, що надія його людей є лише в Бозі, і він вповав на Божественне провидіння, коли він сказав до Естер цариці: “А хто відає, чи не задля такого часу ти й досягла почесті царської (як цариця)?” Мардохейові слова означають се: “Чи не є се певним, що Бог посадив тебе на сю позицію, щоби ужити тебе для визволення свого народу? Воно так і було, і Мардохей вірував в се. Нині ми знаємо, що Божий останок становить Божих людей взятих зі світа для імені Божого, і що вони є на землі і є частию Божої організації для виразної цілі бути свідками Єгови і співати в честь імені Його. Отже ніхто з останка не може затримати своєї невинності перед Богом, хіба що він є вірний в даванні свідоцтва, яке було припоручене останку. Він мусить ясно й відважно відкрити себе яко один із Божих свідків. Інакше він не буде охоронений. Він мусить показати, що він любить Бога, єсли він хоче бути охороненим.

Брати участь у службі не значить, що ми приносимо якусь користь Богу, однак се приносить користь останку, тому що та активність дає нагоду доказати вірність Богу. Велика світова війна прийшла до наглого закінчення при кінці 1918 року “задля Божих вибраних”. Тоді приказ був даний Його людям нести вість правди народам землі перед остаточним і великим знищенням Армагедону. (Маттея 24:14–22) Отже оста

нок не є в незнанні що до Божого заміру відносно них. Їм була дана позиція ласки, яку вони тепер займають, щоб вони були свідками для імени Єгови і звіщали про Його чесноти, і щоб вони могли бути ужиті для цілі, для якої Бог приготував їх.

Коли Мардохей і Естер представляють взагалі ту саму клясу, а іменно, останок Божий тепер на землі, то вони так були поміщені, що вони не все могли розмовляти між собою усно. Післанці були ужиті доносити вість одно до другого. Нині Божий останок є розкинутий по цілім світі і вони не можуть всякого часу розмовляти усно одні з другими. Часом вони збираються разом на конвенцію для заохочення і потішення одні других. Але се не часто. Однак Бог ласкаво постарався о спосіб порозуміння між останком. Через многі роки Він уживав *Вартову Баишту* яко знаряд для комунікації, і її сторінки є все ужиті для доручення правди останку. Се не є чоловіча правда, але се є Божя правда; і тому той канал або знаряд є Божий, а не чоловічий. Через якийсь час *Вартова Баишта* указувала браттям на konieczність пильного служення, і через се вона стягнула на себе много жорстоких слів висказаних тими, що колись були в правді і відвернулись від неї. *Вартова Баишта* була дуже гірко критикована такими одиницями, тому що вона поміщувала правду. Та нехай жадна ся річ не турбує

вірних. Строга критика тих, що противляться правді, є доказом, що ворог є в опозиції і що вірні виконують волю Божу. Ті, що вірують, що Бог кермує своєю роботою і своїм народом через Ісуса Христа, будуть далі стояти сильно й непохитно на їх дорозі вірності і радісної служби для царства.

Ті, котрих Естер представляла, тепер бачуть вагу ситуації, повідомляють своїх братів, що їх ціль є ставати в ряди і брати участь в роботі того царства. В гармонії з сим є написано: “І сказала Естер у відповідь Мардохеєві: Пійди, збери всіх Юдеїв, що є присутні (знаходяться, замітка) в Сузах, і постыте ради мене, і не їжте й не пийте три дні ні вдень, ні вночі, та й я з моїми служницями так само поститиму, а потім піду до царя, хоч се проти закону; й коли загинути – загину. — 4:15,16

Естер тепер цілковито дала себе пізнати і заявила свою постанову сповнити свою часть навіть коштом свого життя. В минувших часах Господь був довго терпеливим і без сумніву зносив декотрі занедбання і байдужности, але тепер лінія виразно положена, і всякий, що за Господом, мусить стати по стороні Господа, або буде викинутий в табір ворога.

Се є виразно зазначена воля Божа, що коли Його люди приходять до Нього о поміч в часі потреби, то вони повинні приходити в лагіднім і

покірнім дусі і в несамолюбстві. Се, що вони надягнули на себе веретище і попіл представляло цілковите піддання Богу, і ся метода впокорення, посту й молитви, була часто ужита в такий самий спосіб іншими жидами, що шукали Божої ласки.

Жиди взяли сей напрям тому, що вони були Богом вибраний нарід, яко ж написано: “А коли вони нездужали, надягав волосінну плахту, смилив постом душу і молитва моя верталась до груді моєї”. (Псальма 35:13) Жадний інший нарід не поступав так окрім жидів, і се вони робили тому, що Єгова був їх Богом. Коли Даниїл хотів просити в Бога помочи, він сказав: “Обернув я лице моє до Господа Бога, в молитві і благанні, в пості, в веретищі й попелі”. (Даниїла 9:3) Що таке само—упокорення є згідне з волею Божею, то се є показано словами Господнього пророка: “Та тепер ще говорить Господь: Обернітесь до мене всім серцем в пості, в плачу й у жалі”. (Йоїла 2:12) Ісус також робив натиск на важність посту й молитви: “Се ж кодло не виходить, як тільки молитвою й постом”. — Маттея 17:21

Естер поступала після закону й звичаю її народу. Вона заявила свій намір постити і взивала всіх жидів в Сузах робити так само. Се було признання найвисшости Єгови, Бога ізраїльського, і се показувало, що Ізраїль цілковито залежить від Нього. Іншої причини для такого упокорен-

ня і молитви Естер і інших жидів не могло бути, лише те, що вони хотіли мати ласку в Єгови. Після звичаю жидів, який вони мають в часі посту, то вони певно й молилися до Бога. Чинячи се, Естер не старалась виробити собі совершенний характер а більшу постанову стрінути судьбу за се, що вона йшла до царя непрошеною. Вона потребувала Божої ласки і опіки, щоби вона перейшла через се небезпечне положення йти перед царя непрошеною, вона наражалась на небезпеку смерти, і се означувало також смерть для Мардохея і всіх інших жидів. Се є неможливо уявити собі обставин, серед яких треба було б більше Божої помочи. Отже Естер упокорила себе перед Єговою і Його могутчою рукою. Вона взивала всіх жидів в тім місті зробити те ж саме. В єдності є сила, і в сім Естер була кермована Божественним провидінням. Чи то в пробах чи в достатках браття все повинні стояти в єдності як один чоловік. “Глянь, як добре і як любо, коли браття живуть вкупі!” – Псальма 133:1

Ми вже жиємо в останніх днях. Час, щоб дати останнє свідоцтво про ім'я й слово Боже, нім вибухне Армагедон, вже прийшов. Диявол бачить, що час короткий і тому він приготується знищити Божий останок. Та останок не є невідомий про діяльність й силу ворога. Се є досить трудні обставини для них, і вони знають, що їх

сила походить від Господа і без Нього ніхто не може встояти. Для користи останка псалміста вложив от сі слова в уста вірних: “Храни мене, Боже, бо я вповаю на тебе”. (Псальма 16:1) “О Господи, спаси! Господи, благаю тебе, пошли щасну долю!” (Псальма 118:25) “Очі мої підношу на гори, звідки поміч моя прийде. Поміч моя від Господа, що сотворив небо і землю. Не дасть нозі твоїй спіткнутись; твій сторож не дрімає. Бач! Сторож Ізраїля не задрімає, і не засне він. Господь сторож твій, Господь тінь твоя, праворуч в тебе. Не вдарить на тебе сонце в день, ні в ночі місяць. Господь заступить тебе від всякого лиха, він заступить душу твою. Заступить Господь вихід твій і вхід твій від нині по віки”. – Псальма 121

Здається, що апостоли були порушені тим самим духом Божим писати для користи останка сі слова: “На останок, браттє моє, кріпиться в Господі і в потузі сили Його. Одягніться у всю зброю Божу, щоб змогли ви стояти проти хитрощів диявольських. Бо наша боротьба не з тілом і кровю, а з князівствами, і з властями і з миродержителями тьми віка сього, з піднебесними духами злоби. Того–то прийміть усю зброю Божу, щоб змогли встояти в день лютий і, все зробивши, стояли. Стійте ж оце, підперезавшись поясниці ваші правдою і одягнувшись у броню (панцир) праведности, і обувши ноги в готов-

ність благовісткування миру, над усе ж узявши щит віри, котрим здолієте всі розпалені стріли лукавого вгасити; і шолом спасення візьміть, і меч духовий, котрий єсть слово Боже. Всякою молитвою і благанням молячись всякого часу духом і в сьому пильнуйте в усякому терпінню і благанню за всіх святих”. (Ефесян 6: 10–18) Як Естер взивала всіх постити з нею, так і апостоли кличуть всіх помазанників стояти разом і молитися одні за других о визволення і о відвагу голосити правду.

Появлення Естер перед царем представляло останка перед судилищем Христовим, котрий є великим Суддею і котрий рішає, який добрий й властивий напрям для останка. Він є у своїм храмі і Він провадить тією клясою храму.

Нарешті Естер постановила поставити своє життя на небезпеку через виконання своєї задачі без різниці, чи вона погине чи ні. Та сей факт, що її явлення перед царем було великим небезпеченством, представляє більше чим явлення останка в молитві перед Христом, великим Суддею. Останок тепер ясно бачить, що если вони будуть далше вірно нести вість людям о царстві, і відмовляться звертати увагу на розкази сатанської організації, щоби припинити їх спосіб роботи, так їх власне життя буде залежати від них самих. Вони знають, що вони є відвічальні перед “висшою властю”, т. є., Богом і

Його організацією, і тому вони рішилися йти вперед з роботою і нести вість царства від дому до дому не звертаючи уваги на ніяку опозицію; і тому вони звертаються з сею справою до великого Судді, Ісуса Христа. Ось так вони звертаються і моляться, поступаючи вперед в роботі. Ніхто з дійсно посвячених Богу не кидав би себе в таке небезпечне положення без обдумання. Він перше представляє свою справу в молитві перед Господом, і просить Його о Божественну мудрість, щоб його кроки були скермовані на праву дорогу.

Естер сказала: “Я піду хотя й бим загинула”, і кляса, котру вона представляла тепер, каже: “Ми будемо робити роботу царства хотя й би ми і померли в сій праці. Ми знаємо, що Бог, котрому ми служимо, може спасти нас; чи се збавлення прийде на землі чи через смерть і перемінення в миг ока на подобиє Господа, се Він самий рішить; і що б Він не зробив, те Він зробить добре”.

Естер ділала дуже обережно і холоднокровно, але без вагання, коли прийшов час ділати. Так і останок спокійно глядить на загрожаючу ситуацію, ділають уважно і розсудно, однак без вагання, тому що час прийшов і робота царства мусить бути зроблена, і зроблена одважно.

Можемо бути певні, що Мардохей, Естер і інші жиди жили після закону й звичаїв їх людей, а се

значить, що вони мусіли постити і молитися до Бога о їх власну охорону і о знищення ворога. Молитви, записані Божими пророками, бувають часто пророцтвами, котрі сповняються більше ніж раз. Від часу Едему до тепер велике питання до рішення було відносно ім'я Бога Єгови. Пророчі образи, котрі Бог зробив, представляли Його ціль оправдати своє ім'я, і тому Він порушив своїх пророків, і вони вложили в уста Його людей молитву, і вони виглядають сього оправданая через знищення ворога.

В тім хитрім кроці Амана, Мардохей побачив злучені змагання ворогів Божих знищити всіх тих, що служать Єгові. Без сумніву, він повідомив о сім Естер і інших, і вони благали Бога, щоб Він знищив Амана і всіх подібних йому. Пророча молитва, яка пасувала на сей случай, і котра без сумніву сповнилась в меншій мірі в часі Естер й Мардохея, була ся: “Боже! Не мовчи; не німуй, озвися, Боже! Бо ось, вороги твої розбуялись, і ненавидники твої підносять голову. Зрадливо змовляються проти народа твого, (Мардохея, Естер і інших жидів), і нараджуються проти тих, що бережеш їх (як Естер, що була схована в тім місці). Кажуть: Ходім, знищимо їх, щоб не були вже народом, щоб ніхто не згадував більше ім'я Ізраїля! Вони бо радили раду однодушно, (кидаючи жереб через рік) і, зробили змову проти тебе. (Змову зневажити Бога і знищити Його на

рід). Намети Едомові (котрих амалакійці були правнуками) і Ізмаїлїї, Моаб і Агаяни, Геваль і Амонїї, і Амалик, (Аман був Вугійцем); Филистїї з людьми Тирськими; та Ассур пристав до них; стали рам'ям з синами Лота. Зроби їм те, що Мидіяніям (рукою Гедеона), що Сісері, що Явиму коло потока Кисона. Котрі, знищені коло Ендора, гноєм для землі стали. Щоб осоромились і злякались на віки, і зо встидом погинули. Та й щоб знали, що ти, котрого ім'я ЄГОВА, один єси Найвисший над цілою землею". – Псальма 83:1–10,17,18

В сих останніх днях Сатана зорганізував свої сили проти останка Божого і йде війною проти них. Ворог приступає з підступом і старається затулити себе законом. Між силами Сатани знаходиться невірне духовенство і ті, що колись мали правду, а пізніше стали "злим слугою" або "чоловіком гріха". – 2 Солунян 2:3–12

Ім'я Бога Єгови є тепер визване, і останок є одинока кляса, що сильно й непохитно стоїть по стороні Його ім'я, і тому в гармонії з волею Божею останок так молиться: "Боже хвало моя, не мовчи! Бо губи грішника і губи зрадливі проти мене відчинились; брехливими язиками говорять проти мене. Ненависники словами мене обступили, і безвинно напали на мене. За любов мою ворогують на мене; а я все молюся. А вони мені злом за добро, за любов ненавистю відпла

тили. Пусти на него беззаконника, і Сатана нехай стоїть праворуч в него. Коли на суді стане, нехай вийде не виноватий, і благанне його нехай за гріх полічиться. Така доля від Господа нехай буде ворогам моїм, і тим, що проти душі моєї зло говорять. Ти ж, Господи, Боже, заступи мене за-
для імені твого! Блага бо милість твоя; спаси мене. Нехай вони проклинають мене, а ти благо-
слови! Встануть вони, то допусти сором на них, і дай зрадуватись слугі твому! Вороги мої нехай соромом покриваються і ганьбою своєю, як пла-
щом, обгорнуться”. – Псальма 109:1–7, 20,21,28,
29

Єгова заявив, що коли Він положить золоту ко-
рону на голову свого царя, тоді сей могучий Во-
лодар знайде всіх своїх ворогів. (Псальма 21:8)
“Єгова встав” коли Він посадив свого любого
сина на престолі царювати серед ворогів Його.
(Псальма 110:2; Одкриття 11:17) Отже в гармо-
нії з волею Божею останок молився о знищення
Божих ворогів, щоб ім’я Всевишнього було ви-
висшене і прославлене на землі: “Нехай встане
Бог! Щоб розсипались вороги його, і розбіглись
перед ним ненавидники його! Як дим щезає, не-
хай вони так щезнуть; як віск топиться від
огню, нехай так погинуть грішники від лиця
Божого”. – Псальма 68:1,2

Нехай ніхто з останка не дозволить, щоб нена-
висть увійшла в його серце навіть проти най-

більш лукавого. Пімста належить до Господа Бога і Він відплатить, і Він вже відплачується по правді і оправдує своє ім'я. Останок має привилей бути по стороні Єгови і співати в Його честь перед оправданням Божого ім'я. Тому, що останок є вірний у виконувannya цього і в даванні свідоцтва про царство, тому ворог старається знищити останок. Та задля імени Єгови вони властиво моляться о знищення ворогів.

Вершок життя Естер прийшов, і вона приготувлялась стрінути його одважно. Так тепер вершок в життю останка прийшов, і нехай кождий член його стрічає ворога одважно, ходить покірно перед Богом і нехай радісно впокорується перед Ним, виглядаючи з довірям, що в Його власний спосіб і час Бог постарається о цілковите визволення для всіх тих, що люблять Його; що вийде на Його вічну славу.

Єгова радить своїм людям поступати мудрим напрямом. Се значить, треба перше шукати пізнати волю Божу і тоді ділати після неї. Жадний чоловік не є досить мудрий самий в собі знати, що він має робити без поради й керовництва Господнього. Безумний чоловік поступає після свого власного сумління незважаючи на слово Єгови. Мудрий чоловік є той, котрий не вповає на свою власну опінію або вирозуміння, але просить Господа о керовництво. Єгова каже до тих, що є в угоді з Ним: “Надійсь на Господа всім

серцем твоїм і не покладайся на власний твій розум. У всіх стежках твоїх думай про його, а він простуватиме шляхи твої”. – Приповіді 3:5,6

З того, що було зазначено вище, ми бачили жидів у великім небезпеченстві, яке мало невдовзі впасти на них. Естер і Мардохей і інші жида постили і молились після їх закону й звичаю. Вони шукали Божественної мудрости, провідництва й помочи. Естер пішла за порадою Всевишнього, і Він нагородив її віру і послушенство. “Хто веде діло розумно, той знаходить щастя; блажен, хто в Господі надію має”. (Приповіді 16:20,21) В сім Писанню є зазначене Божественне правило, після котрого муситься поступати.

Коли в 1918 році зачався великий час проб, тоді декотрі, що були в правді, поступили нерозумно і відмовилися вчитися мудрости від Господа. Тепер се є марна річ старатись научати їх. “Криниця життяна–розум у розумних, а ученість безумних–дурощі”. (Приповіді 16:22) Декотрі з них з великим запалом сказали: “Ми не дамось звязати; ми будемо вільні і підемо дорогою, яка виглядає для нас правою. Ми не будемо приймати будь яких вказівок відносно виконання роботи Господньої. Вони не хотіли впокорити себе під могучу руку Божу. “Чоловік безбожний не має стыду в лиці своєму, людина праведна з путя свого не скривить. Нема премудрості, ні розуму, ні ради в того, хто противен Господеві”.

(Приповісті 21:29,30) Спевністю, що сі всі річи були зазначені в слові Божім для особлившої користі останка. (Римлян 15:4) Естер, поступивши після мудрости звиш, указала на дорогу, яку повинні взяти ті, що є в угоді з Богом. “На третій день Естер убралась по царськи. І стала вона на внутрішньому дворі царського дому під домом царевим; а цар сидів на царському престолі своїму, в царському домі, просто проти приходу в дім”. – 5:1

Естер шукала успіху, і тому вона не прибирала міни мучениці, щоб сим способом збудити симпатію для себе. Вона не була така, як гіпоκριтичні фарисеї (Маттея 6:16–18); і тому вона не відкрила свого посту через сумний вигляд лица, але одягнула на себе найкращу одержу, з веселим лицем і приємним виглядом вона явилась перед свого пана й царя, щоб приподобатись його очам і дістати у нього ласку. Всі, що йдуть перед Ісуса Христа і отримують Його признання мусять мати на собі весільну одержу (Маттея 22:11,12); і останок радується бути так одягненим, що значить, що вони виконують роботу Господню розумно і після Його волі. Будучи покликани бути невістою Ісуса Христа, вірні “зодяглися у виссон чистий і світлий; виссон бо оправданне святих”. (Одкриття 19:7,8) Вони є цілковито посвячені Богу і Його царству. Вони носять на собі царську відзнаку представлену через “ризиди справедливості”.

вості”. (Ісаїї 61:10) Ось так одягнені і маючи радість Господню, вони виглядають скромні і приємні цареві Всевишнього. Останок переносить много трудностей, тому що вони знаходяться у ворожій країні і тому, що вони є вірні Богу, але вони радуються всякого часу, бо вони знають, що вони роблять добре і йдуть дорогою назначеною їм Божественною мудрістю.

РІШАЮЧА ХВИЛЯ

Сатана є хитрий і підлий ворог, але всі його наміри обертаються в ніщо, коли Єгова вмішується. Спевністю, що Сатана знав про незмінність законів Медо–Персів і що появлення царя без запрошення перед царем означувало для неї смерть, єсли б цар не одобрив сього. Цар сидів на престолі зараз при вході до дому. Естер, одягнувшись в свої царські шати і у всю свою чаруючу красу, увійшла і стала в середині судової зали, так, що цар міг бачити її з свого престолу. Без сумніву, що Диявол зі всіма своїми начальниками й ангелами був там і в свій критичний й тривожний мить старався спонукати Артаксеркса царя статися невдоволеним і показати свій гнів на Естер за те, що вона безцеремонно явилась перед його величню присутність. Це була рішуча хвиля, і Диявол мусів бути успішним тепер з своїм наміром або ніколи. Однак

ЕСТЕР СТОЇТЬ У ЦАРСЬКІЙ СУДОВІЙ ЗАЛІ Сторінка 116

се був Єгова, що кермував сею великою драмою, і Естер була в Його опіці. Він бачив піст Естер і Мардохея і інших жидів, і чув їх благання о визволення. Божі могуті ангели були там і відпирали Сатану і його злобну орду і не допускали до неласкавого рішення царя Артаксеркса. Ангели Господні були там нім Естер прийшла, і гляділи, щоби цар Артаксеркс не був зворушений чимось або квасний або злосний. Без сумніву, цар мав чутись як найкраще в тій хвилі. З приємними думками в своїм умі цар поглянув навкола себе і побачив прекрасну царівну. “Коли цар углядив царицю Естер, що стояла у дворі, знайшла вона ласку в очах його. І простяг цар до Естер золотий скипетр, що був в його в руці, і Естер приступила й доторкнулась кінця скипетра”. (5:2) Диявол десь мав бути тоді в страшній розпуці і злосний. Але він був безсильний. Єгова через своїх ангелів стримав Сатану від виконання його злого наміру, і жена царя була збавлена.

Се представляло, що Ісус Христос накинув на свою невісту “ризю спасення”. Простягнений царем скипетр до Естер означувало для неї спасення. Коли прийшов Господь Ісус, щоб відбудувати Сион, тоді Божа ласка була дана будущій жені Христа, що означувало спасення для неї; отже ті, що становили невісту Христову, отримали “одежі спасення” і були приведені Господом під “ризю справедливости”. (Ісаїї 61:10) Між

ангелами Божими мусіла бути велика радість, коли Естер знайшла ласку. Так і мусіла бути велика радість в небі, коли Ісус привів останок до храму і дав клясі невісти “ризні справедливості”, і вони знайшлись в тайнім пробутку Всевишнього.

Бачучи, що цар показав свою ласку через простягнення свого золотого скипетра, Естер приступила ближше і торкнулась його. В такий самий спосіб Христос цар дає свою ласку і ділиться царством з своєю вірною невістою. “І сказав цар Естер, попиваючи вино: Яке ж твоє бажання? Воно буде вдоволене; і яка твоя просьба? Хоч би до половини царства, вона буде вдоволена”. (5:3) Чаруюча царівна, приготувавши бенкет для царя, відповіла на його питання сим, що запросила царя на бенкет. “І відказала Естер: Коли царева ласка, нехай прийде цар із Аманом сьогодні в гостину, яку я зготувала для нього”. – 5:4

Се нахилило царя ще більше наділити царівну ласкою. Дальше вона показала взгляднення для царя сим, що запросила його великого візира (міністра) на бенкет. Вона була б перевернула усі каміння, щоб осягнути бажану ціль, і в сім вона вповала на Бога о Його керовництво. Естер керувала справою мудро і знайшла, що все вийшло на добро, тому що вона вповала на Єгови. – Приповісті 16:20,21

І ось цар в товаристві з Аманом пішов на бенкет цариці. Коли серце царя розвеселилось за столом бенкету від вина і коли він скуштував смачних потрав, тоді він звернувся до Естер: “І сказав цар Естері попиваючи вино: Яке ж твоє бажання? Воно буде вдоволене; і яка твоя просьба? Хоч би до половини царства, вона буде вдоволена”. – 5:6

Естер відогравала свою часть осторожно і з роздуманням, і приготувлялась до вершка сеї драми у відповідній хвилі. Божественна мудрість провадила її. Без сумніву, вона осторожно обдумала свій напрям ділання і що вона мала говорити, і весь сей план вона обдумала протягом трьох днів її посту. Вона студіювала найперше як отримати признання і керовництво від Бога, а потім як отримати ласку і признання від її пана і царя. Після сеї лекції повинні поступати всі ті, що є в угоді з Господом о царство. Всі вони повинні студіювати як угодити Господу Богу, і ніколи не старатись робити щось задля самолюбної ціли. (2 Тимотея 2:15) Если ж хто має самолюбну мотиву, що порушує його до діяльності в справах царства, то такий напевно впаде.

Цар був задоволений бенкетом і дальше питав Естер, яка була її просьба: “І відповіла Естер, кажучи: Оце моє бажання й моє прохання: Коли я запобігла ласки в очах царевих, і коли цареві до вподоби вдоволити моє прохання, то нехай

цар з Аманом прийде (ще завтра) в гостину, що зготую їм, і завтра вчиню я по царевому слову”.
– 5:7,8

Если Естер догодила цареві до сеї хвилі (а вона догодила), тоді її дальша просьба була, щоб їй дозволено приготувити ще один бенкет для нього і його високого урядника. Се збило Амана з осторожности і він відчув свою важність і що він був цілковито безпечний і оправданий в своїм замірі убити Мардохея і інших жидів. Тут Естер знов поступила після Божественного правила, “будьте хитрі як вужі”. (Маттея 10:16) Після сього правила і останку раджено поступати.

Так і останок угодив цареві, Ісусу Христу, через несення Його свідоцтва. В той самий час вони запрошували представителів ворога брати участь у бенкеті, що показує, що останок не потребує ніякої тайної методи, щоб виконати Божий замір відносно них. Се свідоцтво є дане далеко й широко із повідомленням, що се робиться для приємности царя і для добра людей. Представителі Сатани, Диявола, чують вість і їм дозволено брати участь в тій учті, если вони бажають. Для Естер цар Артаксеркс представляв царя Ісуса Христа, котрому Естер кляса тепер старається угодити. Для Амана цар Артаксеркс представляв всі земські влади; і Аман, будучи зараз другий по царю і почесним гостем на бенкеті, чувся дуже гордим задля своєї висшої по

зиції і що він буде міг знищити всіх своїх ворогів, жидів, а головно Мардохея. Так і тепер, кляса Амана уважає свою почесну позицію у світі яко доказ, що коли прийде час, вони будуть могли легко знищити клясу Мардохея, і сим вони навіть хваляться. Те, що зараз наступило в сій драмі, попирає се заключення.

Се, що Аман гостився з царем і з царицею, зробило його ще більше гордим і він відходив від царя в досить добрім гуморі. Але коли він побачив Мардохея, його гнів зростав чим раз більший і він бажав кровопролиття. “І вийшов Аман того дня веселий та охочий. Але як Аман углядив Мардохея коло царської брами, й той не встав та й з місця не рухнувся перед ним, тоді, сповнився Аман гнівом на Мардохея”. – 5:9

Мардохей був при воротах палати, коли Аман переходив, але він віднісся до Амана з тихою погордою. Се показує, що Мардохей не кликав і не постив тому, що він жалував за своє відношення взглядом Амана, але що він навіть був готовий умерти, если сього треба було, лише щоб затримати свою невинність взглядом Бога. Його крик до Бога був о визволення його людей. Аман думав про мордерство в своїм серцю коли він побачив Мардохея; але тоді ще не прийшов назначений час, отже він поспішив до дому і покликав на раду своїх приятелів і свою жену, Зерешу. (5:10) Перше, Аман розказав своїй жінці і прия-

телям про велику ласку, яку він отримав через се, що він був запрошений на бенкет. Він хвалився своєю силою і впливом, який він мав в царя. “І оповідав Аман їм про велике багатство своє й про многоту синів своїх, та про все те, як пошанував його цар і підвисшив його над князями та слугами царськими. І сказав Аман: Та й цариця Естер нікого не запросила у гостину, що наготувала; окрім мене; та й на завтра я запрошений до неї з царем. Але всього сього недоста мені, доки я бачу юдея Мардохея, сидячого коло брами царської”. (5:11–13) Він був великим чоловіком в державі, великим у своїх власних очах і великий в очах в своїм власнім домі, і тепер він мав сих підлих жидів і міг їх знищити, як се він думав, і його радість не могла бути повна, поки він не доконає сього.

Обставини, які Бог приготував через Естер, дали Аманові сильне “орудування підступу”, так що він у своїй зарозумілості “повіпив брехні” і марноті, а іменно, що його високе становище коло царя оправдувало його взятий напрям в знищенню жидів. Так і нині є одиниці, що уважають себе, що вони є в спеціальній ласці Божій, і котрі вивисшують себе, і котрі задля їх високої позиції оправдують себе в їх змаганню знищити роботу царства і тих, що її виконують. Отже сі отримали “орудування підступу”, котре Господь приготував для них через обставини кляси царі

вної. Вони є противниками царства, тому що вони противляться царстві Божому і роботі того царства. (2 Солунян 2:4–11) Сатана, Диявол, є великим брехуном і отцем змовників, котрий постановив знищити останок, і він кермує на прямом своїх земських агентів, щоби доконати свого заміру, без різниці чи вони є свідомі сього чи ні. Сі плескають себе по плечах, віруючи, що вони є у великій ласці в Господа, і рівночасно кажуть: “Ми мусимо позбутися кляси Мардохея”. Духовенство і “злий слуга” кляса, “чоловік гріха, син погибелі”, всі вони є кермовані Сатаною, і Бог дозволяє їм мати вільну руку і йти до крайности. Сі вороги бачуть, що останок тішиться дещо свободою слова між людьми і привилеєм проповідувати євангелію царства, і се збільшує їх ненависть, так як і ненависть Амана росла проти Мардохея, тому що він чувся в ласці царя.

Через се, що Естер постила з іншими жидами і пішла перед царя непрошеною, вона спалила всі мости позад себе, і єсли б ці факти були знані, вони були б відкрили її всім, що вона була жидівкою. Але здається, що Аман тоді ще не довідався, що Естер була кузиною Мардохея і жидівкою. Розуміється Диявол знав сей факт; але Диявол не може виконати свого заміру, єсли Єгова вмішається до нього. Аман був головно перенятим двома річами, (1) своєю власною важністю і

доброю позицією в царя, і (2) своїм обдуманим замахом на життя Мардохея. Нині кляса Амана є також перенята двома річами, а головню, (1) їх власною важністю і їх впливом у світі, і вони хваляться, що вони є Божими дітьми, і є в ласці Його, і (2) останок кляса є колькою в оці для орди Аманової, і тому вони шукають їх знищити.

Аманова кляса сьогодні не вірить, що останок, котрий тепер дає свідоцтво на землі, є членами невісти Христової. Протівно, кляса Амана вірує, що останок знаходиться у великій неласці в Бога. “Зорганізоване християнство” і його духовенство, і всі, що йдуть подібною дорогою, представляють клясу Амана і вірують, що слова “вищі влади” відносяться до світських правительств. Бачучи, що останок кляса відмовляється поклонитись “християнству”, то се є наче доказом для кляси Амана, що останок є в неласці Божій. Тому вони назначують останок або „слугу” клясу на знищення, незважаючи на се, що їх замах є проти невісти Христової, так як і Аманові не здавалось, що він планував смерть цариці. Сатана, Диявол зробив змову, щоби убити Естер; і нині Сатана назначив увесь останок на знищення. Аман думав, що єсли він повісить Мардохея на дереві, то се зробить його проклятим в очах його власного Бога. (5 Мойсея 21:22,23) Сим він також думав, що він оправдає

свій злочин проти Мардохея і жидів в очах Персів на підставі закону жидів. Розраховуючи на те, що він був в спеціальній ласці могутчого володаря і його цариці, і що він був почесним гостем на бенкеті, Аман слухав з приємністю поради своєї жени і його приятелів: “І сказала йому Зереша, жінка його, та й всі його приятелі: Нехай приладять дерево заввишки на п’ятдесят локот, і скажи вранці цареві, щоб повісити на йому Мардохея, а тоді підеш веселий з царем у гостину. І сподобалось се слово Аманові, й він приготував дерево”. (5:14) Отже він радо забрався зараз будувати шибеницю, на котрій він мав повісити Мардохея. Він виглядав завтрішнього дня, коли то він мав явитись перед царем і отримати царське позволення повісити Мардохея, ненависного жида.

РУКА ЄГОВИ

Можливо, що й Аман мало спав тої ночі, тому що він уявляв собі ту шибеницю а на ній повішеного Мардохея. Перше однак він мусів отримати позволення від царя, і, будучи знярядом Диявола, тої ночі він складав промову, яку він мав виголосити перед царем, щоби отримати позволення пролити кров Мардохея. І цар Артаксеркс не був спокійний тої ночі і не міг заснути. Без сумніву Єгова вислав свого ангела відобра

ти сон цареві, щоби дати йому осто­ро­гу. Подіб­ний ви­па­док стався в ча­сі, ко­ли Ісус сто­яв пе­ред Пи­ла­том, мо­гу­чим во­ло­да­рем, ко­трий та­кож от­ри­мав осто­ро­гу че­рез сон своєї же­ни. (Ма­т­те­я 27:19) Пи­сан­ня ка­жуть, що Бог пам’я­тає доб­рі ді­ла сво­їх вір­них слуг, які во­ни по­пе­ред­ні­ше зро­би­ли і на­го­род­жає їх в сво­їм ча­сі. – Дії ап. 10:4; Не­смії 5:19

“Тієї ночі не міг цар заснути, і він звелів (служі) при­не­сти пам’ят­ко­ву кни­гу д­не­в­них за­пи­сок, і чи­та­ли їх пе­ред ца­рем. І знайшли за­пи­сане, як Мар­дохей ви­по­вів на Га­ва­ту й Та­р­ру, дво­х скоп­ців ца­рських, бу­в­ших на сто­ро­жі ко­ло по­ро­га, що за­ду­ма­ли на­ло­жи­ти ру­ку на ца­ря Ар­так­сер­кса. І про­мо­вив цар: Яку че­сть і від­зна­ку да­но за се Мар­дохейові? І від­по­ві­ли дво­ря­ни ца­ре­ві, служивші при йому: Ні­чо­го не вчи­не­но для ньо­го”. – 6:1–3

Мар­дохей ви­ко­ну­вав свою служ­бу ца­ре­ві до­бре і вір­но, і ці за­пи­ски при­га­да­ли ца­ре­ві, що Мар­дохей не от­ри­мав жа­дної на­го­ро­ди на се. (2:21–23) Є­го­ва так по­ке­р­му­вав, що на сю спра­ву цар звер­нув ува­гу аж в сій ду­же на­пру­же­ній хви­лі, і без сум­ні­ву, що Йо­го ан­гел бу­в­ там для сеї ці­лі. Ца­рю Ар­так­сер­ксу бу­ло ка­за­но, що Мар­дохей не от­ри­мав жа­дно­го при­зна­н­ня за йо­го вір­ну служ­бу. При­зна­н­ня йо­го вір­ної служ­би Бог за­т­ри­мав аж до від­по­від­но­го ча­су, і то­ді він дав дум­

ку цареві винагородити його.

На другий день рано гордий і зухвалий Аман пішов до палати царя із тим наміром, щоби дістати остаточне позволення повісити Мардохея. Будучи великим і гордим чоловіком, без сумніву, на царським дворі мав повстати галас, на що звернув свою увагу цар. “І сказав цар: Хто в дворі? А Аман прийшов тоді у двір царського дому поговорити з царем, щоб повісити Мардохея на дереві, що він зладив йому”. – 6:4

Нині усі добре знають факт, що духовенство “зорованого християнства” дипломатично впливають на правительство, і поступають хитро, щоби отримати повноваження, або дістати якусь законну вимівку позбутися свідків Єгови, котрі рішилися йти від дому до дому з вісткою о царстві. Вони вважають себе за дуже важних, і є горді й зарозумілі; а хто би відважився критикувати їх, на такого вони указують, що він противиться законі державному. В той самий час се лицемірне духовенство молиться між собою, щоби свідки Єгови були знищені, і за се вони оправдують себе на тій підставі, що свідки Єгови є гірші чим “найгірший большевизм”. Будьмо певні, що їх молитва ніколи не дійде до ушей Єгови, тому що “лице Господнє є против тих, що чинять зло”. (1 Петра 3:12) Ані вони не будуть успішні з земськими властями у знищенню свідків Єгови. Прийде час, коли земські влас

ти обернуться проти лицемірного духовенства і практикування так званої “християнської” релігії і знищать їх. (Одкриття 17:16–18) Сі Біблійні образи були записані в слові Божім очевидно для тої ціли, щоби відкрити останку у властивім часі мордерчий дух лицемірного духовенства і “чоловіка гріха і сина погибелі”.

Коли повідомлено царя, що Аман був на царським дворі, він приказав, щоб Аман увійшов. “І увійшов Аман. І сказав йому цар: Що б зробити тому чоловікові, що цар хоче його відзначити почесною? Аман помислив в своєму серцю, кому ж іншому схоче цар зробити пошану окрім мене?” – 6:6

Земські царі не бажають шанувати таких людей як Мардохей, і се показує, що цар Артаксеркс тут представляв Господа, царя слави, тому що він висказав свою радість шанувати того, хто вірно служить йому. Розуміється, Аман думав про себе, що цар йому бажав віддати пошану. Аман представляв клясу нинішнього часу, котра каже: “Кого ж би володарі мали більше пошанувати честю окрім нас”. Кляса Амана змовилась знищити Господнього слугу, представленого через Мардохея, і за се сподіється прийняти честь від світських володарів і від Господа з небес.

Нинішні члени кляси Амана думають, що вони є в небесній ласці. Уважаючи себе за помазаних

представителів Бога й Христа, вони також признають себе за Божий саодинокий наазначений канал, проповідувати на всій землі. Вони хваляться, що вони промовляють божественною властю, і що вони саодинокі можуть так говорити. Отже вони є зухвалі перед небесним царем, і за багато числять на свій вплив з земськими царями. Аман показав царю Артаксерксу своє бажання бути шанованим на рівні з царем, а се було прообразом, що кляса Амана в нинішнім часі шукає земської й політичної пошани, щоб вона могла отримати похвалу від людей.

В моменті Аман уявив себе убраного в царські шати, сидячого на прекраснім царським коні, провадженого через царського слугу вулицями столичного міста, і голосителі, викликаючи перед ним і людьми, що се є той могутний, котрому цар віддає честь. І так він мав явитись в найбільшій ласці його царської величності, і ся пошана в його думці подвійно запевняла його, що він отримає царське позволення повісити Мардохея. Рівно ж і кляса Амана нині вельми бажає пошани від земських володарів, щоб вони могли ще більше зробити натиск в умах людських на свою величність і доброту, і се вони приймають як знак, що вони не лише є в ласці володарів сього світа, але що вони є саодимі Богом, і що без жадної шкоди вони можуть просити о знищення сеї “заразливої кляси” на землі, котра йде і дає

свідоктво про ім'я Боже і про Його царство.

Аман з гордим довірям висказав свою опінію перед царем, указуючи цареві, що повинно бути зроблено чоловіку, котрого цар бажає пошанувати; і сей час цар прийняв сю думку і приказав йому, Аманові, віддати сю честь Мардохеєві, жидові, котрого він найгірше ненавидів. “І сказав цар Аманові: Зараз же візьми убрання й коня, як ти сказав, і зроби се юдеєві Мардохеєві, що сидить коло царської брами; нічого не поминути з усього, що ти казав”. – 6:10

Яке страшне вражіння мусіли принести слова царя Аманові! Оголомшений і огірчений, він не смів не послухати приказу царя, тому що так зробити означувало зараз смерть. Єсли б він був знав, що мало незадовго по сім наступити, можливо він був би відмовився послухати царя і був би оминув дальші упокорення. Сей случай дальше попирає Писання, що духовенство і їх союзники будуть упокорені Господом перед їх знищенням.

Отже він одягнув Мардохея в царські шати і провадив його на коні вулицями столичного міста, і викликував перед ним і перед людьми: “Так робиться чоловікові, що його цар хоче відзначити почесстю”. – 6:11

Чи повідомить Господь Бог звичайних людей, що кляса Мардохея тепер на землі є в ласці Божій, і що вона є представителем Бога і Його цар

ства на землі, і тому є признана Господом? Відносно “вірного й розумного слуги”, в котрім є включені члени тіла Христового тепер на землі, і котрі є вірні й правдиві, Писання говорить: “Ось слуга мій, що я за руку держу його; вибраний мій, що його вподобала собі душа моя. Я положив духа мого на нього; він звістить суд народам, суд справедливий”. (Ісаїї 42:1) “Се я дав його свідкам народам, проводарем і наставником народів”. (Ісаїї 55:4) Коли про такі факти люди будуть знати, тоді се страшенно принизить і огірчить гіпокритичне духовенство і їх союзників, котрі є в змові проти останка Божого. “Ось, я дам, що деякі із зборища сатаниного, котрі зовуть себе жидами, та ними не є, а брешуть; ось я зроблю, щоб вони прийшли, і поклонились перед ногами твоїми, і пізнали, що я полюбив тебе”. – Одкриття 3:9

Мардохей повернув до царських воріт побідносно; а Аман з закритою головою у великім замішанню поспішив до свого дому шукати поради в своїй жени і інших мудреців. (6:12) “І сказали йому мудреці його й Зереша, жінка його: Коли Мардохей з роду Юдеїв, через котрого ти почав впадати, то не переможеш його, а напевно впадеш перед ним”. – 6:13

Тут знову можна бачити руку Єгови. Слова висказані женою Амана і його мудрецями були пророчі, котрі без сумніву були натхнені Господ

нім ангелом. Розуміється, вони чули перед тим часом, що Бог виповів суд проти амалакійців, прадідів Амана, включаючи і Амана. Сей факт був також знаний й дорадникам Амана, і вони пригадали собі се в тім часі. (2 Мойсея 17:16) Єгова не карає своїх ворогів потайно або деś в темнім куті. Він дає їм повну нагоду знати що приходить. Примір сього маємо в пророцтві про одного мидияна, що був воїном в армії і мав сон, і предказав знищення мидиянської армії. (Суддів 7:13, 14) Без сумніву, що і сей сон був даний ангелом Господнім, і опісля був виповіджений.

Так і нині, та кляса, представлена через Амана, а іменно, духовенство, включаючи “чоловіка гріха”, не може мати вимівок, що вона не знала, що приходить. Вони мають пророцтва, котрі вони кажуть, що читають. Вони є повідомлені через радіо й через літературу про Божий суд проти них. Так і Аманові мудреці були поінформовані ангелом Господнім, щоб вони сказали Аманові, що незадовго мало статись: “Ще вони розмовляли з ним, аж прийшли скопці цареві й квапили на Амана, щоб йшов на гостину, що зготувала Естер”. – 6:14

Для Амана ся драма приближалась до вершка і до закінчення, зазначаючи його скорий і цілковитий упадок. Від коли він приказав збудувати шибеницю, щоб повісити Мардохея, від того часу справа поступала скорим ходом, і Аман по

бачив, що його нагода повісити Мардохея на ній пропала. Однак він потішав себе сим, що велика різня жидів була назначена на тринадцятого дня дванадцятого місяця, і не могла бути змінена і він сподівався, що він ще “дістане” Мардохея. Ся невдача вельми занепокоїла його думки, коли він був в такім стані оголошення, цар післав за ним, щоб він спішив на бенкет. Сі обставини також приготував ангел Господень, тому що відповідна година для Естер прийшла. Змішаний й обманутий Аман мабуть потішав себе ще сим, що він був самотнім гостем запрошеним на бенкет царя і його цариці; і хоча й він замірив пролити кров того, кого цар пошанував, то однак він мав йти одважно на бенкет із повною надією, що він буде мати пізніше привилей вигубити жидів в день різанини.

Се показує, що коли Бог упокорить духовенство і їх союзників і отверто покаже свою ласку останку, тоді кляса духовенства ані їх союзників не зм’якнуть ані не змінять свого напрямку, а далі будуть прагнути крові Божих правдивих свідків. Та Аман не дочекав побачити сповнення своїх бажань, т. є., пролиття крові жидів; так і духовенство і їх союзники не побачуть сповнення їх бажань через знищення кляси останка. Аман був знищений перед великою битвою тринадцятого дня дванадцятого місяця, що здається значить, що кляса Амана впаде перед бит

вою Армагедону.

ДРУГИЙ БЕНКЕТ

І знов цар і його великий міністер засіли коло стола з царицею на бенкеті. І знов цар попросив Естер, щоб вона сказала йому своє бажання. Завважте тут справедливість Естер в сім, що Аман був присутній, коли вона робила оскарження проти нього. Се є дальшим доказом, що вона була кермована Божою рукою, тому що Його закони не судять жадного чоловіка без переслухання. Прекрасна царівна, з добре вибраними словами, сказала: “Коли я, царю, найшла ласку в очах твоїх, і коли тобі до вподоби, то нехай буде дароване мені життя моє по мойому бажанню, й народ мій, по просьбі моїй! Бо видані ми, я й народ мій, щоб нас вигубити, повбивати і занепастити. Коли б ми були запродані в невольників та невольниць, я б мовчала, хоч ворог не надолужив би шкоди цареві”. – 7:3,4

Естер не просила лише за своє власне життя, але також за життя її народу, і сим відкрила цареві й Аманові, що вона була жидівкою. Се була рішача хвиля і вона мусіла стрінути її одважно. Нині Божий останок апелює до небесного царя о схоронення Божого народу задля його власної слави. Вони не апелюють до сатанської організації о охорону від їх ворогів, однак вони

виразно кажуть політичним і торговельним елементам світа, що духовенство так званого “зорованізованого християнства” є гіпокритами і шукають знищення Божих свідків, котрі є заручені Христу. Останок мусить виразно заявити себе яко члени вибраного слуги кляси Єгови. Се вони не роблять з самолюбства, але тому, що вони взяли сильне і непохитне становисько по стороні Єгови.

Тоді цар Артаксеркс сказав до Естер: “Хто ж той чоловік і де є він, що сміє робити такий страшний злочин?” З натиском і зворушенням відповіла Естер: “Сей ворог і супротивник є злющий Аман”. Тоді то Аман показав страх. Він знав, що йому прийшов кінець. Чи не може бути й тепер, що кляса Амана покаже страх, коли вона буде вповні пробуджена до факту, що останок дає свідоцтво в світі силою і рукою Бога Єгови? Коли вони побачуть, що їх змагання стримати роботу даремні, і що вони є відкриті і упокорені, тоді вони побачуть, що їх кінець прийшов і їх знищення наблизилось. Їм буде дивно побачити себе відкинутими світськими союзниками, політичними і торговельними володарями, як се Писання предсказують, що станеться.

Вельми незадоволений і розгніваний цар пішов в город, під час, коли Аман лишився і благав Естер о своє життя. Се, що цар тут зробив,

добре представляє скільки справедливості лишилось в умах несовершених людей, що управляють світом. Є много одиниць між володарями світа, що ненавидять гіпокризії і тих, що ховаються за гіпокритичну гуню духовенства, коли їх очі вповні є отворені до фактів, які дійсно існують.

Если б Естер була змякла і змилосердилась до Амана, сим вона була б прогнівила Бога, тому що Єгова заявив, що амалакійці мають бути цілковито знищені. Цар Саул пощадив Агея і за се відкинув його Бог. Аман був Агейцем, і щоб Естер остатись вірною, вона не могла щадити його. Се здається учить, що коли прийде час знищення кляси Амана рукою Господа царя, тоді останок буде тримати свої руки наділ і не буде просити о пощадження їх. Та поки що останок не може перестати розказувати правду і голосити суд Божий проти всіх тих, що гіпокритично і фальшиво представляють Його.

Повернувши з города, цар Артаксеркс знайшов Амана коло ліжка, де царівна Естер була, і благав її о помилування. “І сказав цар: Навіть і царицю хоче знасилувати вдома в мене. Тільки що вийшло слово з уст царевих, а вже й закрили Аманові лице”. Аман ніяк не мав на цілі використати тіло царівної в той час, однак слова царя в сім місці є значущі.

Духовенство “зорованого християнства” і їх співробітники старались знасилувати невісту Христа, свідків Бога на землі, і зробити їх нечистими і невірними взглядом Господа. Саме духовенство є винувате за нечисті поступки і Писання називає їх перелюбниками. (Якова 4:4) Вони старались змусити Божих правдивих дітей до подібної нечистої позиції. Предвічний Цар є сердитий на таке змушення. Духовенство поставило себе в сю дуже погану позицію, стараючись схоронити себе перед висвітченням світлом правди, яку голосять Божі свідки. Вони ненавидять світла, тому що їх діла є лихі. Як Естер звернула світло на Амана через се, що вона сказала правду, і Аман благав її, щоб вона стрималась, так і останок тепер звернув світло на духовенство і відкриває його лукавство і лицемірство. Вони кажуть, що вони є переслідувані й просять помилування, щоб їм затулитися від так званого “фанатизму” свідків Єгови.

Харбона, один із скопців царевих, мусів бути недалеко в той час, хотя й він не був гостем на бенкеті. Можливо, що він появивсь, коли цар пішов в город; бо коли цар висказав своє невдоволення відносно невластивого поведіння Амана коло ліжка цариці, Харбона зараз порадив, щоби Аманові вгодити через повішення його на шибениці, яку він збудував для Мардохея. “І сказав Харбона, один із скопців при цареві: Он і

дерево, що його зготував Аман про Мардохея, що говорив на добро для царя, стоїть коло Аманового дому, заввишки на п'ять десять локот. І звелів цар: Повісьте його на ньому”. – 7:9

Аман приготувався знищити того, що служив вірно цареві, і довідавшись о тім цар Артаксеркс став розгніваний і приказав, щоб повісити Амана на шибениці, яку він збудував для Мардохея.

Є одиниці, що займають різні становиська в правительстві і толерують духовенство і не хотять бути переконані в сім часі, що духовенство змовляється знищити покірний останок, що є свідками Божими. Одважні і чесні одиниці положили основи такого краю як Америка, і зазначили в конституції Злучених Держав, що “всякий чоловік може поклонятись Богу після його вподоби”. Релігійна свобода все була гордістю американських управителів. Духовенство всякого часу повинно було заохочувати цілковиту і повну свободу в голошенню євангелії і поясненню Біблії, але вони були і є найбільші противники і прикладали всякі можливі старання, щоби не допустити людей дістати знання Біблії. Їх бажання позбутись свідків Єгови є цілковито самолюбне. Коли чесні люди в правительстві довідаються, що дійсна ціль духовенства була і є знищити тих, що розказують правду з Біблії, і то задля їх самолюбної цілі, тоді вони обернуться проти духовенства і зроблять їм те, що вони ба

жали зробити останку. Закон відплати є справедливий, тому що так Бог постановив. “Копав яму, викопав її і впав у яму, що приготував її. Злоба його обернеться на голову його, і насильство його впаде на тім’я його”. (Псалма 7:15,16) “Провалились народи в пропасть, що викопали її; зловила нога їх у сітях, що заставляли їх тайно. Пізнали Господа, він звершив суд; безбожник запутався в ділах рук своїх”. (Псалма 9:15,16) Ось так Аман був повішений через членів своєї власної організації. Так і Господь дозволить певній часті сатанської організації знищити ту клясу, котру представляв Аман.

Оправдання слова і ім’я Предвічного Царя є справою великої ваги. “І повісили Амана на дереві, що він приладив про Мардохея і вгамував гнів у царя”. – 7:10

Єгова зробив образ оправдання свого ім’я через повішення представителя Сатани, злющого Амана. Се разом з повішенням його синів, вичислено останок з амалакійців, так далеко як Біблія згадує про них, бо так Господь сказав, і так сталося. Сими роками Єгова показав своїм людям, що найважливішою річчю є оправдання Його слова й ім’я. Для їх помочи і потіхи, і щоб їх надія була ясна, Він ясно відкриває свої заміри тепер, і се мусить означувати, що день уже близько, коли ім’я Єгови буде оправдане у великій

ЦАР СКАЗАВ, “ПОВІСЬТЕ ЙОГО НА НЬОМУ” Сторінка 139

битві Армагедону.

Єгова є незмінний і Його закон не зміняється. Не дивлячись на лице людське, Він устанавляє свої закони після своєї волі і нагороджає свої сотворіння після їх послуху до них. Коли хто з Його сотворінь отримає привилей від Господа сповняти службу для Господа, і тоді не оцінює того привилею, або надуживає його, такий певно загубить Божу ласку, і той привилей буде відобраний від нього і буде даний комусь другому. Аман отримав великі ласки від царя і мав привилей і нагоду робити добро. Однак він не оціняв свого привилею. Він не був вдячний за се, що він отримав. Він надужив сей привилей, щоб задоволити свої самолюбні бажання, і тому загубив усе. Те, що він мав, було взате від нього і передане іншому. “Того ж дня віддав цар Артаксеркс цариці Естер дім Амана, ворога Юдеїв; а Мардохей ввійшов перед лице цареві, бо Естер призналась, хто він для неї. Зняв цар свій перстень, що одняв від Амана, та й віддав його Мардохеєві; а Естер настановила Мардохея доглядником над домом Амановим”. – 8:1,2

Ісус показав те саме право, коли Він сказав: “Візьміть же від нього талант, та дайте тому, що має десять талантів. Кожному бо маючому всюди дасться, і надто матиме; у немаючого ж, і що має візьметься від нього”. (Маттея 25:28,29)

Таке саме правило відноситься до Севни і Елія кима. (Ісаїї 22:15–25; гляди *Вартова Баишта*, 1928 рік, сторінка 198) Многі мали нагоду служити Богу і Його царству, і задля самолюбної причини надужили сей привилей і стратили ласку Божу і той привилей служби, що вони отримали, був взятий від них і даний іншим. Се правило доказує, що все, що є зроблено в ім'я Єгови і подобається Йому, мусить бути зроблено з любови до Бога. Протиставлення любови є самолюбство; і де мотива служби є самолюбна, там така служба не може подобатись Богу.

Коли Ісус Христос прийшов до храму Божого судити суд, Він знайшов самолюбну клясу, що служила Богу задля самолюбної цілі; і Господь відобразив від неї сей привилей, котрим вона тішилась, і з сих постала кляса “лукавого слуги”. В той самий час Він знайшов вірну громаду, котра пильнувала жертівника Господнього, тому що вона любила Господа, і з сих одиниць складається “вірний й розумний слуга”, і сій клясі Він поручив все своє добро, а іменно, всякі привилей служення Господеві на землі від часу Його приходу до Армагедону.

Мардохей і Естер належали до тої самої родини, і представляли тих, що є заручені Христу і котрі є представлені в останку. Мардохей представляв клясу, котра була знайдена вірною коли Христос прийшов до свого храму судити, а Естер

представляла ту часть останка, котру Господь привів до себе від коли зачався суд в храмі. Дім Аманів був переданий Естер, а самий Аман був повішений. Се представляло, що привилеї того “лукавого слуги” кляси, котрий колись тішився і міг був тішитись, єсли б він був вірний до Бога, були взяті від них і дані клясі, представленій через Естер. Се є інтересна річ, що ті, котрі прийшли до правди по 1922 році, радісно і з ревністю увійшли до Господньої служби і про них не чути, щоб вони нарікали або скаржились.

Аман тішився привилеєм, що він міг служити близько царя. Він мав привилей мати царський перстень, котрим він печатав різні присуди й документи, що становило їх незмінними. Отже він був одягнений у велику власть і відвічальність. Та він зловживав сю власть, щоб задоволити своє власне самолюбне бажання. Аман тут представляє головно духовенство, і всіх інших, що колись були в лінії до царства і котрі колись тішились привилеєм промовляти в ім'я Господа, але котрі зловживали сі привилеї і задовольняли себе. Ся кляса становить “лукавого слугу” і “чоловіка гріха, сина погибелі”.

Сі відобрані привилеї були дані “вірному слугі”, котрий був представлений через Мардохея, і Естер, котра головно представляла обручницю. Се правило знову було виразно зазначене через Ісуса до фарисеїв, коли Він сказав:

“Тим то я глаголю вам: Що відніметься од вас царство Боже й дасться народові, що робитиме овощі його”. – Маттея 21:43

Амалакійці походили від Езава, котрий продав своє первенство, тому що йому бракувало оцінення його і тому, щоби задоволити свої самолюбні бажання. (1 Мойсея 25:27–34) Езав представляв духовенство, “чоловіка гріха”, і всіх тих, що не оцінили того, що Бог зробив для них і котрі гордили Божою ласкою. Первенство, яке мав Езав, було дане Якові, котрий представляв Божий вірний нарід, т. є., тих, що становлять останок. Петро заявив те саме правило Боже, коли стояв перед своїми вірними братами і сказав про Юду: “Полічено ж його до нас, і приймив долю служення сього. Написано ж в книзі Псалми: Нехай оселя його спустіє, і нехай ніхто не домує в ній, а догляд її нехай прийме інший”.

(Дії ап. 1:17,20) Се є дальшим доказом, що Юда представляв “лукавого слугу” клясу “чоловіка гріха, сина погібелі”. – Йоана 17:12

Охорона є певна лише для тих, що люблять Бога, і любов до Бога можна доказати через повне послушення до Господніх приказів із несамолюбної мотиви. Много разів і в многих місцях в Писанню Бог зазначив і пояснив те незмінне право. Звідси можна заключити, що многі були тупі до зрозуміння і недобачали і не хоронили сього права. Їх ум був затуплений самолюбст

вом їх серця. Маючи се на увазі, як вельми важні є слова: “Бережи твоє серце, мій сину, над усе, що бережеться, бо з нього виходить усе, чим живемо”. – Приповіді 4:23

ІНШІ НЕБЕЗПЕКИ

Писання попирають заключення, як се вже перед тим було сказано, що близька зв'язь між торгівлею, політикою і духовенством світа буде зломана і духовний елемент буде відкинений і знищений перед Армагедоном. (Гляди *Світло*, том II, сторінка 108) Але навіть і потім останок буде в небезпеці від інших ворогів, і мусить ходити обережно і точно бути послухним законі Божому, jeśli вони схотять бути охоронені. Пам'ятаймо, що ціль Сатани є знищити останок, і він буде уживати земські агенти аж Армагедон змете його силу і організацію цілковито. Божі люди мусять бути приготовлені і мусять чувати, щоб вони могли повно отримати охорону Єгови від тих других ворогів.

Естер колись заризикувала своїм життям через се, що вона появилась перед царя непростеженою, і тепер знов прийшлося їй так зробити. В першій случаю вона відкрила злу роботу Амана, що принесло йому смерть. Можливо, що Естер думала, що сим вона досить розбудила царя щоб він підприняв дальші кроки спасти її нарід. Од

нак цар не зробив жадних кроків, щоб спасти жидів, і сим Естер і Мардохей досить заклопотались. Більше чим два місяці перейшло від повішення Амана, і день страшного погрому, котрий був зазначений царським приказом і написаний Аманом, скорим кроком зближався. Тут мусимо пам'ятати, що закони Медо–Персів не могли бути змінені. Яку б то часть та Божественна драма Естер не показала, то однак вона пояснює сей факт: Що Бог дозволив Дияволу йти аж до границі його лукавства аж до Армагедону, і що тоді Він знищить Диявола й його організацію, і що аж до того часу Божі свідки на землі мусять постійно нести свідоцтво про ім'я й слово Єгови. Вони мусять постійно робити те, що заслуговує на Єговову охорону їх і на їх визволення від ворога й його агентів, і се вони будуть мусіли робити навіть коли духовенство буде усунене з дороги. Боротьба не буде скінчена, аж поки Сатана і його організація цілковито буде знищена.

І знов Естер приближилась до царя непрощеною, але сей раз уже без принади бенкету. Вона упала перед царем і плакала з великого зворушення. “І говорила Естер далі перед царем, і впала йому в ноги, й плакала й благала його відвернути злобу Амана Вугейця і намір його задуманий проти Юдеїв”. (8:3) Артаксеркс тоді довідався, що Мардохей і Естер були з того ж самого роду, і що обоє вони виконували для нього неса

молюбну і важливу службу, і муситься зробити припущення, що він любив свою царівну. “І простяг царь до Естери золотий скипетр; і підвелась Естер, і стала перед лицем царевим”. (8:4) В сім случаю цар запросив Естер, щоб вона виявила свою просьбу. Се пояснення перед царя мабуть вона зробила за порадою Мардохея, бо він мав бути присутний або дуже близько в той час, як се показують факти. Тоді царівна сказала: “Коли цареві до вподоби, і коли я запобігла ласки перед лицем царевим, і ся справа справедлива перед царем, та й я подобаюсь очам його, то нехай би було написано, щоб відкликано письма по наміру Амана, сина Амадатавого, Вугейця, ним писані про згубу Юдеїв по всіх царських країнах; бо як я можу дивитись на лихо, що спаде на нарід мій, і як мені дивитись на загибель рідних моїх”. (8:5,6) Естер була готова стрінуги навіть і смерть, щоб лише спасти свій нарід.

Хотя й Естер просила царя усунути присуд обдуманий Аманом, однак сього не можна було зробити, тому що сей присуд був записаний між правами Медо-Перськими, і тому не могло бути змінене. (1:19) Рівно ж Бог присудив, що мав бути Армагедон і що всі сили Сатани будуть зібрані проти народу, і се є незмінним. – Захарії 14:1–3

Дехто дуже нерозумно дав себе оманути і дру

гих, кажучи, що час небезпеки для Божого народу вже минув із закінченням світової війни. Не дайтесь сим звести. Бог також велів написати через пророка: “Оповістіть се про між народами, готуйтеся до війни, розбудіте завзяття в хоробрих; нехай виступають, підіймуться всі борці. Рушайте, народи, зійдіть на Йосафатову долину; бо там я засяду судити всі народи звідусюди!” – Йоїла 3:9,12

Нікотрі земські елементи сатанської організації не зм’якнуть, щоби змінити їх присуд знищити останок Божий. Вони ділають під керівництвом Сатани. (Гляди Одкриття 12:17; 16:13–16) Отже можна сподіватись, що кожда часть сатанської організації буде йти походом до Армагедону із постановленням цілковито знищити Божий останок і спинити всяку роботу свідoctва на землі для імени Єгови. Для останка нема іншого вибору. Вони мусять йти дорогою, яку Бог назначив для них, знаючи, що їх постійне й несамолюбне посвячення до Всевишнього zapewнить їм охорону і визволення.

Хотя й Артаксеркс не міг змінити свого написаного присуду, однак він міг запобічи сьому случаю, і се, що він зробив. “І сказав цар Артаксеркс до цариці Естер й до Мардохея, Юдея: От я віддав дім Аманів Естер, а його самого повісили на дереві за те, що він накладав руку свою на Юдеїв; тож напишіть і ви про Юдеїв що вам

сподобається, від імення царського й ствердять царським перстеном; бо письма написаного від імення царського й ствердженого царським перстеном не можна змінити”. – 8:7,8

Аман виписав декрет для загального погрому жидів, а головню проти Мардохея. Тепер Мардохей на просьбу царя мав виписати декрет уповажнюючи жидів не лише боронити себе, але й нищити їх противників. Царські писарі були покликані, і вони написали все після того, як Мардохей приказав їм. “І покликано царських писарів третього місяця, себто місяця Сивана, двадцятого третього дня його, й написано все так, як звелів Мардохей, до Юдеїв і до сатрапів і начальників в країнах і князів у краях від Індії до Етиопії–в сто двадцять сімох країнах, в кождий край письмом і до кожного народу його мовою, та й до Юдеїв їх письмом і їх мовою”. – 8:9

Без сумніву, що Мардохей пишучи се письмо, мав пораду від Господа і писав Божественною мудрістю. Ангели Єгови мали бути там і робили після інструкції Єгови, щоби зробити прообраз на будучі дні й події, які мусіли прийти і котрі вже переходять.

Так і нині, Ісус Христос є присутний з множеством ангелів, і через сей святий знаряд Господь кермує напрямом своїх людей. Отже “слуга” кляса, будучи під керовництвом Христа, тепер старається пояснити і зрозуміти закон великого

Бога Єгови, щоб бути добре поінформованим якою дорогою він мусить йти нині й також в недалекій будуччині, з огляду на важність ситуації. Божий останок не може триматись фальшивого пророка і змінювати закони і часи, але мусить точно триматись розпорядження Божого закону, як він є написаний. Бог не змінив ані не змінить свого присуду про Армагедон, ані не буде стримувати ворога від нападу на Його нарід; але Він дасть всяку потрібну силу, щоб відперти атак, що цілковито знищить ворога.

Мардохей скоренько написав і розіслав листи по всіх провінціях в державі, розказуючи урядникам державним і жидам що робити: “І написав він від імені царя Артаксеркса, і запечатав царським перстеном, і послав листи через бігців на бистрих конях, які вживалися на службі в царя, на верблюдах і царських мулах”. (8:10, *П. В.*) Се Мардохей зробив в повній гармонії з царським приказом. Він робив се скоро, і цар дав під його розпорядження свої бистрі коні рознести вість по сто двадцять і сім провінціях.

Так само і останок, кляса, нині спішить з виданням літератури для поучення Божого останка про річі, які є в гармонії з волею Божою, і такі лише будуть мати печать Божого признання. Се, що тепер дає охорону, потіху і заохочення, осторогу і успіх Божих помазаних людей, буде оголошено по всіх краях землі і в кожній часті сата

нської організації. В них не буде нічого таємного, бо правда буде голошена далеко й широко. В сих останніх місяцях Бог дав зрозуміти много річей, котрі дотепер були закриті, і чи не можна сих річей взяти яко доказ, що Армагедон зближається, і що останок мусить поспішити з виданням літератури про се й про царство Боже? Нехай же кождий з останка виконує свою задачу з радістю в серцю. Велика бо битва скорим ходом приближається.

“СТАТИ ДО ОБОРОНИ СВОГО ЖИТТЯ”

В царськім приказі було сказано не лише обороняти себе, але приказ був даний жидам й нападати. “Про те, що цар дозволяє Юдеям, жиючим в кожному місті, скупитись і стати до оборони свого життя, вигубити, повбивати і знищити всіх значних споміж народу й по країнах, що ворогували проти них, дітей і жінок, а маєтки їх розграбити. В один день по всіх областях царя Артаксеркса, на тринадцятий день дванадцятого місяця, себто місяця Адара. Відпис з сього наказу віддати в кожную країну, як закон, оповіщуваний всім народам, щоб Юдеї були наготові того дня помститись над своїми ворогами. – 8:11–13

Так само й Божий останок мусить робити більше чим лише обороняти себе перед ворогом.

Вони мусять робити наступ і спустошити Божого ворога, котрий є ворогом Божого народу. Вони мусять представляти Божу справу на Його славу. Не тепер нам лежати навznak або ходити зі спущеною головою. Останок мусить бути одважний, енергичний й одважно виконувати те, що Господь приказав виконувати. Тепер прийшов назначений час для останка голосити день гніву Божого проти сатанської організації. (Ісаїї 61:2) Останок мусить скоро робити се всякими способами о які постарався Бог, щоби дати до відома о Його замірі знищити ворога й його організацію в Армагедоні. Нехай же кождий з останка спитає себе: Чи я виконую свою часть? Не дайтесь ошукати тепер, ані не позвольте дати себе настрашити фальшивими закидами, що ви заняті гендлем книжок. Робота останка є голосити правду, котру Бог приказав муситься тепер голосити, і вибрав спосіб, в який ся робота мусить бути виконана.

Мардохей за приказом царя був одягнений в царські шати і дано йому золоту корону. (8:15) Він займав почесну позицію в службі царя. Так само й тепер останок “купив в Господа золото, випробуване огнем, і зодягнувся в білу одежу і тримається сильно своїх вінців”. (Одкриття 3:11,18) Єгова Предвічний Цар постарався для них о нагоду мати часть в оправданню Його імени і в благословенню Його “святого народу”.

Останок займає почесне місце в організації Єгови. Коли декрет продиктований Мардохеєм дійшов до ушей людей, тоді “були радощі та веселощі в Юдеї, бенкетовання та святкування”. (8:17) Так і нині, останок не прибирає довгих лиць ані не сумує тому, що дійсна боротьба приближається. Противно, вони є охочі до боротьби і радуються видінням, бачучи великого виконавчого Урядника Єгового, котрий вижене геть Диявола і його орду і прославить Всемогучого Бога, що також значить їх власне визволення. Господь відбудував Сион, і Він не буде знищений ворогом; і вже ніколи більше Божий вірний нарід не буде розкинений і подоптаний. – Псальма 102:16–18; 147:2

Будучи вповні забезпечені Божої охорони, останок тепер радується в веселощах і бенкетує і святкує задля того, що вони бачуть, що приближається. Вони говорять одні до других: “Радуймося і веселімся”. (Одкриття 19:7) Для них наближаючися боротьба значить оправдання Божого ім’я і вічна радість для тих, що йдуть правдивою дорогою.

Люди різних провінцій побачили, що ізраїльський Бог був Богом сили й благословенства: “І багато з поміж народу в краю поставало Юдеями, бо на них напав страх перед Юдеями”. (8:17) Вони побачили, що Божя сила зачала робити по стороні жидів, і тому вони надумались, що се

було мудрою річчю стати по стороні Єгови. Сі люди не могли статись жидами без прийняття правдивої віри жидів. Се є безперечним доказом, що книга Естер походить від Бога Єгови і займає властиве місце в Його слові, помимо того, що Його ім'я нема згадано в ній.

Нині правда голоситься як ніколи перед тим, і многі люди зачинають бачити силу доброї роботи Божого народу. Вони шанують Божих свідків і питають питання про Єгову, і так вони стаються земськими жидами, що значить вони дають “славу Богу Єгові”. Много листів приходить до сього бюро *Вартової Бапти* вказуючи на факт, що люди бачуть правду і відвертаються від диявольської організації а звертають своє серце до Бога Єгови.

ЗІБРАННЯ ДО БОРОТЬБИ

Нарешті приблизився судний тринадцятий день дванадцятого місяця, коли велика боротьба мала взяти місце. “... Зібрались Юдеї в своїх містах по всіх краях царя Артаксеркса, щоб накласти руку на тих, що задумали проти них лихо; й ніхто не міг проти них стати, бо страх перед ними напав на всі народи”. (9:1,2)

Зараз по тім, як декрет був даний, щоб “стати до боротьби за своє життя”, жиди зачали організуватись і укріплятись до боротьби. Так само в

сих останніх часах “дорога для східних царів” є приготовлена для остаточного нападу на сатанську організацію. (Одкриття 16:12) Правдиві люди Божі збираються разом, щоб боротися рам’я в рам’я у війні, і це вони роблять в послушенстві до Божих заповідей. (Одкриття 19:17,18) Жадний чоловік не може встояти проти них, тому що вони належать Йому. Вповаючи на Господа, вони радісно стрічають ту велику боротьбу, яка є перед ними.

Чиновники царя Артаксеркса помагали жидам. “І всі князі по країнах, і сатрапи, й начальники над областями, й виконателі справ царських піддержували Юдеїв, бо напав був страх на них перед Мардохеєм”. (9:3) Одначе се не відноситься до чиновників сатанської організації, ані се не представляло, що урядники сього світа помагають Божим людям. Тут цар представляє Божого помазаного царя Ісуса Христа, а “князі, сатрапи й начальники” представляли армію святих ангелів Ісуса Христа і воскреслих членів Його тіла, котрі будуть брати участь в боротьбі і будуть ужиті Господом Богом помагати останку тепер на землі. Всі ці невидимі сили збираються до великої битви. Останок тепер виконує свою часть, щоби повідомити людей, що надходить.

Слава Мардохея поширилась по всіх провінціях очевидно тому, що люди бачили, що Бог є з ним. (9:4) Мардохей і його популярність тут

представляє вірного “служу” або останок клясу, як про се описується в пророцтві Михея. (5:7–9) Коли прийшов той день, то жиди не лише обороняли себе, але і робили напад і робили, що хотіли, з своїми ворогами. “І вбивали Юдеї всіх ворогів своїх, витинаючи їх мечем, вигублюючи і викорінюючи, й чинили з ворогами своїми, що хотіли”. – 9:5

Христос і воскресші члени тіла Його, і святі ангели Його, будуть виконувати дійсне вбивання ворогів в Армагедоні. Останок не буде се робити, тому що їх оружжє не є тілесне. (2 Коринтян 10:4) Останок має виразно визначену часть до виконання, т. є., співати в честь Єгови під час приготування до битви і підчас, коли битва буде відбуватися. Се Бог прекрасно пояснив в інших досвідченнях Ізраїля. – 2 Паралипоменон 20:21–24

В день битви боротьба взяла місце в недалекій околиці, де Естер і Мардохей жили. (9:6) Се здається показує, що велика битва в день Всемогучого Бога буде головно відбуватись навколо Божого народу, і що головна ціль ворога буде, щоби знищити тих, що будуть по стороні Єгови, але замість них, то ворог потерпить цілковите знищення. Ті, що були в палаті і змовились проти жидів, сі були повбивані в той судний день. Їх почесні позиції або довіря або уряд не дали їм ніякої охорони. Так і тепер, при кінці

світа, всі проти царства сили мусять бути і будуть знищені без взгляду на їх уряд або попередню позицію. Спевністю, що тут є заключений “лукавий слуга” кляса, “чоловік гріха, син погибелі” і ті, що соблазнилися і є зібрані на знищення, як Господь приказав. – Маттея 13:41,42; 2 Солунян 1:8,9; 2:3,8

Коли ізраїльтяни були визволені від їх гнобителів переднішим часом, і гнобителі погинули від руки Господньої, пісня Дебори і Барака була відспівана, котра містила слова відповідні до Божих людей, коли з упадком противника, побіда Арадагедону буде цілковито dokonана: “Нехай так гинуть всі вороги Твої. О Єгово; нехай ті, що люблять Тебе, як сонце на востоці сяють! – Суддів 5:31, *А.П.В.* Гляди також Маттея 13:43

Цар став по стороні Естер й Мардохея й інших жидів, що є дальшим доказом, що в сій частині драми він представляв Бога Єгову. Про всіх, що були повбивані в Сузах, було повідомлено цареві. “І сказав цар цариці Естер: В Сузах, вбили Юдеї й вигубили п'ятьсот душ і десять синів Аманових; що ж вони зробили по інших країнах царевих? Яке ж твоє бажання? Й воно буде вдоволене. І яка твоя просьба? Вона буде здійснена”. (9:12) Тоді Естер просила, щоби ще один день назначити на нищення ворогів жидівських і цар задоволів сю просьбу, і боротьба ще провадилась один день і ще триста ворогів впало. –

9:13–16

Се піддає думку, що Божий останок має спеціальну ревність для Господа, котра порушує їх до цілковитого викінчення роботи, яку Бог призначив для них і невнивати в добрій роботі. “Добре роблячи не вниваймо, свого бо часу своє жатимем, не ослабіваючи”. – Галат 6:9, *Діаглот*

Просьба Естер стосується до молитви Йозії до Єгови, котрий просив, щоби сонце і місяць стало на місці, щоб він мав більше часу нищити ворогів. (Ісуса Навина 10:10–14) Як Арон і Гур підтримували руки Мойсея, щоб ізраїльтяни могли винищити амалакійців (2 Мойсея 17:8–16), так і Естер піддержувала руки своїх братів, щоб вони цілковито винищили ворогів в столичному місті. Се показує, що правдивий останок буде зайнятий в боротьбі з повною вірою в Бога і горячою ревністю, йдучи слідами Агнця де б Він не йшов, і буде радісно поступати в роботі аж виграє цілковиту перемогу.

Десять синів Амана були повішені на шибениці, можливо на тій самій, що їх отець збудував для Мардохея. Число десять є символом цілоти, і здається представляє цілковите знищення Божих ворогів. Сі сини Амана були амалакійцями, і після декрету Єгови, вони всі мусіли вигинути. Божий вірний слуга Самуїл не пощадив Агага царя, але порубав його на куски (1 Самуїла 15:32,33); так і тепер Божий вибраний слуга, в

котрім Він радується, цілковито нищить ворогів Єгови: “Нехай нікого не має, хто постояв би в доброті до Його, і нехай не буде нікого, хто б сиріт його помилював! Потомство його нехай згине, в другому поколінню нехай ім’я його буде затерте! Нехай згадуються перед Господом несправедливості батьків його, і гріх матері його нехай не затреться! Нехай гріхи їх все будуть перед Господом, а він знищить пам’ять їх на землі!” – Псальма 109:12–15

В столичнім місті Сузах жиди пішли проти своїх ворогів на чотирнадцятий день з тою самою енергією, яку вони мали день перед тим. Вони не знорувались, не нарікали ані не бунтувались проти сеї “додаткової служби”. Вони мали ревність приналежну до дому Господнього. (Псальма 69:9) Подібну ревність показали сини Симеона, котрі за часів Езекиї пішли до гори Сеїр і вбивали амалакійців. (1 Паралипоменон 4:41–43) Пімста слова Божого йде слідом за амалакійцями аж поки Його ім’я й слово буде цілковито оправдане.

Під час погрому в Персії жиди не клали своїх рук на грабіж, навіть коли їм цар дозволив се робити. Всяка бо здобич мала бути дана цареві. Се представляло, що в сім часі мотива Божого останка не є самозбагачення, але що їхньою цілею є чтити ім’я Єгови. Відносно сього є написано: “І присвятиш Господеві користі їх і багат

ва їх – Господеві цілої землі”. – Михея 4:13, *П. В.*

Тут само–користь не може мати місця зовсім. Особисте спасення й слава Божого народу є лише випадковість. Велика і найважливіша річ є оправдання ім’я Єгови.

ПРАЗНИК

У всіх провінціях поза столичним містом погром скінчився тринадцятого дня дванадцятого місяця, а чотирнадцятий день був днем спочинку, празнику й радості. В столичнім місті погром відбувся через обидва дні т. є., тринадцятий й чотирнадцятий, а п’ятнадцятий день був день відпочинку й празникування й радості. (9:17,18) Сей акт зі сторони жидів є як раз в гармонії з словами Псальми, котрі показують, що жида згадані в книзі Естер були в Божій ласці і що Бог кермував сею великою драмою. “Ти перемінив плач мій у радість, зняв із мене сумну плахту, і обгорнув мене радістю. Щоб душа моя співала тобі, не мовчала. Господи, Боже мій, по віки буду прославляти тебе!” (Псальма 30:11,12) Жида в столичнім місті були в головній квартирі, отже для них було відповідно ужити подвійний час.

В святому Писанні нема сказано, хто написав книжку Естер, але дуже можливо, що її написав Мардохей. Се був Мардохей, що приготував день учти і приказав всім жидам в провінціях

обходити учту. “І списав Мардохей сі події й порозсилав пісьма до всіх Юдеїв, що в областях царя Артаксеркса до близьких і до далеких про те, щоб вони завели в себе щорічне святкування чотирнадцятого дня місяця Адара й п'ятнадцятого дня його, яко таких днів, в який Юдеї стали безпечними від ворогів своїх, і як такого місяця, в якому їх смуток обернувся в радість, а сумування—на день святочний, — щоб зробили їх днями угощування та веселощів, посилаючи один до одного дарунки та милостиню вбогим”. — 9:20–22

Аман уживав пуру або жереба яко злющий знаряд проти жидів, але він звернув се на свою власну голову і був повішений він і його десять синів, тому жиди обходили празник, котрий називався Пур—ім. “Постановили Юдеї і взяли на себе й на своїх дітей, і на всіх попристававших до них, невідмінно, щоб святкувати що року два дні, як приписано, й в свій час; та щоб сі дні були пам'ятними і святковано їх від року до року в кожному поколінню, в кожному краю і в кожному місті; і щоб сі дні Пурім не були визаконені в Юдеїв, і спомин про них не зник у дітей їх. Так приказ Естер ствердив се оповідання про Пурім, і його записано в книгу”. — 9:27,28,32

Йосефус в своїх коментарях згадує факт, що в його часі всі жиди в замешканім світі тримали празник Пурім. Сей жидівський празник даль-

ше був святкований, і сей факт є другим доказом, що книга Естер походить від Бога і має власне місце між книгами Біблії.

Бог дав жидом побіду, і вони виразили свою вдячність і оцінення через устанавлення постійного свята. Вірні жиди, Мардохей і Естер, мали відношення до устанавлення празнику, і інші жиди, котрі поклонялись Єгови, прилучились до святкування з ними. Лише сей марний факт, що Мардохей був жидом, приніс на його голову гнів Амана. Отже се мусіла бути вірність до Бога Єгови, через що Мардохей був назначений на загубу.

Отже для критиків книги Естер не лишилось жадних аргументів. Ся книга є цілковито автентична і є частию святого Писання, котра учить тепер Божих людей на землі лекцію.

Празник святкування жидів здається учить, що декотрі з останка будуть на землі навіть по Армагедоні, і що вони будуть вельми радуватись задля цілковитого оправдання святого імени Єгови. Тоді також останок буде ужитий помагати людям, котрі перейдуть через той страшний час горя. Люди будуть шукати від них помочи, і Бог буде уживати їх. “І буде тоді останок із Якова посеред многих народів росою од Господа й дощем на траву, та й не буде спускатись на чоловіка, не буде покладати надію на синів Адамових. І буде Яковів останок між мно

гими людьми, ніби той лев між звірами лісними, ніби левчук між отарою, що, як настигне, то й тратує й роздирає, так що ніхто врятувати не зможе”. – Михея 5:7,8

Тоді, як ніколи перед тим, Божий останок на землі буде зайнятий “посиланням одні другим подарунків та милостиню вбогим”, бо тоді буде много потребуючих помочи. Приказ, даний жидам обходити свято Пурім, піддає думку, що люди під час панування Христа будуть пам’ятати злющу роботу Амана кляси, що знеславила ім’я й слово Боже. Велике множество, що повиходить з гробів, будуть навчені про се, і будуть святкувати й радуватись на спомин Божої великої перемоги. Пророк Господень заявив, що, “Єгова сил зробить гостину для всіх людей”. (Ісаї 25:6) Сі слова неначе указують, що Єгова є могутим і переможним Воєводою і зробить свято на пам’ятку своєї великої перемоги і визволення свого народу. Певно, що той празник не буде лише щоби задоволити звірячий апетит чоловіка, але се буде празник радости, який був представлений через “чисті вина”. Протягом тисяч років царювання Христа ся гостина буде продовжатись. При кінці тисяч років, коли Сатана, невидимий голова кляси Амана, і самого Амана, і всієї іншої орди, яку він представляв, буде випущений із смерті і піде знов воювати Господень нарід, тоді слово Єгови, яке Він вис-

казав про нікчемну роботу Сатани, не хибне. Люди будуть пам'ятати Його і будуть вповати на Єговову охорону, і задля їх любови до Нього Він схоронить їх і визволить їх. Тоді Аман кляса, всі сини Гога і Магога, і самий Диявол, будуть цілковито згладжені, і ім'я Єгови по віки буде вивисшене. (Одкриття 20:1–9) Се є інтересно заважити, що празник Пурім обходжено в останнім місяці року і при повнім місяці на небі, представляючи повноту цілковитого оправдання Божого слова й закону, і пригадує нам пісню солодкого співака в Ізраїлі. “Ти увінчав рік доброю твоєю, і сліди твої повні товщі. Ростуть буйно левади в пустині, радістю вкриваються узгір'я. Луги покриваються стадами, а долини поростають житом; все торжествує, все співає”. – Псальма 65:11–13

Книга Естер кінчиться словами: “Потім накинув цар Артаксеркс податок на землю і на острови морські”. (10:1) Зараз по Армагедоні вся земля буде підневолена Христу, цареві, виконавчому чиновнику Єгови, і від усього людства буде вимагатись данини великому Князю на честь Бога Єгови, Предвічного Царя.

Є зазначено, що Мардохей був другим зараз по царю, і що він старався о добро і спокій всього народу. – 10:3

Чи не може се означувати, що по Армагедоні Бог буде мати декотрих членів Його останка на

землі і назначить їм якусь славу роботу для добра людей; і що вони також будуть ужиті на славу Божу і проповідуватимуть мир для людей, і можливо в той час Бог воскресить князів землі, вірних пророків, і навіть самого Мардохея, котрий злучиться в роботі для загального добра людей? – Псальма 45:16; Ісаїї 32:1

Тут Естер вступається зі сцени, що піддає думку, що останок не так займається особистою користю і славою в царстві, а більше займається роботою, яку Бог дав їм до виконання на славу і оправдання свого ім'я. Так річ мається й нині з тими, що вповні є посвячені Господу. Вони не клопочуться, коли вони дістануться до царства, але вони дбають, щоб вони були вірні й правдиві Господу у виконувannya їх задачі, яка була положена на них. Вони оцінюють їх привилей і стараються пильно показати своє оцінення.

Книжка Естер є драматичним образом Божого розпорядження для добра свого власного народу. Будучи в світі але не від нього, вони є окружені зі всіх сторін злющими ворогами, що шукають їх знищення; але останок не потребує боятись. “Наш Бог, котрому ми служимо, може нас спасти” і Він визволить свій нарід. Нехай кождий з останка пильно дбає о роботу, щоб йому доказати свою любов до Бога й до Його царства. Господь кормить своїх людей відповідними речами для них, щоб заохотити і скріпити останка

поступати вперед і щоб їх надія була сильна, виглядаючи того блаженного дня, коли ім'я Єгови буде цілковито оправдане. Він дав своє слово, і Його обітниці певні. Тепер нехай останок буде цілковито запевнений, що “Єгова схороняє тих, що люблять Його”.

Давно тому Єгова велів записати сю драматичну історію в книзі Естер і зробити її частию святого Писання. Прийшов час відкрити її значіння люблячим Його людям, котрі є Його останком на землі. Се, що запевняє охорону, є любов до Єгови, і останок доказує свою любов через несамолюбне служення Богу в сім, що вони радісно виконують Його прикази. Вони мусять робити добро і ненавидіти зло і бути цілковито по стороні Єгови, стояти рам'я в рам'я в гармонійній акції в Його організації. Отже Він каже до них: “Ви, що любити Єгову, ненавидьте зло! Він хоронить життя людей побожних; з рук беззаконних визволяє їх”. (Псальма 97:10, *Роттердам*) Нехай же високо несеться слава Єгови, і нехай буде прославлене Його ім'я від тепер повіки.

ГОЛОВА II

РУТ

ВСТУП

В сім й наступаючих сторінках сього видання міститься подрібний розгляд книги Рут. Ціль Біблійної історії про Рут є відкрита; споріднення між Ноемою, Мардохейом, Естер і Рут є відкрите; в сій історії є показаний вибір тих, що будуть членами дому Єгови, і чого вимагається від них; вона дає пізнати важність оправдання імени Єгови і хто може мати часть в нім. Ся книжка не лише історична, але і пророча, сповнення котрого бере місце в теперішнім часі, і тому се теперішня правда і пожива для Божих помазаних людей.

ІМЯ ЄГОВИ се найважливіше питання перед сотворінням. Про сей факт Божий завітуючий нарід довідався сими роками. Хто має все на увазі, що сповнення пророцтва провадить до оправдання великого імени Єгови, той студіюючи се пророцтво, дістає ясніше вирозуміння його. Псалміста каже: “Буду поклонятись перед святим храмом твоїм, і хвалити ім’я твоє за милости і правди твоєї; ти бо над усе возвеличив слово твоє й ім’я твоє”. – Псалма 138:2 Слово Єгови є все правдиве, і в минулих часах Він звеличив своє слово понад своє ім’я, очікуючи свого часу, коли Він дасть пізнати своє ім’я і оправдає його. Тепер Він відкриває своєму заві

туючому народу на землі глибше значіння свого слова, і показує їм, що сповнення Його слова оправдає Його ім'я, і що прийшов час на оправдання Його ім'я. Бачучи се, останок тепер оголошує Його слово з радістю і співає хвалення імені Бога Єгови. Століття назад слово Боже було, і тепер є, світильником для ніг Його людей. (Псальма 119:105) Тепер прийшов “день Господень” і більше світло для останка, тому що блискавиці Єгови світять з Його храму і не лише освічують стежку останка, але й відкривають Божі заміри відносно цілковитого оправдання Його ім'я перед усім сотворінням. Одно з імен Відкупителя чоловіка є “Слово Боже”, і Він підтримує й оправдає ім'я свого Отця. Тепер вірний останок співає: “Основа слова твого правда, і всякий присуд справедливості твоєї вічний. Язык мій грімко промовить слово твоє, всі бо заповіді твої справедливість”. — Псальма 119:160,172

ЙОГО ДІМ

У минулих часах Божий завітуючий нарід на землі глядів на Його дім як на місце безпеки й охорони від ворога, де він мав тішитись самолюбними приємностями. Та тепер він бачить, що сей дім значить се і щось більше; що Його дім складається із тих сотворінь, котрі затримали

свою невинність взглядом Бога, і котрі остануться по Його стороні і славитимуть Його ім'я по віки, і котрі з Його ласки можуть мати часть в оправданню Його імени. Дім Єгови се Його місце пробутку; в нім знаходяться лише ті, що є справедливі й вірні Йому, і котрі остануться такими на віки, если вони перебуватимуть в Його домі. Сей дім належить до Єгови і він буде чтити ім'я Його. “Господи, я полюбив красоту дому твого і оселю величия твого”. – Псальма 26:8

Хто не шанує імени Єгови не буде належати до Його дому. Жадне сотворіння не може отримати більшої чести чим бути зробленим стовпом в домі Божім, і тому се одна із дорогих обітниць даних вірним: “Хто побідить, зроблю його стовпом в храмі Бога мого”. (Одкриття 3:12) “Щасливий, кого ти вибереш і даси йому приблизитись: він житиме у дворах твоїх. Наситимось добром дому твого, святощами храму твого”. (Псальма 65:4) “Щасливий, хто жиє в домі твоїм! По віки будуть тебе хвалити!” (Псальма 84:4) Члени останка тепер на землі мають доказ від Господа, що вони отримали одежи спасення і покриті ризами справедливости, котрі Єгова дав своєму синові для тієї цілі, і тому з великою вдячністю й радістю вони кажуть: “Так, милосерде і благодать будуть провожати мене по всі дні життя мого; і житиму в дому Господнім по всі дні”. – Псальма 23:6

Се мудрі, що бажають бути членами Господнього дому й ходять Його дорогами в світлі Його слова. “Щоб мудрий вислухав і став іще мудріший, а розумний щоб знайшов мудрі ради”. (Приповісті 1:5) Той, що слухає правду і пильно старається зрозуміти її і виконує її, той є мудрий; і jeśli він далі йде сією дорогою і затримує свою невинність взглядом Бога аж до кінця своєї земної подорожі, такий буде в домі Господнім. “Розумні одержать славу”. (Приповісті 3:35) У своїм часі знання правди мусить прийти до всіх людей, і ті, що навчатися мудрости, будуть послухні правді. Се є дуже важна річ для сотворіння навчитися мудрости, і можна сподіватись, що ми знайдемо в Писаннях много відповідних пояснень про мудрість. Напрям, який взяла Рут, є відповідним для тих, що беруть мудрий напрям; однак книга Рут містить много більше, чим лише ілюстрації.

КНИГА РУТ

Єгова далі дає докази своєму завітуючому народу, що Біблія є Його слово, а не слово жадного чоловіка. На се Він зробив натиск в так многих місцях, що важність пізнати правду і бути послухним її не можна завищити ані за часто повторяти. Різні зарозумілі коментатори твердили, що книга Естер не повинна мати міс

ця в Біблії. Господь Бог завстидав сих світських мудреців, відкривши своїм людям, що книга Естер не лише Його святе слово правди, але що вона містить пророцтво, котре представляє дуже важні річи для свого помазаного народу тепер на землі. Книга Рут так ясно доказує, що вона належить до Біблії, що коментатори навіть не стараються доказувати противно. Ті, що пояснювали книгу Рут твердили, що вона містить в собі лише історію і родовід, і що вона пояснює важні лекції до науки, і нічого більше. Таке заключення є дальшим доказом, що жадний чоловік не може пояснити слова Божого, але що Єгова у своїм власнім добрім часі і в свій спосіб пояснює своєму завітуючому народу значіння свого слова. Як здається, то вже прийшов Божий час, щоби Його люди на землі зрозуміли книгу Рут. Если се правда, тоді можемо бути певні, що вирозуміння її принесе їм добро і заохочення.

Тут буде інтересним найперше застановитись над деякими поясненнями, які до тепер були дані відносно книги Рут, щоби їх порівнати з фактами і з Писаннями, котрі тепер так зручно пасують одні до других, і показують, що те пророцтво сповняється. Так далеко, як в 1867 році, сім років перед тим, нім Господь Ісус зачав “приготовляти дорогу перед Єговою”, певний Біблійний словар був виданий, в котрім був поміщений слідуочий коментар про книгу Рут, і се по

яснення приписується п. Дейвідсонові. Пояснення звучить:

“Ціль книги Рут є, щоби установити історію походження Давида, показуючи як погани, такі як Моабіти, що були ворогами до теократії, були пошановані тим, що вони сталися прародителями великого й побожного царя Давида, тому що вона безгранично вповала на Господа і шукала охорони від Бога Ізраїля”.

Однак той словар не каже ясно, чи повисший коментар був написаний через др. Роберта Дейвідсона, котрий жив від 1750 до 1812 року, чи через кого іншого. Дуже можливо, що др. Дейвідсон написав те пояснення. Той самий словар даліше каже:

“Професор Руш думає, що головна ціль тієї книжки була, щоби наперед оголосити через прийяття поганської жінки в родину, через котру Христос мав вийти, прийяття поганських народів до правдивої церкви, яко співнаслідників спасення євангелії”.

Вартова Башта з 15-го листопада, 1902 року, сказала се: “Хотя й книга Рут не є пророча, а лише історична, та вона є цінна для нас в різнім напрямі. (1) Вона достарчає нам хронологічне кулко ланца, котрий веде до царя Давида, і є частю хронологічної лінії, що провадить до чоловіка Христа Ісуса. (2) Вона дає погляд про звичаї і привички ізраїльтянів взагалі як рільників. ...

(3) Історія Рут учить дуже важну лекцію довіря, симпатії і любови між людьми в тім часі, і прищеплює подібну лекцію лагідної диспозиції між духовими ізраїльтянами, запевняючи їм в тім самім напрямі благословенствами, як тепер так і на будуче”.

Знов з 15-го листопада, 1907 року, у *Вартовій Башті* міститься слідує: “Очевидно головна ціль історії о Рут й Ноемі була ся, щоби схоронити правдиву історію кулка в ланці походження нашого Господа як чоловіка”.

ЦІЛЬ

Хотя й се правда, як повисше сказано, що книжка Рут містить історію й родовід, і містить декотрі прекрасні ілюстрації, однак єли се була єдина ціль, задля котрої Бог дав сю книжку своїм людям, то вона має маленьку вартість для останка. Але се не є дійсна ціль книжки. Писання виразно заявляють, що сі річи були написані наперед для науки Божого народу на землі при кінці світа. “Усе ж се прикладами сталося їм, приписано ж на науку нашу, на котрих кінець віку прийшов”. (1 Коринтян 10:11) “Скільки бо перше написано, нам на науку написано, щоб через терпіння та утішення (3) писання мали надію”. (Римлян 15:4) “Всяке писання богодухновенне і корисне до науки, до докору, до направи,

до наказу по правді, щоб звершений був Божий чоловік, до всякого доброго діла готовий”. (2 Тимотея 3:16,17) Впираючись на Писання, ми мусимо заключити, що книга Рут була зроблена яко частъ слова Божого і яко пророцтво для науки останка в сих останних часах. Фізичні факти, які сповнилися сими роками, вповні попирають се заключення, і се становить найлучший доказ, що ся книжка є пророцтвом.

В сих часах Божий завітуючий нарід на землі пізнав, що головна ціль ділання Єгови з людством се оправдання Його ім’я, а не лише спасення чоловіка. Перша річ, на яку звертає увагу книга Рут тих, що шукають правди, є потреба хранителя і хто б підтримав ім’я Елимелеха, котре то ім’я дуже значуще. Щоби запобічи сій потребі, треба було знайти відкупителя або оправдателя, котрий би добровільно послужив в тій мірі. Той, що співділав би з таким оправдателем, мусів би уживати свого тіла, щоби приносити овочі, і щоби підтримати ім’я Елимелеха. Ся книжка показує, що царська лінія роду Юди, котра провадила до царя Давида, а ще далше до Ісуса, “Царя царів”, котрого представляв Давид, була загрожена перерванням. Однак овоч мусів бути даний в користь царства. Бог дав своє слово, а іменно: “В Юди не похитнеться берло між коліньми, докіль мир постане в людях, чаянне в на

родах”. (1 Мойсея 49:10) Се слово мусіло сповнитися. Коли взяти сю точку погляду і інші події книги Рут, то се помагає нам віднайти час сповнення пророцтва, котре вона містить в собі. Визначні характери в книзі Рут є слідуючі: Елимелех, Бооз, Ноема і Рут. І інші з’являються в сій пророчій драмі, але вони не так важні. Очевидно, що головна ціль книги Рут є, щоби ясно показати оправдателя Єгового ім’я і показати громаду зібрану до Христа, котра буде мати часть в оправданню Його імени і котра буде становити Його дім; і що се буде dokonано головню, коли Ісус Христос появиться в храмі Єгови, і також показує те, що вимагається від того, хто буде в домі Господнім і буде брати участь в оправданню ім’я Єгови. Те пророцтво головню сповнилось потім, як Єгова посадив свого царя на престолі в 1914 році.

ІМЕНА

Імена головних місць і характерів в історії Рут є зазначені. Коли Єгова дає ім’я якомусь сотворінню або місцю, то те ім’я має значіння. Значіння імен головних характерів в драмі є тут подані, щоби вони були затримані в пам’яті під час студії тієї Біблійної історії.

“Вефлеєм” значить “дім хліба”. “Елимелех” значить “Бог мій Цар” або “Бог є Цар”. “Ноема”

значить “приємна”. “Бооз” значить “скорий, пильний, готовність”. “Рут” значить “приятелька”. “Орфа” значить “карк”. “Махлон” значить “слабовитий”. “Хіліон” значить “вянути, зникати”.

В сій Біблійній історії в книзі Рут є включене покоління Юди; і може тут буде інтересним згадати, що в останній голові цієї історії згадується про десять поколінь. Ся історія показує, що родина Переза була в ласці в поколінню Юди, і припадково показує, чому Самуїл був висланий до дому Ессея, коли прийшов Божий час вибрати царя із покоління Юди. “І рече Господь Самуїлові: Чи довго ще журитимешся по Саулові, коли я вже його відкинув, щоб йому не бути царем над Ізраїлем? Налий у свого рога олії та йди в дорогу; я пошлю тебе до Бетлеємця Ессея, я бо вигледів собі царя між його синами”. (1 Самуїла 16:1) Ім’я “Юда” значить “хвалення Бога Єгови” через голошення Його ім’я і Його царства в часі, в котрім ми тепер живемо.

В СКОРОЧЕННЮ

В коротці переказати ці факти, як се вони подані в Біблії в книзі Рут, можна так: В краю Палестині був голод, котрий тривав около десять років. У місті Вефлеємі, котре було маленьке з “між тисячей в Юдеї”, замешкував чоловік з по

коління Юдиного на ім'я Елимелех. І з ним мешкала його жена Ноема і його два сини Махлон і Хіліон. Та задля голоднечі Елимелех забрав свою родину і перебував в краю Моаб, котрий лежить на схід від Йордану. Там Елимелех помер, лишивши жену і двох синів оплакувати свою смерть. Сі обидва сини поженились з дівчатами в Моаб краю, одна із них називалась Орфа а друга Рут. Обидва як Махлон так і Хіліон опісля повмирали, і там полишилися три вдові: мати двох умерлих синів, і моабітські жінки, з котрими сини були поженились.

Ноема, почувши, що край Палестина була обдарована поживою Господом, рішилась вернути до свого родинного міста Вефлеєму. Разом зі своїми невістками вона пустилась в дорогу. Коли вони подорожували так якийсь час, тоді Ноема сказала до своїх невісток: “Верніться ви та йдіть кожна до своєї матери”. Переговоривши справу, Орфа вернулась назад; Рут же відмовилась вернути назад до свого родинного краю, але просила, щоби вона осталась з Ноемою й бути з нею аж поки вона буде жити. Ноема і Рут дальше пішли своєю дорогою, повернувши до Вефлеєму. У Вефлеємі Ноема мала кривного на ім'я Бооз, чоловіка великого майна й впливу. Бооз походив з родини Елимелеха, отже з покоління Юдиного. Коли Ноема і Рут прибули до Вефлеєму, в той час зачались жнива. Бооз збирав своє збіжжє

із поля. Між ізраїльтянами був звичай, в послушенстві до Божого закону, дозволяти бідним людям йти за жінцями і вибирувати колосся, що були полишені жінцями. Рут забажала йти на поле вибирувати колосся, і Ноема згодилась на се. Пішовши вибирувати колосся, вона зайшла на Боозове поле. Наслідок був, що Рут законно віддалась за Бооза і породила Боозові сина.

В коротці сказати, сю історію многі вважали лише за прекрасну любовну історію, як се світ розуміє сі річи. Та задля сієї причини Бог не тримав би записки в Його слові. Пару місяців тому назад Єгова ласкаво дав виrozumіння своєму завітуючому народу книги Естер. Се світло походить від Єгови, що світить на клясу храму, і тепер освітило книгу Рут, і очевидно, що прийшов час зрозуміти книгу Рут. В книзі Естер як Мардохей так і Естер представляли клясу людей, що були взяті в угоду з Богом. Мардохей представляє тих, що були вірні, коли Ісус Христос прийшов до храму Єгови чинити суд, а Естер представляє головно тих, що прийшли до знання правди по приході Господа до Його храму і котрій то клясі Мардохей мав привилей служити й помагати. Обидвоє Мардохей і Естер в драмі представляють Божий останок на землі при кінці світа. Єсли книга Рут є пророцтво, тоді можемо сподіватись, що і Ноема представляла пев

ну клясу Божих помазаних людей, і що Рут також представляє клясу вірних, і що сповнення сього пророцтва зачнеться, коли Господь прийде до свого храму. В книзі Рут робиться натиск на схоронення Божих людей, що люблять Його. Із сими то заввагами здається тепер буде корисним для Божого останка уважно розглянути подрібно книгу Рут, і се є те, що тепер тут зробимо.

ЧАС

(Рут, 1 голова)

Ся прекрасна історія отвирається сими словами: “За тих часів, як правували (судили, замітка) судді, раз якось був в краю голод. І один чоловік з Юдейського Вефлеєма пішов зо своєю жінкою та з двома синами своїми жити в краю Моабїїв”. (1:1) Період Суддів існував около чотириста і пятдесят років. “А зруйнувавши сім народів у землі Канаанській, попаював їм землю їх. А після сього літ з чотириста й пятдесят давав (їм) суддів до Самуїла пророка”. – Дії ап. 13:19,20

Се сходиться з останньою частию книги Рут і показує, що ся книга була написана по періоді Суддів чотириста і пятдесят років, і потім, як Давид став царем, і став славним, як Господній помазанник. Се отворення книги Рут піддає

думку, що сповнення пророцтва цієї книги возьме місце в часі, коли Післанець Єгови, Ісус Христос, явиться в храмі чинити суд. (Малахії 3:1–5) Се досить тяжко пізнати, коли пророчі події книги Рут взяли місце, але дуже можливо, що се сталося за часів Судді Гедеона. Також можливо, що ці річі сталися зараз по смерті Ісуса Навина, під час судження Отоніїла або Аода і Самгара. – Суддів 1:12,13; 3:8–11,15,31

Перша книга Мойсея показує, що протягом того часу, коли погани виключно занимали землю Канаан, то людей часто навідувала голоднеча (1 Мойсея 12:10; 26:1; 42:5; 47:4,13); але що в той час, коли переходили події записані в книзі Рут, то Божий завітуючий нарід, ізраїльтяни, занимали землю. Отже мусимо заключати, що голоднеча згадана в першій верші, мусіла бути післана Господом Богом після умовин виголошених ізраїльтянам і котрі є записані в законі Божім, який був даний ізраїльтянам. (Гляди 3 Мойсея 26:18–20; 5 Мойсея 28:15–18,23,24) Як здається, то дуже можливо, що сей голод стався під час тих вісімнадцяти років, коли діти Ізраїля служили Еглонові, цареві моабійському, тому то вони чинили те, що було не до вподоби Господеві. – Суддів 3:12–14

Знаючи, що ці річі були написані наперед для науки останка, той голод здається добре представляв бідний стан Божого завітуючого народу

на землі між 1914 а 1918 роком. Ся сама річ є представлена в пророцтві Езекиїла і показує, як Езекиїл мусів жити ощадно. Пояснення сього знаходиться в *Оправданню*, том I, сторінка 55,56. Єгова тоді став Царем над усею землею, задля того, що Він посадив свого любого сина, Ісуса Христа, свого Виконавчого Чиновника, на своїм престолі, на своїй святій горі Сион. (Псальма 2:6) Се сходиться із фактом, що Єгова був Царем Ізраїля в часі, коли ті події переходили, котрі є згадані в книзі Рут.

Перший чоловік, який звертає на себе увагу читача, се “один чоловік з Юдейського Вифлєма”. Слово “Юдейського” здається ужите тому, щоби відрізнити се місце від Вефлєсу близько містечка Назарет, котре належало до покоління Зебулона. (Ісуса Навина 19:15,16) Дальше се показує, що те містечко належало до тієї громади людей, що віддають хвалу імени Єгови. Значіння ім’я “з Юдейського Вефлєма” є “дім хліба в краю хвалення Єгови”. За Якового часу те місце було знане як Євфрат. “Сталося ж, як покидала її душа, умирала бо, дала йому ім’я Беноні, болюча дитина, отець же дав йому ім’я Бенямин, щасна дитина. Умерла ж Рахеля, і поховано її на шляху до Евфрата, се єсть Бетлегем. І поставив Яков стовпа над гробом її. Се стовп на Рахелиному гробу по сей день”. – 1 Мойсея 35:18–20

Певним є, що Єгова вмішався через Бооза і Рут, щоби схоронити в своїй Божественній історії ім'я сього “чоловіка з Юдейського Вефлєсма” і те ім'я мусить бути оправдане. Два сини того “одного чоловіка” умерли без потомків. Той “один чоловік” також умер, і його жена вже не віддавалась, щоби збудити насіння для вмерлого. Тут важно знати, що той “один чоловік” походить з покоління Юдиного, через котрого Шілог Законодавець, мусів вийти. Бооз походив із того самого покоління, і був познайомлений із тим “одним чоловіком”, і в дійсности був його кривним. Той “чоловік” виїхав до краю Моаб, але його близький свояк Бооз остався в Юдейським Вефлєсмі. Єсли, що знається було можливо, се діялось за часу Еглона царя моабського, то се не робило різниці, чи Елимелех остався в юдейським Вефлєсмі чи він перебував у Моаб. У всякім случаю він і його родина були під пануванням царя моабського. Край Моабів знаходився на схід від Мертвого моря. Щоби дістатись до того краю, то треба було для того “одного чоловіка” перейти ріку Йордан і можливо, що він перейшов її недалеко Єрихону, де ізраїльтяни перейшли під провідництвом Йозії. “І рушили сини Ізрайлеві та й отаборились на рівнині Моабській, по другім боці Йордана навпроти Єрихону”. – 4 Мойсея 22:1

“Моаб” значить: “Від мого отця; насіння (ма

тірного) отця; від її (матірнього) отця”. Моаб був сином Лота від старшої Лотової дочки, отже Моаб був пра-братанком Авраама, єврея. Без сумніву, що мова Моабітів і жидів була подібна. Моабіти були великими ворогами ізраїльтянів, коли сі останні подорожували до землі Канаан, і навіть пішли так далеко, що наняли Балаама, невірного пророка, проклинати ізраїльтянів. (5 Мойсея 23:3,4; 4 Мойсея 22:3–41; Михея 6:5) Моабійці практикували диявольську релігію, а їх народним богом був Хемоса. (1 Царів 11:7) В кількох случаях Моаби гнобили і нападали на ізраїльтянів. Санбальт, один із Моабів, пізніше старався спинити роботу відбудовання мурів міста Єрусалима. (Неємії 2:19) Отже моабійці представляють самолюбну, самохвальну і горду класу людей, котра вповає на мілітарну силу і бере участь у війні, і ненавидить тих, що служать Богу Єгові. По тій причині Господь Бог осудив їх на цілковите знищення. – Езекиїла 25:8–11

В краях так званого “християнства”, з початком світової війни в 1914 році, були такі люди, і ще є, що вповають на свою власну мудрість, попирають еволюцію, є дітьми Диявола, і кажуть, що вони можуть самі вийти з трудностей до звершенности, і що вони зроблять світ бажаним місцем для життя. Як здається, то в землі Моаб не було голоднечи, яка панувала в краю Канаан.

Рівно ж під час світової війни модерні моабіти, а іменно, багаті й впливові люди “християнства” і ті, що знаходились в ласці диявольської організації, мали подостатком поживи й одежи і жили безжурно. В той самий час ті, що служили Богу і були зненавиджені всіма народами “ради, Христа”, терпіли много невигод і були гноблені з руки модерних моабітів. Той “один чоловік” з Вефлеєму не міг надіятись утічи від ворожнечи і гнету моабів через перехід до моабів, без ріжниць, чи там був голод чи ні. Так і ті, що люблять і служать Богу Єгові, і що робили се під час світової війни, не могли утічи від ворожнечи і гнету модерних моабів, без ріжниць, чи вони жили в однім краю чи в другім.

Той “один чоловік”, разом із своєю женою і синами, історія показує, пішов до моабів, щоб утічи від голоднечи. Історія однак мовчить, хто був тим першим із чотирьох, що порушив справу перенесення з Вефлеєму до краю Моаб. Однак як здається, то муситься зробити припущення, що чоловік і голова дому був тим, котрий кермував переміщенням або переведенням проживання до Моабу. Час сповнення сього пророцтва стосується до часу при закінченню роботи церкви представленої через Ілію, у котрім то часі дух Езабелі достиг і коли жінки мали много впливу в громадах Божих посвячених людей. (Одкриття 2:18–23; гляди *Світло*, том 1, сто

рінка 29) Се указувало б, що Ноема вплинула на свого мужа йти до краю Моаб, щоби її обидва сини були запевнені поживи, але як здається, то сього заключення не попирають факти. Також було сказано, що сей факт, що та жінка втратила свого мужа і своїх двох синів, мало означувати, що Господь гнівається на ню і тому те, що Ноема старалась запобігти, в дійсности сталося з її синами.

Але коли ми пригадаємо, що книга Рут є частию Біблії, слова Божого, і що ці речі були написані наперед для особлившої користи останка, тоді лише можна розумно заключити, що голоднеча в Канаан прийшла на ізраїльтян після волі Єгови. (3 Мойсея 26:20; 2 Царів 8:1) Головна ціль сього була, щоби зробити пророчий образ в тім часі, значіння чого Єгова мав показати своєму останкові в останніх часах; отже се, що той “один чоловік” пішов до Моаб краю разом із своєю родиною, мусіло бути частию Божественної драми, і єсли се правда, тоді не можна приписувати вини ані Ноемі ані її мужеві. Ми маємо виразно сказано в Писаннях, що “усе ж се прикладами сталося їм (ізраїльтянам)” яко прообрази і на науку тих, на котрих кінець віку прийшов. Будь се правда, тоді мусимо глядіти на ці характери, що відгравали сю драму, яко на цілковито невинних людей, що кождий із них відігравав свою часть після волі Божої. Кожда часть в тій

драмі представляла щось важнішого, що мало статись в пізнішій часі.

Сі пророчі образи зроблені Єговою в старинних часах через Його завітуючий нарід, і очевидно були зроблені для тієї цілі, щоби показати своїм вірним завітуючим людям при кінці світа, що се була ціль Єгови від поповнення гріха в Едемі оправдати своє слово і своє ім'я у своїм власнім часі; і також показати, що Єгова може поставити чоловіка на землі, котрий би затримав свою невинність взглядом Нього і був вірний й правдивий Йому, і показати, що вірні, взяті з між людей по приході Христа, будуть мати часть в роботі оправдання імені Єгови. Історична і родовідна часть цієї Божественної драми певно що показується і є важною, однак те, що є більшою важністю, є відкрити оправдателя і роботу оправдання імені Єгови.

Книга Рут відкриває, що Ноема і Рут в часі недолі були схоронені Єговою, і те схоронення було дане їм задля їх любови до Єгови, і що вони мали до чинення із оправданням того “одного чоловіка”, згаданого при початку книги. Се отже означувало б, що кляса людей, котру представляла Ноема і Рут, буде схоронена Богом Єговою, і що її схоронення прийде тому, що вона служить Єгові і що вона буде мати певну часть в оправданню імені Єгови. Отже як здається, то те пророцтво мало б сповнитися в день суду, коли ве

ликий Суддя зачне своє царювання і коли люди, що будуть славити ім'я Єгови, знайдуться у ворожім краю, і що світло, котре приходить до них із храму Божого, допоможе їм ясно побачити ворожу організацію і вони побачать средство схоронення й втечи. Те пророцтво також допоможе Божому завітуючому народу тепер на землі дістати краще оцінення великих ласк і привилеїв, якими Єгова обдарував їх, привівши їх до своєї організації і уможливив їм жити навіки в Його домі. Се відкриває мудрість взятого напрому через тих, що шукають дому Господнього і стараються увійти в дім Єгови.

Перший верш книги Рут не відкриває ім'я того “одного чоловіка з Юдейського Вефлеєму”, котрий забрався до Моаб краю, але його ім'я пізніше є відкрите. Очевидно се для того, щоби зробити натиск на важність ім'я. Ся пророча драма отвирається із сим “одним чоловіком” і його родиною, яко завітуючим народом у ворожім краю під гнетом і в заколоті. Ми не можемо заключити, що муж і отець був потішителем для своєї жени й своїх синів, і що се відіграє важну роль в сій справі. Хотя й се правда, що книга Рут звертає увагу на родовід, котрий провадить до Давида, і тим самим до Ісуса, котрого Давид представляв, та однак вона також звертає увагу на ще більше важну річ, а іменно, на будовання головної організації Єгови, котра оправ

дає Його ім'я. Сеї точки не можна було оцінити, аж поки не прийшов Божий час дати своїм людям виrozumіння значіння ім'я Єгови і виrozumіння головного заміру відносно сотворіння. До тепер люди думали, що Бог виконував добре обдуманний плян, наслідки котрого мали спасти декого до неба, і можливо декого на землі, і що Він дозволив на зло, щоби чоловік міг пізнати злі наслідки гріха. Тепер правда стала ясніша і як здається, то зло на землі є наслідком бунту, що лукавий збудував велику організацію, котра знівечила ім'я й слово Бога Єгови; що Бог Єгова дозволив йому без перешкоди поступати в його лукавстві; що Бог Єгова будує свою головну організацію або дім, котрого Він ужиє в своїм часі і покаже всьому сотворінню, то Його слово правда, і що Його ім'я є гідне всякої пошани, і що ніхто не отримає життя вічного нігде, хіба що він любить і служить Богу Єгові після Його волі.

Без сумніву, що се Бог був післяв голод в землю Ізраїля, але се не значить, що той “один чоловік”, котрий вийшов із Вефлеему Юдейського, був невірний. Сей факт, що сей чоловік одважно появляється в першій верші книги Рут, і що його ім'я пізніше відкрите, сильно показує, що він був чесним і Бого-боязливим чоловіком, котрого Бог Єгова ужив, щоби показати, як Він збудує свій дім, котрий у своїм часі оправдає і прославить Його ім'я.

Єгова є архітектором свого дому. Се Його храм і місце перебування. “Коли Єгова не буде дому, даремно трудяться будівничі; коли Єгова не стереже міста, даремно пильнує сторожа”. (Псальма 127:1, *Роттердам*) Многі думали, що вони зможуть побудувати дім для Господа, але їх змагання були даремні. Єгова тепер повідомляє останок своїх людей на землі, що будування Його дому поступало після Його найвисшої волі; і що лише ті, що мають сильне бажання перебувати в Його домі, і радо пристосовують себе до правил Його, ті зачали йти дорогою до царського дому. Через відкриття свого пророцтва, Єгова відкрив тих, що взяли правдивий напрям, котрий дозволить їм увійти в дім Господень і жити там навіки. Він також показує, що мусить робити той, що старається увійти в той дім, щоб йому бути охороненим. Ми можемо бути певні, що роблячи ці пророчі образки відносно свого дому, Єгова самий вибирав людей або характерів і що вони виконували свої частини в гармонії з волею Божою. Книга Рут відкриває такі пророчі образи і відкриває громаду, котра живе в домі Господнім.

З початку книги Рут говориться про “одного чоловіка”, котрий разом із своєю родиною виїхав на тимчасове проживання до (краю) Моаб; і пізніше відкриває ім’я того чоловіка, його жени і його двох синів: “Чоловік той на ймення Ели

мелех, жінка його на ймення Ноема а два сини його на ймення Махлон та Хілеон; були вони з Євфрату, з Юдейського Вефлеєма. І прибули вони в край Моабіїв та й zostались там”. – 1:2

Ім’я Елимелех значить “Бог є Царем” або “Бог мій Цар” або “Бог нашого Царя”. Ім’я сотворіння, котрого Бог уживав, щоби зробити пророчий образ, є значуще. Ізраїль не мав царя чоловіка за часу Рут, бо сказано в першому верші “за тих часів, як правували судді”. “Того часу не було князя в Ізраїлі, і кожен чинив, що здавалось йому доладним”. (Суддів 17:6) Се піддає думку, що пророцтво книги Рут не могло сповнитися, аж прийшло Боже царство і час суду. У 1914 році Бог посадив свого царя на своїй святій горі в своїй організації. (Псальма 2:6) В той час прийшла голоднеча на Божий нарід, коли то світова війна спричинила для них нещасні обставини. Се сходиться з початковими подіями пророчо записаними в книзі Рут.

Елимелех добре представляє або зображує святого духа, котрий служив Єгови, Предвічному Царю (Єремії 10:10) в мірі потішителя, помічника, заступника і проводаря Божого народу. Ноема і її сини представляли всіх, що були в угоді з Предвічним Царем задля того, що вони були сплоджені або народжені із духа Бога Єгови. Ноема відіграє більше чим одну часть в сій драмі; що не є незвичайною річчю в проро

чих драмах. Окрім сього, що вона представляла тих, що разом з її духовими “синами” були сплоджені синами Божими, Ноема представляла також тих, що угодили Богу відповівши на поклик до царства і котрі згодилися бути послухними заповідям Божим. Святий дух, яко потішитель, був післаний до церкви тому, що Ісус пішов на небо і щоби Його послідувателі не лишились сиротами або без помочи. (Йоана 14:16; 15:26; 16:7–14; Дії ап. 9:31) Святий дух, се сила Єгови післана ділати для добра Його сплоджених синів, провадити, помагати, заступатись і потішати їх. Елимелех був головою і провідником свого дому; а що він мусів йти до краю Моаб після волі Божої, то і Ноема була проваджена ним згідно з волею Божою. Напримір, Варнава і Павло були післані святим духом, бо написано: “Як же служили Господеві та постили, рече Дух святий: Відлучіть мені Варнаву та Савла на діло, до котрого покликав я їх. Тоді вони попостивши та помолившись і положивши руки на них, відпустили їх. Вони ж, послані від Духа святого, прийшли у Селевкию, а звідтіля відплили в Кипр”. (Дії ап. 13:2–4, *Діаглот*) Се є доказ, що святий дух був провідником.

Тут нема записано, щоби Елимелех або Ноема неугодили чим небудь Богу; отже вони мусіли бути піти до Моаб згідно з волею Предвічного Царя, так як се ім’я Елимелех означає “мій Бог

є Царем”. Отже осуджувати Елимелехів напрям не є на місці. Такі Божі люди знайшлись серед організації Сатани і були пригноблені через його мілітарну силу від 1914 до 1918 року, і спевністю, що вони не були в тім положенню задля негодовання Божого до них, навіть хотя й дехто і думав так. Дух Бога Єгови запровадив їх в се положення, щоби Його заміри були виконані. Через свого святого духа Бог Єгова провадить своїх людей до певної точки часу. Се Він зробив, і відтак “потішитель” був забраний, що сталося, коли Ісус, Голова своєї організації, прийшов до храму і зібрав до себе тих, котрих Він знайшов вірними, і коли Він яко великий Суддя, зачав свій суд в 1918 році.

Се власне ім’я “ Ноема” знаходиться лише в книзі Рут. Воно значить “втіха”, або так сказати, милий Богу, яко ж написано: “Розумний син своєму отцеві втіха”. (Приповісті 10:1) “Розумен будь, сину, втішай моє серце, щоб знав я, що мені злоріці відказати”. (Приповісті 27:11) “Та Бог розложив члени кожного по одному з них в тілі Христа, яко ж схотів”. (1 Коринтян 12:18) “Господь пай насліддя мого і чаші моєї; ти держиш долю мою. Межі мої у пишних країнах; наслідде гарне моя займанщина”. (Псальма 16: 5,6) Ті, що є посвячені Богу, угоджають Йому під час, коли самі живуть в мирі. “Глянь, як добре і як любо, коли брати живуть вкупі!” (Псальма

133:1) “Гидота Господу задуми ледачих, слова же невинних любі йому”. (Приповісті 15:26) “Кого бо любить Господь, того він і карає, і ласкавий він до того, як отець до сина свого. Блажен той чоловік, що придбав собі мудрість, і чоловік, що вмів добитися до знання. Усі шляхи її—шляхи приятні, і всі стежки її—задоволення (серця)”. (Приповісті. 3:12,13,17) “Того—то й ми, від того дня як почули, не перестаємо за вас молитись й просити, щоб ви сповнились розумінням волі Його у всякій премудрості і розумі духовному, щоб ходити вам достойно перед Господом у всякому догоджуванню, і у всякому доброму ділі приносячи овощ і ростучи в розумінню Бога”. (Колосян 1:9,10) “І, коли що просимо, приймаємо від Нього, бо хоронимо заповіді Його, і угодне перед Ним робимо”. (1 Йоана 3:22) Сі Писання в гармонії з ім’ям Ноема, сильно указують, що її напрям був до вподоби Богу Єгови.

Коли Божі посвячені люди і духом народжені знайшлись в досвідчаючих обставинах з причини світової війни, тоді були одиниці, що остались вірними до Господа і Його царства під час, коли вони переносили многі горя й переслідування, і коли Господь прийшов до свого храму, сих Він знайшов вірними, і сказав до них: “Ви були вірними над малими річами, то я зроблю вас доморядниками над многими річами”. Се

було тоді, коли Господь Ісус припоручив сій клясі все своє добро або справи царства і назвав їх “вірним і розумним слугою”, і котра то кляса є знана як “останок”, котрий становить його часть. Отже Ноема здається ясно представляє тих, що перейшли через горе від 1917 до 1919 року і осталися вірними й правдивими Богу й Його царству, і котрі становлять первісний останок або “вірного слугу” клясу, і котрі взяли до роботи представлену через пророка Єлисея. Отже тут відкривається близька звязь книжки Естер і Рут. Ноема і Мардохей представляли ту саму клясу “вірного слугу”, котру Господь знайшов, коли появивсь у своїм храмі. Сі вірні отримали одежи спасення, сталися членами Божої організації, і, будучи покриті ризами справедливости, прийняли знак Єгового признання і були зачислені яко часть Божого вибраного слуги, котрий уподобався Йому і котрим Він радується. (Ісаї 42:1) Єгова тішиться своїм любим сином і тими, що є вірними членами Його тіла. “О, яка ж ти хороша, яка ти принадна!” – Пісня Пісень 7:7

В історії про Ноему й Елимелеха не знаходиться нічого для острого осудження. Протівно, Елимелех, будучи в краю хліба й миру, віддавав честь імені Єгови. Ноема ж, як і вірні Божі люди під час світової війни, була поставлена в стан великого смутку, під час котрого вона затримала

свою невинність взглядом Бога. “Вірний слуга” кляса, котрого вона представляла, тепер каже: “Він вирятував мене від сильного ворога мого і від ненависників моїх, були бо вони дужчі від мене. Вони запопали мене в день нещастя мого, та Господь був підпорою моєю. Випровадив мене на простір, і визволив, бо вподобав мене”. – Псальма 18:17–19

Один син Ноєми називався Махлон, що значить “слабовитий”. Те ім’я взяте з початкового кореня, котре означувало “бути стертим або зужитим; (отже) бути слабовитим, нездоровим, зболілим”. Той другий син називався Хілеон, що значить “утомлений, знищений”. Те слово було взяте із початкового кореня, означуючи “скінчити, перестати, пропасти, докінчити, пожерти”. Ті два хлопці, будучи потомками Ноєми, здається представляють овочі посвячених, котрі Ноєма представляла, і котрі то овочі та кляса принесла в часі роботи церкви представленої через Ілію, отже під час заступництва святого духа яко потішителя і помічника церкви. Се не були овочі царства, тому що жадний із тих хлопців не дожили, щоби повернутись до юдейського Вефлеєму або щоби статись можливим предком будучого царя ізраїльського і царя, котрий потім народився “в Давидовім городі”. (Луки 2:11) Ані жадний із сих синів “не збудили насіння для ім’я помершого на його наслідстві, щоби ім’я помер

шого не було відрубане”.

Дивлячись нині на факти можна завважати, що під час періоду церкви Ілїї, то овочі посвячених були головню “вироблення характера”, через що вони сподівались принести такі овочі, котрі б мали запевнити їм вхід до царства і помагати Господеві володіти вселенною. Сі (овочі) були подібні до імен тих двох синів, значіння котрих піддають думку, хорого, слабого, само-вповаючого, самохвального роду, як і також, що він ріс вяло “подивляючи персональність людську”. Під час того періоду часу, і перед 1918 роком, Ноема кляса без жадного сумніву запровадила між себе клясу людей, котрі росли духово слабі і ставали утомлені, тому що вони бажали скоро забратись із землі від своїх клопотів на квітчасті ліжка вигодів, до лінивого і вигідного місця спочинку. Се був овоч, котрий мав слабovitий вигляд, котрий все шукав співчуття. Єсли на тих, що були приведені до товариства Ноемової кляси, ніхто не звернув уваги на конвенціях або інших зібраннях, то вони унивали і відпадали, спонукуючи себе вірувати, що вони були корисною жертвою для Господа і що вони мусять так робити, щоби бути головними в небі. Вони “умерли” молодими, та однак не тому, що вони були добрі.

Кляса Ноєми вірна й правдива Господеві, працювала тяжко, щоби доконати те, що вона ду

мала мало бути “роботою жнив” і знайти й зібрати пшеницю до засіка Господнього, але, як і Ноеми два сини, той овоч був безвартісний. Часто ревний чоловік або жінка, беручи участь в роботі свідочства і вернувшись при кінці дня, каже: “Я знайшов колос пшениці; я виконував роботу жнив”, і часто приводив з собою до збору такого, котрий пізніше сподівався отримати похвалу, а, неотримавши її, відпадав. Павло виражує про сю справу такими словами: “Діточки мої, (ви) котрими знов мучусь (перед родинами), доки Христос вобразиться у вас”. (Галат 4:19) І знову він сказав: “Не на сором вам се пишу, а яко дітей моїх любих остерегаю. Бо, коли б ви мали й тисячі наставників у Христі, та батьків небагато; бо в Христі Ісусі благовістом я вас появив (зродив)”. (1 Коринтян 4:14,15) Сі вірні люди, котрих Ноема і представляла, робили як найлучше вони знали, і Господь любив їх за їх вірність хотя й вони не приносили овочу царства і на славу Божу. Вірне й несамолюбне посвячення Господу під час того періоду і аж до часу, коли Господь прийшов до свого храму, було приємне Богу і Христу, і великий Суддя признав їх, коли Він опісля появивсь у своїм храмі.

Ноема й її два сини походили з Євфрату з юдейського Вефлеєму. Євфрат се було інше і раніше ім'я дане місточку Вефлеєму. (1 Мойсея 35:19)

Ім'я того міста значить “уроджайний”, але на якийсь час те містечко стало місцем голоднечи, отже місцем браку поживи для Ноєми і її синів. Сей “дім хліба” де співалось “про славу Єгови”, стався місцем смутку з причини голоднечи, котру очевидно Бог післав на той край. Так і було з клясою Ноєми. Під час періоду від 1917 до 1918 років настав брак поживи із причини сумніву, що постав із мильного пояснення волі Божої, яке вони мали. (Йоана 4:34) Божі помазані люди були тоді в замішанню відносно того, яка робота мала провадитись. Се справді був стан представлений через голоднечу і посвячені були сумні.

Ноєма і її сини “пішли ... жити в край Моабіїв”. Моаб представляв організацію Сатани. Кляса Ноєми і її духові “діти” зіткнулися з диявольською організацією під час світової війни і тоді вони зазнали досить трудностей. Відносно сього Ноєма сказала: “Господня рука проти мене ... Господь напустив на мене допуст, і Всемогущий послав на мене смуток”. Се не указує невірності зі сторони Ноєми або що вона була покарана за злочинство. Коли Господні люди знайшлись серед голоднечи і тяжких часів під час світової війни, то се був час досвідчення для них; але чи можна сказати, що ті обставини прийшли на них з причини їх невірності. Тоді прийшов застій праці Господній, і по тій причині здавалось, що посвячені вірували, що Гос

подь гнівався на них; і коли вони пізнали, що Його гнів був відвернений од них, тоді вони радувались і стали більше активними, так як Бог через пророка Ісаїю предсказав. – Ісаїї 12:1

Нема сумніву, що Ноема відогравала свою пророчу роллю після волі Божої, і що вона була невинна. Протівно, вона навіть уподобалась Господеві. Так само було із клясою Ноеми. Коли прийшли проби в 1917 і 1918 роках, то не задля сього, що та кляса не була вірна, а тому, що се була воля Божа і щоби ціль Його була виконана; і хто остався вірним і правдивим серед тих досвідчень, той остався невинним в очах Божих і уподобався Йому. Нема ніякого доказу, щоби Ноема була невірна Богу Єгові коли будь, ані нема доказу, щоби кляса Ноеми, коли вона переходила сі досвідчаючі проби світової війни, була невірна Богу. Се було задля її вірности в тім часі, що Господь признав її, коли Він появився в храмі чинити суд. Єсли б вона була невірна, то Господь не був би признав її, ані не був би сказав їй, що вона, будучи вірною над кількома річами, по тій причині Він побільшив її привилей служити Богу Єгові і доказати її любов до Нього.

ПОМІЧНИК ЗАБРАНИЙ

Єгова є чоловіком своєї організації. (Ісаїї 54:5)
Ісус Христос є головою церкви. Чоловік є голо

вою своєї жінки, отже її помічником, провідником і потішителем. (5 Мойсея 24:5) “Тим, що чоловік голова жінки, як і Христос голова церкви, і Він спаситель тіла. А як церква кориться Христу, так і жінки своїм чоловікам у всьому”. (Ефесян 5:23,24, *Діаглот*) Коли Ісус був із своїми учениками, то Він був їх помічником, провідником і потішителем. Коли ж Він мав бути забраний від них, тоді Він сказав до них: “І я вблагаю Отця, і дасть вам іншого утішителя, щоб пробував з вами по вік. Духа правди, котрого світ не може прийняти; бо не видить Його, ані знає Його; ви ж знаєте Його, бо з вами пробуває і в вас буде. Не zostавлю вас сиротами: Прийду до вас”. – Йоана 14:16–18

Святий дух був даний церкві в Пятидесятницю бути потішителем, заступником і помічником для сплджених з духа під час неприсутності Ісуса Христа. “Як же прийде той Дух правди, то приведе вас до всякої правди; бо глаголатиме не від себе, а все, що чутиме, буде глаголати, й що настане, звістить вам. Той мене прославить: Бо з мого прийме і звістить вам. Усе, що має Отець, – моє: Тим я сказав, що з мого Він прийме, і звістить вам”. – Йоана 16:13–15, *Діаглот*

Сі тексти показують, що святий дух виконував роботу помічника, заступника і потішителя для тих, що відповіли на поклик до царства аж до приходу Ісуса Христа, коли то Він зібрав своїх до

себе. Дальше є написано, що коли Ісус Христос прийшов до храму судити, то Він прийшов із своїми святими ангелами. (Маттея 25:31) Ісус Христос збирав своїх послідувачів до себе через ангелів, яко ж сказано: “І пішли Він ангели свої з голосним гуком трубним, і позбирають вони вибраних його від чотирьох вітрів, од кінців неба до кінців його”. (Маттея 24:31) Христос також уживає своїх святих ангелів, щоби вибрати тих, що відповіли на поклик до царства, але котрі стались невірними. (Маттея 13:41) Єсли б святий дух дальше ділав або виконував задачу заступника і помічника, тоді не треба було б для Христа уживати своїх святих ангелів до роботи згаданої в повисшій тексті. Дальше, позаяк Ісус Христос є Головою або Чоловіком своєї церкви, отже, коли Він появився в храмі Єгови в цілі суду, і зібравши своїх до себе, тоді Ісусу Христу не треба було заступника, такого як святий дух; отже уряд святого духа, як заступника, потішителя і помічника перестав існувати. Ангели Ісуса Христа є Його слугами в храмі, невидимі для чоловіка, котрі мають нагляд над членами храму на землі. “Бо він ангелам своїм звелить над тобою, берегти тебе на всіх дорогах твоїх”. – Псальма 91:11

Третій верш в першій голові Рут звучить так: “І помер Елимелех, чоловік Ноемин, і вона зісталась з двома своїми синами”. Елимелех, по

мічник і потішитель Ноеми, помер, отже був забраний або усунений. В пророчій драмі се представляє кінець Єгового відношення до Його людей на землі через посередництво святого духа яко заступника, помічника і потішителя. Господь Ісус прийшов до свого храму в 1918 році, і се зазначило кінець роботи святого духа яко заступника, помічника і потішителя для членів церкви на землі. Тоді святий дух був забраний, що було представлено через смерть Елимелеха. Коли Елимелех умер, полишивши Ноемі двох синів, тоді настав час смутку для них, і сей смуток продовжався в них, аж Рут була приведена до родини Бооза. Так і коли Господь прийшов до храму в 1918 році, святий дух як заступник, помічник і потішитель був забраний, і тоді настав смуток в церкві, аж вірні пізнали, що Ісус Христос є у своїм храмі і що прийшов час радуватись, і від того часу вони зачали радуватись. Тоді вони зрозуміли, що для вірних була єще робота до виконання, і з радістю вони пішли виконувати її. Коли чоловік Ноеми був забраний, то без сумніву вона сказала: “Господь забув мене”; і се добре сходиться з словами Божого пророка, котрий сказав: “А Сион (котрий представляє членів Ноеми кляси на землі) говорив: Покинув мене Господь, і Бог мій забув мене!” (Ісаї 49:14–16) Але Господь не забув Сиона; ані Господь не покинув ані не забув Ноеми, ані Ноемової кляси.

РУТ

Тепер виходить Рут на сцену пророчої драми і відіграє важну роль. Вона була привязана до Ноеми, і Ноема любила Рут дуже горячо. Обидва сини Ноеми поженились, один із моабитянкою на ім'я Орфа, а другий із Рут. “І одружились вони з моабитянками одна на ім'я Орфа, а другу звали Рут; і жили там трохи не десять років”. (1:4) Сі два сини також здається представляють тут клясу невірних і непослушних Богу. Закон Єгови даний для кермування справ подружжя ізраїльтян із іншими народами, і котрий то закон зобов'язував сих синів, звучить: “І не будеш своячитись з ними: Не даси дочку твою за сина його, а дочки його не братимеш за сина свого; бо вони відхилять синів твоїх від мене, щоб вони іншим богам служили; і запалав би гнів Господень на вас, і швидко вигубив би він тебе”. (5 Мойсея 7:3,4) “Не чинитимеш умови з жителями тієї країни, а то будуть блудувати вони з богами своїми і приносити жертву богам своїм, та й покличуть тебе, і зачнеш їсти жертви їх. І будеш брати дочки їх за синів своїх, і будуть блудувати дочки їх за богами своїми, і приводити синів твоїх до блуду за богами своїми”. – 2 Мойсея 34:15,16

Однак Ноема не була відвічальна за поступки своїх синів котрі були у відповіднім віці жени

тися, отже не можна винуватити її за се, що її сини забрали собі жінки поза ізраїльтянами. Спевністю, що не можна винувати і сих молодих жінок, з котрими ті хлопці поженились, але ті молоді жінки були відвічальні за кроки взяті ними по тім, як вони стались жінками сих двох молодих мужшин ізраїльських. Ноема тепер набула собі дві дочки через закон. Сі дві дочки через закон (невісти) і два сини разом представляли клясу, що стала співтоваришити з клясою Ноеми зараз перед приходом Господа до храму в цілі суду. Від часу, коли Рут рішилась стояти із Ноемою, то вона головно представляє вибраних по 1918 році.

Хілеон, один із синів Ноеми, оженився із дівчиною на ім'я Орфа. Її ім'я значить “грива” або “карк” або “плечі”. Се ім'я піддає думку про “туго—шию, або вперту або ліниву” клясу, котра була приведена до правди. “Се люди затверділого серця”. (2 Мойсея 32:9) “Обернулись вони плечима (шиєю, *замітка*) до мене, а не лицем, та хоч я учив їх, учив від досвітоків, то вони не хотіли науки приймати”. (Єремії 32:33) Хто не зважає на слово Боже, той є бунтівником і є названий “туго—шийний”, бо такі обертають свої плечі до Господа. “Бо знаю я добре упертість твою і твою тугу шию. Вже тепер, за життя мого з вами, ви опирались проти Господа; що ж по смерті моїй?” (5 Мойсея 31:27) “Коли чоловіка

картають, а він все таки туго—шийний, то й буде розбитий, й не буде йому ліку”. (Приповісті 29:1) На підставі авторитету наведеного тут, можна сказати, що Орфа відогравала ту часть, що представляла клясу, котра прийшла до правди і співтоваришила із клясою Ноеми по тім, як святий дух був забраний яко потішитель і помічник, але котра опісля обернула свої плечі до Господа.

Та друга молода моабитянка сталась женою Махлона, і написано: “А другу звали Рут”. В сій точці драми виходить прекрасна женщина, чужа для ізраїльського народу, котра сталась славною між тими людьми, і котру вельми пошанував Бог Єгова. Ім’я “Рут” значить “приятель” або “товаришка”. Вона мусіла бути дуже приємним сотворінням із чистим серцем. Її привязання до її співтоваришки Ноеми, свекрухи, показує, що вона була правдивою приятелькою. “Друг любить про всяк час”. (Приповісті 17:17; 22:11, *Лісар*; 27:9, *Лісар*) Та не лише Рут співтоваришила із своєю свекрухою Ноемою, але вона сталась правдивою і вірною приятелькою їй, і се вона доказала сим, що вона любила Ноему всякого часу і що Ноема любила Рут. Вони несамолюбно згодились служити одна другій, що є доказом, що вони любили себе взаємно всякого часу. Ноема осталась вірною і правдивою до Єгови, Бога ізраїлевого, і без сумніву свідкувала

Руті про Єгови як єдиного правдивого Бога. Свідчення Ноєми відносно Єгови зробило добре вражіння на Рут і допровадило її до посвячення себе Єгові, і йти з Його завітуючими людьми, полишивши все інше на заді.

Подібно і Ноєми кляса осталась правдива і вірна під час неволі, й їх свідцтво відносно Бога й Його царства спричинило, що і інші побачили й зачали служити Єгові й Його справі від 1919 року. Ось так Рут представляє клясу, котра прийшла до знання Бога і служить Йому по приході Господа до Його храму.

БЛАЗНИТЕЛІ

Суд Господень в храмі зачався від тих, що були в угоді з Богом, отже котрі згодились чинити волю Божу. “Бо пора початись судові від дому Божого”. (1 Петра 4:17) Можна сподіватись, що той суд був противним для декого, що були в лії до позиції в тім домі, і фізичні факти вповні попирають се. Десять около 1918 року і потім, між громадою Божих людей на землі були самолюбні одиниці, котрі відмовились працювати після Богом назначеного способу і тому вони стались чинителями беззаконня; дальше вони наставляли сіти й полапки, щоби відтягнути й інших за собою, і через се вони стались блазнями, після слів Ісуса Христа, і по тій причині були ви

кинуті геть. (Маттея 13:41) “І промовлю тоді до них: Ніколи я вас не знав; йдіть од мене, ви, що чините беззаконня”. – Маттея 7:23

Обидва сини Ноєми представляли блазнителів і чинителів беззаконня. Вони представляли тих, що увяли, духово заслабли і відпали. “Але згодом обидва сини її, Махлон і Хілеон померли, і зосталась та жінка після обох своїх синів і після свого чоловіка”. (1:5) Обидва сі хлопці не підтримали ім’я свого батька Елимелеха, котрого ім’я значить “Бог є Царем”. Вони занедбали зробити так, щоб “зісталось ім’я помершого за його насліддєм”. – 4:10

Обидва сі сини представляли клясу невірних до Господа, що збунтувались і відмовились нести овочі царства й були відтяті, коли Господь прийшов до свого храму. Се мав бути сумний час для Ноєми. Вона бачила, що потомство її тіла було забране від неї ворогом смертю. Се так подіلالо на ню, що вона сказала: “Всемогучий послав на мене смуток”. Рівно ж коли суд зачався в домі Божім, тоді кляса Ноєми побачила тих, що вона обслуговувала, кормила і помагала на дорозі до царства, були забрані через вплив жорстокого ворога і були відтяті від позиції в царстві. Смерть сих двох синів здається добре сходиться із смертю жени Езекиїла і представляє ту саму річ, і тому представляє тих, що “померли” в темнім періоді, коли зачався суд Божо

го дому. – Гляди *Оправданнє*, том 1, сторінка 332

Ноема тепер була застара віддаватись і родити синів, щоби вони були праотцями царя будучого правительства. Се лише з ласки Бога Єгови і Його вмішання, що Ноема могла мати сполучність із овочами царства. Ноема здається з першу не сподівалась що Бог постарається о се через одну її невістку, тому що вона налягала, щоби вони обидві вернулись до їх родин і до їх богів і віддалися за поганських чоловіків. Та мудрість Єгови перевищує всякий розум людський. Він тоді робив пророчий образ річей, які мали статися в будучім часі, і тому Він перевів сю драму.

ПОВЕРНЕННЯ

Ноема знаходилась в краю серед ворогів Ізраїля і тепер, разом із своїми двома невістками, вона приготувлялась повернути до обіцяної землі. “І вибралась вона з своїми невістками, та й пішла з моабійського краю назад, бо перечеула в краю Моабіїв, що Господь показав свою ласку для свого народу й дав йому хліб”. (1:6) Через вісімнадцять років Еглон, цар моабський, приневолював ізраїльтян служити йому і жорстоко гнобив їх. Тоді Господь підвів із покоління Беняминавого ліво-ручного Аода, котрий зробив собі обоюдного меча около вісімнадцять цалів дов

гого, і у відповідний час запхав його острі вістря у живіт царя Еглона, і так Єгова рукою Аода визволив свій нарід з під обцасів моабських гнобителів. Можливо, що зараз потім Ноема із її невістками, приготувлялась йти до Вефлеєму. Дуже можливо, що Аод служив тоді як мститель і суддя в Ізраїлі. Не був се брак матеріального хліба, що порушив Ноєму полишити край Моабів. В той час хліба було по достатком у обох краях, бо Господь одвідав своїх людей в Вефлеємі і дав їм хліба. Дійсна мотива, яка порушила Ноєму повернути, була та, що вона бажала бути з її власними людьми, котрих Бог підвів і привернув до своєї ласки, визволивши їх із руки Еглона, гноблючого володаря. Се був відповідний час для Ноєми, щоб повернутися, і се був Божий час, щоб продовжити пророчу драму. Та причина, що Ноема полишила Моабів, сходиться із порадою даною завітуючим Божим людям полишити сатанську організацію й співтоваришити цілковито лише із Божою організацією. “Тим же вийдіть із між них, і відлучіться, глаголе Господь, і до нечистого не приторкайтесь; і я прийму вас, і буду вам за отця, а ви будете мені за синів і дочок, глаголе Господь Вседержитель”. (2 Коринтян 6:17,18) Ноема кляса, як се Божий пророк Ісаїя предсказав, зрозуміла перед 1919 роком, що вона жила серед нечистих людей і тому мусіла взяти дальший крок, посвятити себе цілко

вито Господеві і увійти до Його служби. – Ісаїї 6:5

Ся духом–зроджена кляса на землі, котру представляла Ноема в сій точці, прийшла до розуміння, що Ісус Христос, великий Суддя, прийшов до храму Єгови і що голоднеча скінчилась, і що Бог усунув жезло беззаконних із судьби праведних, і що тепер вона мусить виконувати роботу царства і тим самим тримати себе далеко і цілковито відділеною від нечистих. (Псальма 125:3) Ноема кляса побачила, що Господь прийшов до свого храму, і що Єгова обернув своє лице до своїх людей, і, як Захарій, вона сказала: “Благословен Господь Бог Ізраїля, що одвідав і зробив ізбавлення народові своєму”. (Луки 1:68) Єгова одвідав своїх людей в часі, коли Ноема вийшла з Моаб краю, взявши із поган жену для свого ім’я, а іменно: Рут, і у своїм часі Бог знов одвідав поган і “взяв із між них людей для свого імени”. – Дії ап. 15:14

“Господь одвідав своїх людей давши їм хліб” і в ізраїльській землі знов було всього подостатком. Єгова післав дощі благословенств на покоління Юдине. “Просіть Господа дощу в часі пізніх дощів, а Господь блисне блискавицею і дасть вам ливень, дасть кожному траву на полі. На пастирів гнівом я палаю, і козлів тих я покараю; бо навідається Господь сил до свого стада, й поставить рід Юдин, мов славного коня свого, до

бою”. (Захарії 10:1,3) Мабуть вірні жида зачали приносити свою десятину до коморів, і Єгова отворив вікна небесні і вилляв великі благословенства на них, і Його люди мали всього подостатком. (Гляди Малахія 3:10–12) Згідно із своїм ім’ям, Вефлеєм стався тепер “домом хліба”; і Євфрат стався місцем уроджаю, а Юдея місцем хвалення Єгового ім’я. Се представляло, як Божі вірні люди на землі приносять “жертву хвалення без перестанку Богу, се єсть “овощ уст”, що визнають, ім’я Його”. (Жидів 13:15) Так і тепер сталось з Божими людьми на землі по приході Господа до храму Єгови.

Через свого пророка Єгова сказав: “І ти, Бетлеєме – ти, Ефрато, хоч ти малий між тисячами в Юдеї, але з тебе вийде мені Той, що має бути Володарем ув Ізраїлі, а його народини – від початків, від днів вічності. Тим же то він полишить їх (у зневазі), аж породить та, що має породити, а тоді вернеться до синів Ізраїля і останок братів їх. Стане він кріпко й пастиме в силі Господній, в величності імені Господа, Бога свого, й будуть вони жити безпеч, бо великим буде він аж до окраїн землі. – Михея 5:2–4

По народженню нації або царства (1914 року) Ісус Христос, Цар і Оправдатель Єгового ім’я, прийшов до храму Єгови, і від того часу, підпрезавшись, Він сказав своїм вірним відпочити хвилину, і після слів пророка, Він зачав корми

ти їх відповідною поживою. Головно се Господь зробив від 1922 року, Ісус Христос кормить своїх людей в потузі й величності Бога Єгови; і під час, коли вони так споживають сей покарем, Божі блискавиці виходять із храму Його, повідомляючи вірну клясу останка о многих благословенствах зісланих на них, і о благословенствах, які ожидають їх, если будуть вірними. Коли на сі факти звернути увагу Божому завітуючому народу, тоді ті, які люблять Його, спішать, щоби відлучитись від сатанської організації, що була представлена через Моаб, і спішать, щоби цілковито посвятити себе Божій організації, домі ововчу і хвалення ім'я Єгови. – Гляди *Вартова Башта*, 1928 рік, сторінки 371–377

Се, що Ноема повернула до “краю хліба”, добре представляє прихід Божих людей до зрозуміння, що Господь є в своїм храмі, і тих благословенств, якими вони тішуться і будуть тішитись, кормлячись зі стола Господнього від того часу.

Єгова ніколи не змушує ані навіть не спонукує нікого входити в свій дім. Чоловік, котрий вірує, що Єгова є Богом, і що Він нагороджає тих, що пильно шукають Його, той зачинає звертати своє лице до дому Господнього. Він мусить мати таку віру, нім Він може зачати подорожувати до дому Єгови. (Жидів 11:6) Се не є на місці для кого будь старатись переконувати або змушувати кого шукати дому Господнього і входити до

нього. Без взгляду як за багато родичі можуть любити свою дитину, то однак се не є привилей родичів взяти свого сина до царства Божого. Многі поповнили великі помилки, думаючи, що на них лежить відвічальність забрати своїх дітей до царства. Бог сам вибирає членів царського дому, і тілесне споріднення не має нічого спільного з сим. Се є повинністю як і задачею родичів наuczати своїх дітей правди, і тоді діти мусять бути відвічальні за свій напрям ділання, який вони оберуть. Се й но тоді, коли хтось став сплоджений з духа і прийняв поклик до царства, або дому Божого, що його можна заохочувати бути пильним, щоби він зробив свій вибір певним. “Тим то, брати (ті, що відповіли на поклик до царства), старайтесь більше утвердити ваше покликання і вибрання; бо се роблячи, ніколи не спотикнетесь”. (2 Петра 1:10) До тих, що були приведені в угоду о царство, апостол властиво каже: “То ж благаю вас, браттє, щедротами Божими, представляйте тіла ваші (яко) жертву живу, святу, угодну Богові; (се) розумне служеннє ваше”. – Римлян 12:1

Що найважнійше то се, що хто є покликаний увійти в дім Господа, то він мусить мати властивий напрям в сім. Єсли ж його мотива є лише спасення, то він певно упаде. Бажання увійти в дім Єгови мусить бути правдиве й щире, і та мотива мусить бути несамолюбна, себто, він му

силь з любови бажати бути в домі Господнім, щоби краса й слава Господня явилась, і щоби йому принести угодну службу. Яко спеціальний представитель Єгови, Ісус вимагає від своїх учеників доказу вірности й любови до себе, нім вони можуть бути запрошені до угоди о царство; так і річ мається із тими, що є сплоджені з духа. (Луки 22:28–30) Ісус сказав своїм послідувачам, що хто згодився раз увійти в дім Господень і зробив кроки в тім напрямі, а опісля оглянувся назад із тим бажанням, щоби повернути назад, той не є вірний і не може бути відповідний до царства. “Рече ж до него Ісус: Ніхто, положивши руку свою на рало й позираючи назад, не спосібен до царства Божого”. – Луки 9:62

Се ясно показує, що єсли хтось був взятий в ласку Єгови і в Його службу і тоді відлучиться від служби Господу, і добровільно шукає місця в сатанській організації, той сим доказує свою негідність бути в царстві. Тут не може бути поділень почувань. Бог охороняє і приводить до свого дому лише тих, що люблять Його і служать Йому в душі й в правді. Жити в домі Бога Єгови є найбільшою ласкою, якою можна обдарити котре будь сотворіння. Щоби тішитись тією ласкою, то треба щиро й пильно старатись шукати дому Господнього і вірно пристосувати себе до Божественних вимог. Щоби порівнати сей блаженний привилей бути в домі Господнім, псаль

міста писав: “Один бо день у твоєму дворі лучший над тисяч де-небудь; волю лучше у порога стояти в домі Бога мого, як жити у шатрах беззаконних”. – Псальма 84:10

В ДОРОЗІ

Тепер Ноема, будучи в товаристві з двома жінками, впустилась в дорогу до Божого краю ласки. “От вийшла вона з того місця, де жила, а з нею обидві її невістки; і йшли вони шляхом, вертаючись в Юдейський край”. (1:7) Се було посвячення Ноеми до Бога Єгови і до Його завітуючого народу, що спонукало її підприняти подорож через часть того краю, котрий звичайно був заселений злодіями і іншими злими людьми. Яка була мотива, що порушила сих двох невісток співтоваришити із нею? З конечности сі три вдови були прибиті смутком, і можливо, що їх стан був описаний через пророка Єремію. Коли вони полишали край Моаб, то вони плакали через те, що вони мали стичність із ворогом смертю й задля терпіння, яке вони переносили із руки гнобителя, і вони також плакали тому, що вони надіялись вскорі тішитись лучшими річами. “З плачем ішли вони, а я поведу їх у радощах; вестиму поблизь потоків по рівній дорозі; на ній вони не спотикнуться, ... І прийдуть й будуть веселитись на горах Сионових, і збігатись

на дари Господні, на пшеницю, вино й олію, до ягнят і волів, і душа їх буде мов добре напосний водою сад...”. (Єремії 31:9,12) “У ті дні, і в ті часи, говорить Господь, поприходять сини Ізраїля вкупі з синами Юдиними, а йдучи, плакатимуть (з радощів) і шукати Господа, Бога свого. Про дорогу до Сиону питатимуть, а, обернувши туди лиця, будуть казати: Ійдіть і прилягніте до Господа завітом (умовою) вічним, що вже не забудеться”. – Єремії 50:4,5

Се було десь у 1919 році, що Божі вибрані люди зачали втікати зі світа, т. є., з сатанської організації, представлену через Моаб, і вертатись до Сиона, т. є., Божої організації. Господь зачав відбудовувати Сион і також сияти з Сиона. (Псальма 102:16; 50:2) Отже се був час на сповнення приказу Єгови, а іменно: “Зберіть мені праведних моїх, що над жертвою прийняли завіт мій”. (Псальма 50:5) Сей Божественний приказ відносився до кляси, представленної через Ноему, коли вона полишила землю Моаб і котра то кляса звернула на дорогу, щоби повернути до Сиону; і діставшиися до Божої організації, їх плач там скінчився.

Кляса представлена через Ноему, а іменно, Божі вірні завітуючі люди, зачали повертати в “той день”, т. є., в “день, котрий сотворив Господь (Єгова)” і котрий то час був радости для Божих людей. (Псальма 118:24) Написано через

пророка Ісаїю: “І буде ще в той час: Господь простягне знов руку свою, щоб вернути до себе останок люду свого ... І підійме знамено своє між народами й позбирає вигнанників ізрайлевих, і скличе розсіяних юдеїв (таких як була Ноема)”. (Ісаїї 11:11,12) “І промовиш того дня: Славлю тебе, Господи! Ти гнівався на мене (т. є., на клясу Ноєми), але одвернув єси гнів твій і потішив мене. Оце Бог—спаситель мій: я вповаю на його й не збоюся; Господь ЄГОВА бо—сила моя, й пісня моя; він стався мені спасенням”. — Ісаїї 12:1,2

Походячи з покоління Юди, Ноема пригадала собі обітниці Божі відносно царя, котрий мав прийти через покоління юдине, яко ж бо написано: “В Юди не похитнеться берло і законодавець з між колін його, докіль не прийде Шільог, і в йому зберуться народи”. (1 Мойсея 49:10) Так і кляса, котру Ноема представляла, під час гнету світової війни і зараз потім, завважала, що цар, Ісус Христос і Його царство були єдиною надією для людей світа. Іншого средства помочи нема. Ноема цілим серцем вповала на сю обітницю, бо вона знала, що вона здійсниться. Сей факт, що сі дві жінки лишили свій родинний край і йшли до Палестини показує, що вони замірили дістатись до того краю і замешкати там на стало з ізрайльтянами, Божими завітуючими людьми. Проба мусіла прийти, котра мала рішити їх прав

диву мотиву, яка спонукала їх йти в дорогу.

Зараз по світовій війні настала кляса, котра зачала йти до царства із тими, котрих Ноема представляла. Можливо, що многі із них були сплоджені з духа навіть перед світовою війною і йшли разом із тими, що доказали свою вірність Богу і котрих представляла Ноема. Скільки з них були порушені взяти сей крок до царства з несамолюбного і чистого бажання дістатись до царства? І скільки з них мали самолюбну мотиву, поважаючи особи задля користи?. – Юди 16

ПРОБА

Коли подорож до Вефлеєму зачалась, Ноема здається зрозуміла, що вона взяла велику відвічальність і можливо, що вона спонукала сих двох молодих жінок полишити їх рідний край і їх власних людей і йти до незнаного краю. Їх пошана до свекрухи була спонукала їх йти з нею, і тому Ноема заговорила до них, яко ж бо написано: “І каже Ноема двом своїм невісткам: Верніться ви та й йдіть кожна до хати до своєї матері. Нехай Господь покаже вам ласку, як ви вчинили з помершими й зо мною!” (1:8) Не був се час на набуття нововірців з поган, і Ноема не старалась силувати своїх невісток статися членами народу, котрий Єгова вибрав і з котрими Він зробив угоду. Вона полишила се для Бога

Єгови, і се було на місці.

Перед 1918 роком посвячені, як се представлено через Ноему, думали намовити через переконуючі і заманюючі слова своїх близьких кривних, і також інших увійти в дім Бога Єгови. Та пізніше вірні, що були представлені через Ноему подорожуючу до Вефлеєму, зрозуміли правду, що се Бог вибирає тих, що увійдуть в Його дім. “Вірен бо Бог, через котрого покликані ви в обшєннє сина Його, Ісуса Христа, Господа нашого”. (1 Коринтян 1:9) “І ніхто сам по собі не приймає чести, а хто покликаний од Бога, яко ж і Аарон”. (Жидів 5:4) Се не робота останка вибирати кого—будь на члена дому Єгови. Кожний мусить ділати самий за себе.

Ся посвячена кляса представлена через Ноему в сій точці пустилась в дорогу до Сиону, але пізніше зрозуміла, що ніхто не може нікого взяти до царства. Коли Ноема і її невістки були в дорозі, тоді прийшла проба на невістки, котра відкрила мотиву кожної, задля якої вони йшли до обіцяної землі. Так і коли Господь прийшов до свого храму, тоді прийшла проба на тих, що відповіли на запрошення до царства, і така проба відкрила мотиву кожного, хто відповів на це запрошення. “Хто ж видержить день приходу його, й хто встоїть, як він явиться? Він бо—огонь розтоплюючий і як те зіллє очищуюче; і засяде він до перетоплювання срібла й очистить синів Левїїних і пе

реплавить їх, як золото й срібло, щоб приносили жертву Господеві в праведності”. – Малахії 3:2,3 Се зазначило час для вивідання тайних замірів тих, що відповіли на поклик до царства. “В день, коли судитиме Бог тайни людські, по благовістю моєму, через Ісуса Христа”. (Римлян 2:16) “І так тайни серця його виявляться”. (1 Коринтян 14:25) Фізичні факти, які стались по 1918 році вповні доказують, що ся проба прийшла на Божих посвячених людей від того часу.

Сі дві молоді жінки, тепер вдови, були дуже ласкаві до їх чоловіків. Ноема оцінила се, і бажала, щоби і Господь був ласкавий до її невісток, і тому вона сказала до них: “Нехай Господь покаже вам ласку, як ви вчинили з помершими й зо мною!” Будучи в цілковитій жалобі, і як здавалось без приятелів, Ноема була безсильна винагородити своїх невісток за добро, яке вони вчинили їй. Вона могла лише сподіватись, що Єгова дасть їм нагороду і благословенства, і вона навіть висказала свою надію, що їх ласкаве трактування її і її синів Єгова буде пам’ятати і в своїм часі винагородить їх. В Діях апостолів 10:31 є записаний случай, де така пам’ятка була схоронена, і опісля представлена перед Єгову для застановлення.

Виражаючи дальше свою любов і ласкавість до своїх невісток, Ноема сказала: “Дай, Господи, щоб ви знайшли пристановище кожна в господі

свого чоловіка! І вона поцілувала їх. Але вони загомоніли голосно та заплакали”. (1:9) Нема дива, що сі три жінки плакали разом. Вони переходили через великі досвідчення яко наслідок смерти й втрати дому. Ноема позістала вдовою, не маючи надії тішитись знов коли—будь своїм домом і родиною. Вона бажала, щоби бодай її невістки мали лекшу путь, тому що вони ще були молоді і могли ще віддатись і тішитись домом і дітьми. Можливо, що сі три вдови прийшли до границі моабського краю, отже відповідне місце для розлуки. Ноема хотіла відпустити тих двох жінок із благословенням, бажаючи для них лучших днів в будуччині. Вона не бажала для них відпочинку в бездіяльності, але відпочинку і потіхи, яка приходить для тих, що мають дім і що не є вдовами і неплідними. Отже вона поцілувала своїх невісток і тоді вони разом заплакали вголос.

Порівнюючи сю пророчу часть образу з фактами, які зачали переходити від того часу, можна завважати, що від 1918 року розділення брало місце між тими, що посвятились Господу Богу і котрі йшли шляхом до царства. Від того часу декотрі плакали, тому що інші відпадали від Господньої організації, котрі то відпадаючі одиниці були дорогі для них задля близьких споріднень як тілесних і інших. Інші ж знов посвячені плакали тому, що їх попередні співтовари

ші не хотіли полишити Господньої організації і йти іншою дорогою із ними. Отже таке розділення спричинило много плачу між тими, що були на дорозі Господній. Нині однак, задля ясніших блискавиць із Божого слова, ті, що народились із Божої жінки, а іменно, Його організації, і котрі є навчені Богом Єговою, отримали інструкції із Його слова проти такого плакання. Вони розуміють, що Господь сказав до них через свого пророка Езекиїла, і, будучи навчені Господом, вони мають великий мир і перестали плакати. (Езекиїла 24:15–17; Ісаї 54:13) Ті, що дійсно посвятились Господеві, не будуть спонукати інших, щоби йти далше із ними, але указують на привилей служити Богу Єгові яко найбільший, який може бути даний сотворінню, і ті, що не оціняють сього привилею, повинні повернути назад й відділитися від тих, що є вповні посвячені Єгові і Його царстві.

Сі дві молоді жінки висказали своє бажання йти з Ноемою й вернутись із нею до її людей. “І промовили до неї: Ні (R.V., Nay, but), ми підемо з тобою до твого народу!” (Рут 1:10) Особистість Ноєми й її ласкаві слова сильно привязали до неї сих двох жінок. Так і в пробі, яка прийшла на Божий нарід від 1919 року, персональність декотрих сильно тримала інших. Отже сі, що були спонукані до правди через вплив декотрих осіб, висіли наче на волоску, сподіючись так встояти

в правді й зайти до дому Господнього. Се була самолюбна мотива. Хто вперто тримався такої самолюбної мотиви, то чи скорше чи пізніше, наслідки були, що такі звертали на бік і перестали ходити стежками Господніми. Ніхто не може сполягати на силу тіла й успішно відперти огонь ворога. Він мусить вповати на Господа, а не на чоловіка. — Псальма 118:8,9

Ноема поводитилась згідно з правилом Єгови, яке Він оголосив в іншому случаю, щоби нікого не заохочувати вступати в Його організацію й брати участь в роботі для оправдання Його ім'я. Коли Господь приготував Гедеона до війни із його ворогами, то Він сказав до нього: “Оце поклични покличком, щоб люди чули: Хто почуватиметься боязким і трусливим, нехай собі вертається”. (Суддів 7:3) Так само Господь сказав до людей в армії Ізраїля в іншому случаю: “Хто лякається і мліє серцем, нехай іде й вернеться в домівку свою”. (5 Мойсея 20:8) Напроти страху стоїть любов, себто, повне посвячення Богу, котре виганяє страх геть. (1 Йоана 4:18) Єсли би сі молоді жінки, вступивши на дорогу до Вефлему, тепер обернулись назад, то се було б безперечним доказом, що їх порушаючою мотивою не була любов. Звернувшись до молодих жінок, котрі пустились йти з нею дорогою її Бога, Ноема дальше сказала до них: “Вертайтесь, мої доні; навіщо вам йти зо мною? Хіба ж в моєму лоні ще

є сини, щоб стали вам за чоловіків? Вертайтесь, доні мої, ідіть з Богом; бо я вже стара задля того, щоб вийти заміж. Та коли б я й сказала: Я маю надію, і коли б я навіть цієї ж ночі була з чоловіком і навіть породила синів, то чи ж можна вам ждати, доки б вони вирости? Чи можна ж вам для того не виходити заміж? Ні, мої донечки! Мені бо далеко гірше жити як вам; бо Господня рука проти мене”. – 1:11–13

Позаяк се є Божественна драма, то ми можемо бути певні, що Ноема ділала під провідничою рукою Єгови і тому вона бажала, щоби її невістки ясно зрозуміли, що їм може коштувати, єсли вони підуть далше і стануться ізраїльтянами. Як здається, то вона перед тим розказала їм про право Боже дане ізраїльтянам відносно віддання за брата свого мужа, єсли той муж не полишив насіння; інакше вони не могли розуміти її мови, котра являється в попередних вершиках. Закон Божий даний ізраїльтянам відносно подружжя, звучить так: “Коли брати жили вкупі і один з них умер і в його нема сина, то не годиться жінці мертвого йти заміж за чужого чоловіка; дівер її мусить увійти до неї і взяти собі її за жінку, щоб сповнити, що має чинити дівер. І первенець, що вродить вона, прийме ім’я мертвого брата, щоб не зникло з Ізраїля ім’я його”. (5 Мойсея 25:5,6) Питання поставлені двом невісткам через Ноему зробили натиск на їх умі, що

для них нема більше нагоди вийти заміж за синів її родини, бо, як вона сказала: “Я вже стара задля того, щоб вийти заміж”, і виховувати синів, котрі б взяли місце померших. Її аргументи мусіли бути переконуючі для сих двох молодих жінок, і, щоб дальше зміцнити свій аргумент, вона сказала до них: “Але навіть, щоби я і мала чоловіка й породила синів, то чи ви молоді жінщини чекали б аж вони виростуть до мужеського стану? Чи ви б полишились самотніми і невідданими аж так довгий час?” Сей аргумент Ноеми мав бути дуже переконуючим для нормальної жінки в стариннім часі, і се була рішаюча проба для неї. В дійсности, се була рішаюча проба, котра ясно висвітила стан серця кожної сієї молодої жінщини, чи вони були самолюбні чи несамолюбні. Для них було піти до Вефлеєму і остатись там означувало, що вони мусіли забути свій нарід в Моаб землі. Через Ноему Бог дав сим молодим жінкам нагоду порахувати кошт, єсли вони підуть, як і про се псальміста опісля писав: “Слухай, дочко, і глянь та й прихили ухо твоє, і забудь про нарід твій і дім батька твого!” – Псальма 45:10; Луки 14:28

Щоби сі молоді жінки могли віддатися в Ізраїлі, збудувати дім і тішитися родиною і домом в Вефлеємі, то се виглядало дуже далеким і недосягаючим для них. Єсли вони мали дальше йти в подорож з Ноемою й перебувати з нею в ізра

їльським краю, то до сього мало порушити їх щось висше чим женячка і приємности дому й дітей. Жадне самолюбство не могло встояти в сій острій пробі. Самолюбна мотива ніколи не є властивою силою до служби Бога Єгови, і ся проба є ще одним доказом сього. Если хтось відповість на поклик до царства, і се він робить задля самолюбного бажання дістатись до позиції чести, вигоди і сили, то він певно впаде. Єдина властива мотива в служенню Богу Єгові се несамолюбне бажання чинити волю Божу, полишаючи Йому справу винагородження, що Він вважає за відповідне дати за вірне служення з любови. Ті, що посвятились Богу із тією думкою, що вони мають отримати певну нагороду, не можуть угодити Господу, і таке посвячення не може бути прийняте Богом. З певністю, що Ноема не була запізнана з Божественним правом відносно посвячення і вибрання духового дому, але тут вона відогравала свою часть ролі під керівництвом Бога Єгови, що навчає про се правило, і що пізніше було подтверджене іншими Писаннями. Ані Ноема не закидала Богу злочину і собі зла, коли вона сказала до своїх невісток: “Я сумна ради вас, що рука Господня стала проти мене”. Вона признала, що все, що Бог зробив для неї, було добре; і се не смутило її задля неї самої, а ради її невісток. Хто дійсно посвячений Господу Богу, той ніколи не нарікає на Господа за

отриману кару.

Аргумент Ноєми відкрив стан серця кожної одної сих молодих жінок, і кожда мусіла рішитись. При сій точці є показано дві кляси людей, котрі пустились йти до царства, як се буде показано пізніше. Тут прийшла точка розламу. Розділення мусіло взяти місце, і сі три жінки знову піднесли свої голоси і гірко заплакали. Розділюватись із тими, кого любить, то се не є приємна річ, так як се не було приємно для сих жінок в сім случаю. Вони підняли лемент і знов почали плакати. “І Орфа поцілувала на прощання свою свекруху, а Рут зосталась з нею”. (1:14) Орфа поцілувала свою свекруху на прощання. Можливо, що вона сказала до Ноєми: “Мамо, хоча я люблю тебе, то се було б нерозумним для мене пожертвувати всяку мою будучу надію на чоловіка, діти і дім лише щоби йти з тобою, а головню як я бачу, що я ніколи не можу мати надії мати чоловіка після закону твого Бога. Тепер, мамо, я вернусь до могого родинного краю і могого народу”. Се означувало, що вона вернулась і до своїх богів також. Отже Орфа тут ясно представляє клясу, котра зачала служити Богу пішовши слідами Ісуса Христа, і котра нарешті була витрясена задля самолюбного серця. Як се її ім’я Орфа означує, вона відвернулась плечима до Господа, і через се представляла клясу, котра зразу згодилась чинити волю Божу а опісля збунтува

лась проти вимог положених на них через співтоваришований з клясою Ноєми, котра радується служити Господеві. Се було самолюбство, що спонукала Орфу вернутись, так і самолюбство кляси, котру вона представляла, спонукало звернути свої плечі до Господа і шукати й ходити своїми самолюбними дорогами, щоби її самолюбні справи були охоронені. Єсли Хілеон, за котрого Орфа була віддалась, був старшим сином, тоді Орфа логічно мала бути викуплена через близьких свояків і через се статись одержувачем царських привилеїв. Отже вона представляє тих, що були в лінії до царства, але котрі задля самолюбства відступили назад.

Орфа пішла до свого власного народу, моабітів, котрі то люди ненавиділи і гнобили Божий завітуючий нарід ізраїльтянів, і кляса, котру Орфа представляла, робить також так. Єгова пізніше оголосив суд проти моабітів і їх цілковите розкинення. Павло під натхненням писав відносно сієї кляси, що вступила на дорогу до царства і тоді “вернулась до погибелі”. (Жидів 10:38,39) Петро також писав про сю саму клясу: “Коли бо, утікши від нечистоти світа через пізнання Господа і спаса Ісуса Христа, однак ж, знов замотавшись, бувають подужані, то останнє їх – гірше першого. Лучче би їм було не пізнати дороги правди, як, пізнавши, одвернутись від переданої їм святої заповіді, Довелося ж їм по правдивій

приповісті; “Пес вертається до своєї блювотини”, а “свиня, скупавшись (іде) валятись у калюжу”. (2 Петра 2:20–22) Орфа пішла назад до людей, що практикували диявольську релігію, і тому покланялась після (науки), Диявола і представляла тих, що перестали стояти при Господі і стали проти Нього.

Подібна проба, яка прийшла на Орфу і Рут, стрінула й Мойсея. Будучи вихований в розкошах, питання було представлене перед ним, чи він останеться сином царським і буде тішитись честю і силою в сатанській організації, або чи кине свій льос із тими, що люблять справедливість? Мойсей стрінув сю пробу одважно і рішив справу добре, бо “лучче зволив страдати з людьми Божими, ніж дізнавати дочасної розкоші гріха, більшим багатством над єгипецькі скарби вважаючи наругу Христову; озирався бо на нагороду. Вірою покинув Єгипет, не боячись гніву царського; устояв бо, яко такий, що Невидимого видить”. – Жидів 11:25–27

Подібна проба прийшла на посвячених, коли Господь появивсь у своїм храмі, і многі, як Орфа, обернулись назад і перестали ходити із посвяченими Богом. Тоді ще інші прилучились до ранги Ноемової кляси і поділились з старшими братами наругами, які впали на тих, що служать Богу, яко ж написано: “То на зневагу і знущанне виставлювані, то буваючи спільниками

тих, що так жили”. – Жидів 10:33

Але Рут взяла протилежний напрям і вперто позістала в товаристві з Ноемою. Чинячи се, вона сим пояснила правду, котру Божі люди тепер головню оціняють, а іменно, що браття в Божій організації мусять триматися разом і мусять “боротися за своїх братів”. (Неємії 4:14) Вони мусять тепер жити разом в єдності, тому що Сион відбудований. (Псальма 133: 1; 102:16) Вони мусять боротись рам’я в рам’я проти спільного ворога і за справедливу причину їх царя. (Филиппян 1:27, *Веймут*) Вони мусять бути в мирі одні з другими і тішитись великим супокоем, тому що вони є діти Божі від Його жени, Його організації, і тому членами Його дому. (Ісаїї 54:13; Псальма 122: 7–9) Вони мусять одягнутись і звязатись любовію, що значить несамолюбно стояти разом. (Колосян 3:14, *Діаглот*) Вони мають поводитись Божественним правилом, а іменно: “Не покидаючи громади своєї, як у деяких є звичай, а один одного піддержуючи, і стільки більше, скільки більше бачите, що наближується день”. (Жидів 10:25) Се не значить ходити лише на зібрання, але значить, що Божі люди, котрі є дійсно посвячені Йому, тепер будуть стояти в єдності, а не як кляса Орфи, що не хотіла співтоваришити з посвяченими Господеві і котра обернулась назад і пішла своєю самолюбною дорогою.

Орфа, висказавши своє рішення, відійшла. Обернувшись до Рут, Ноема дальше вела свій аргумент: “І сказала вона: Бачиш, твоя швагрова, жінка брата твого, вернулась до свого народу і до своїх богів; вертайсь і ти слідом за нею”. (1:15) О, коли б Орфа була звернула увагу на слова: “Пам’ятай Лотову жінку!”, котрі то слова висказав Господь до Орфової прабабки і бабки Моаба, але вона забула або не хотіла звернути увагу. (Луки 17:32) Рівно ж і кляса, котру Орфа представляла, зігнорувала ту саму пораду дану через Мойсея. – 1 Мойсея 19:23–26,36,37

Павло зазначив подібну справу, коли він писав: “Димас бо мене покинув, полюбивши нишній вік, та й пішов у Солунь; Крискент в Галатию, Тит в Далматію”. (2 Тимотея 4:10) Кляса Орфи вернулась до початкових принципів, котрих вона навчилась з початку і зігнорувала заповіді Божі, котрі відносяться до теперішнього часу. “Тільки ж тоді, не знаючи Бога, служили ви тим, що не по природі були богами. Тепер же, знаючи Бога (як Орфа), більше ж будучи познані від Бога, як вертаєтесь до немочних та мізерних первотин (*замітка*, початків; елементарних основ, *Роттердам*), котрим знов наново служити хочете?” (Галат 4:8,9) Нині кляса Орфи відкидає теперішню правду із Божого храму і вертається до “Наметних Тіней” і будування характеру. Слова Ноеми, які вона ви

сказала до Рут по відході Орфи, можна переказати як слідує: “Рут, jeśli ти не оціняєш Єгови й привилею служення Йому, тоді іди й ти, так як твоя сестра пішла. Рівно ж Єгова через свого Головного Екзекутивного Урядника тепер каже до тих, що не оціняють привилею служення Єгові. Ісус висказав подібні слова до своїх учеників: “Після сього багато з учеників Його пішли назад, і вже більш з Ним не ходили. Рече ж Ісус дванадцятьом: Чи й ви хочете йти? Відказав тоді Йому Симон Петр (як і Рут відказала): Господи, до кого йти нам? У Тебе слова життя вічного”. – Йоана 6:66–68

ВИБИРАННЯ ДОМУ ЄГОВИ

Пояснення, які дотепер були написані відносно Руті указували на факт, що Рут дуже любила Ноему. Се правда, що Рут любила вельми свою свекруху, як се її діяльність відкрила, і також після свідoctва записаного в книзі. (4:15) Рут доказала своє приятельство і була правдива до свого ім'я, котре означувало “дійсний приятель”. Її любов походила від чистого серця, і її слова були ласкаві, і у своїм часі вона дістала царя за свого приятеля. (Приповісті 22:11, Лісар) Вона показала приятелькою і осталась нею. (Приповісті 18:24) Але се не була любов до Ноєми задля котрої вона полишилась із нею.

Там була більш сильніша причина. Ноема не сказала до Руті, що “Орфа полишила мене, щоб я йшла сама, і ти повинна полишити мене також”, але вона так сказала: “Твоя швагрова пішла назад до своїх людей, і до своїх богів. Йди і ти також”. Се показує, що Ноема не просила для себе нічого, але вона взивала Рут, щоб вона рішила, чи вона хоче або не хоче піти дорогою Орфи і вернутись до диявольської організації. Люди в Моаб землі стояли при сатанській організації, котра є проти Бога, і богами того народу був Сатана і ті, що злучо управляли із ним. Тоді виринуло питання: Кому будеш служити? Рут пізнала Бога Єгову і Його завітуючий нарід. Ізраїль, будучи Божим народом, стояв при Його організації й Його домі.

В сій сцені ся драма показує, що Рут була змущена вибирати або Сатану і його організацію або Бога Єгову і Його організацію. Іншим разом подібне питання і вимоги були поставлені перед ізраїльтянами, коли Йозия став перед ними і сказав: “Коли ж не любо вам служити Господеві, так вибирайте тепер, кому хочете служити; чи богам, що їм служили предки ваші, що жили по тім боці ріки, чи богам аморіїв, що в землі їх ви тепер живете, я ж і мій дом служитимем Господеві!” – Ісуса Навина 24:15

Тепер жінка чужа для Божого завітуючого на рода, одна із роду людського, пізнала правди

вого й Всемогучого Бога, і котра, задля свого знання, отримала нагоду вибирати, кому вона мала служити, до чого вона була змушена через обставини. При сій точці пророчої драми Рут представляє клясу людей поза тими, що вперед знали Бога через те, що вони були в номінальних церквах або організаціях. Там вона представляла людей, котрі не твердили, що вони служать Богу, але котрі були приведені лице в лице із знанням Єгови, що Він єдиний правдивий Бог, і що можна увійти в Його службу й радісно виконувати Його прикази. При сій точці вона представляє клясу людей, котрі не були опоганені релігійним гіпокрицтвом “християнства”, але котрі, вийшовши із світа, отримали привилей пізнати й служити Богу Єгові. Ся кляса головно прийшла до пізнання правди в 1922 році, і ніколи перед тим не робила вигляду, що вона служила Богу.

Рут вибрала службу Богу Єгові і злучилася з Його організацією, отже з Його людьми. Відповідаючи на останній закид Ноєми, Рут сказала: “Не силуй мене покинути тебе і одвернутись од тебе; куди підеш ти, туди й я піду, і де житимеш ти, там і я житиму; твій народ буде моїм народом, і твій Бог моїм Богом”. (1:16) В замітці сказано “не будь проти мене”; в той час як Роттердам каже “не переконуй мене залишити тебе”. Єсли би Рут була вернула до своїх давних богів,

“І ТВИЙ БОГ МОЇМ БОГОМ” Сторінка 235

то се було б проти її вічного добра; і если б вона була лишила Ноему, то вона була б лишила Божих людей і Його організацію; і тому силувати її йти назад було б проти її інтересу. Отже благальні слова Рут показують, що вона бажала стати рам'я в рам'я з Ноемою, від тоді і повіки, і служити Богу, котрому Ноема служила.

В сій точці драми Ноема відіграє другу роллю. Аж до сього часу вона являлась яко представителька вірної кляси, суджена і знайдена вірною Ісусом Христом в часі Його явлення в храмі Єгови. Тепер вона являється яко Сион, Божа жена, представляючи Його організацію. Слова, якими вона звернулась до Рути, котрі знаходяться в шістнадцятім і сімнадцятім вершику, відносяться до Божої організації. Рут вибрала Бога Ноєми, Бога ізрайлевого, Царя Предвічності. “Вона забула про свій власний нарід і про дім батька свого”. Вона віддала себе цілковито і беззастереження Господу Єгові і пустилась до Його царства, представленого через Вефлеєм, і її вірність і посвячення від того часу виявляє її красоту. Отже можна на правду сказати, що Рут була прекрасною жінчиною, і то без взгляду на її фізичний вигляд, котрий без сумніву був гарний. Слова псалміста, написані під натхненням, властиво відносяться до Рут: “І буде люба врода твоя цареві; якщо він Господь твій, то поклонися йому чесно!” – Псалма 45:11

Тут Рут представляє тих, що із глибини серця свого кажуть: “Одного в Господа прошу, одного тільки бажаю: жити в домі Господнім поки життя мого, щоб дивитись на благодать Господню і служити в храмі Його”. – Псальма 27:4

Її велике бажання служити Богу Єгови і бути в Його домі була надто сильною причиною для неї, задля котрої вона вибрала йти з Ноемою. Отже вона представляє клясу, котра рішилась, з ласки Єгови, йти за “Агнцем, де б він не йшов”. (Одкриття 14:4) Поступок Рути, як і її слова, дзвонили краснорічно і показують посвяту до Бога, і її вибір відповідав її й клясі, котру вона представляла. Псальміста говорить: “Я ж по великій милості твоїй увійду в дім твій і поклонюся в страху твоїм у святому храмі твоєму”. (Псальма 5:7) Сі не є слова самолюбства, але слова повної посвяти до Бога Єгови.

Маючи цілу справу перед собою, Рут рішилась незважати на ніякий вплив Ноєми. Се поясняє, що від 1922 року члени Божої організації, котрі пізнали Його і Його заміри, стали цілковито по стороні Господа без жадного намовлення або впливу інших. Вони вибрали Бога Єгову і Його дім несамолюбно, і, будучи в сім стані аж до кінця, вони певно будуть замешкувати в Його домі навіки. Від почину роботи Єлисея, кляса Ноєми Божих людей зрозуміла, що се не їх задача спонукувати інших служити Богу Єгові, а

радше поставити перед них красоту правди і привилей служити Богу, і тоді нехай вони самі вибирають після свого бажання. Єсли хтось із своєї власної волі не бачить, що се є найбільший привилей який хто може мати для служення Богу Єгови, то такий не має й властивого оцінення Божого слова й ім'я. Єсли він бажає увійти в дім Господень, будучи порушений до сього самолюбним бажанням, се йому вийде на велику шкоду. Мудрі ж рішилися остатися з Божою організацією, так як Рут сказала: “Твої люди будуть моїми людьми, і твій Бог моїм Богом”. Ті, що відойшли від Божої організації ясно показали, що вони були порушені самолюбством і старались знайти якусь причину для спотикнення й через се звернули на бік. Ніхто із таких не належить до кляси Рут. Рут представляє тих, для котрих Бог Єгова і Його організація є всім.

Хотя й Рут поверховно була моабитянкою, та через своє рішення вона була “жидівкою внутрі, обрізана в серцю”. (Римлян 2:29) Вибравши організацію Єгови, Рут показала того самого духа, якого показав Мойсей, коли він став по стороні Божих людей, вибравши радше нести наружи із ними, чим жити в роскошах і в шатрах беззаконників. Рагаба розпусниця, котра стала другою свекрухою Рути, показала те саме відношення до Бога і Його організації, коли вона піддалась під цілковиту охорону Його і вповала на Нього.

Псальміста висказав почуття серця Рут і вірної кляси, котру вона представляла, в сих словах: “Що за любі домівки твої, Господи сил небесних! Бажає і лине душа моя до двора Господнього; серце моє і тіло моє радісно взивають до Бога живого. Навіть горобець знайшов собі домівку, і ластівка гніздо своє, де кладуть писклят своїх, а я жертвенники твої, Господи сил небесних, мій царю і мій Боже! Щасливий, хто живе в домі твоїм! По віки будуть тебе хвалити! Щасливий чоловік, котрого сила в тобі, у кого в серці дорога до тебе!” – Псальма 84:1–5

Ті, що поступали з правдою від коли Господь прийшов до свого храму, сі свідкують факту, що хто діставсь до правди і до Божої організації від того часу, і хто мав духа Рути, той скоро й широко вступав до Божої служби і прикладав найлучші старання, щоби чтити ім'я Єгови, сповіщаючи про Його ім'я і Його царство іншим. Се вони робили без вигляду на наруги за їх змагання; і як вони йшли так вперед, то вони не лише показували духа постанови служити Богу, але їх напрям ділання показав, що вони є народжені від Божої жени Сиона і мають великий мир і радість в Його службі.

Як Ноєма представляла вірну клясу у приході Господа до храму, і як Мардохей представляв ту саму клясу, так і Рут представляла клясу, котра прийшла до Господа по приході Господа до

храму Єгови, і котру то клясу Естер представляла також. Ось тут бачимо прекрасну звязь між книгами Естер і Рут. Як кляса Мардохея і Естер разом представляли останок Божий на землі, так і кляса, представлена через Ноему й Рут є та сама, себто, Божий останок, котрий тепер радується голосити про Його ім'я й Його діла. Се був привилей кляси Ноеми служити тим, котрих представляла Рут, так як се був привилей кляси Мардохея служити тим, котрих представляла Естер. Ті, що з кляси Рут не виславляють тих, що з кляси Ноеми, але люблять їх, яко ж написано: “Знайте тих, що працюють між вами і старшинують над вами в Господі, і навчають вас, і поважайте їх вельми високо в любові за діло їх. Живіть мирно між собою”. (1 Солунян 5:12,13) Хотя й сі в Господі люблять одні других, так як вони повинні, то однак вони не величають жадних осіб, але чинять добро одні другим яко членам Божої організації. Вони всі пам'ятають, що вони мають одного Бога й Отця, Єгову Всевишнього, і одного Відкупителя, Господа Ісуса Христа; що вони належать до Божої організації, народжені з Сиона, Божої жени, отже тому всі навчені Богом і є одні, так як Єгова і Ісус Христос є одно. (Ісаї 54:13) Вони не віддають жадному чоловікові хвали, але держать себе після правила положеного через натхненні слова апостола: “Поминайте наставників (провідників, замітка)

ваших, що глаголали вам слово Боже; і позираючи на кінець їх життя, послідуйте вірі їх. Ісус Христос учора й сьогодні, той же самий і на віки. (А звертаючи увагу на напоминання) у всякі чужі науки не вдавайтесь. Добре бо благодаттю покріпляти серця, а не їжами, з котрих не мали користи ті, що пішли за ними”. (Жидів 13:7–9) Ніхто з класи Рут не сумнівається, чи вони повинні співтоваришити із Божою організацією на землі, а іменно з тими, що ми називаємо Товариство, і признати, що Бог має один нарід, котрий вірно й правдиво прикладає свої найлучші старання служити Йому; і ся то класа, котру Рут представляла, йде вперед разом із класою Ноєми в Його службі.

Рут не кинула свого льосу із Ноємою на пробу, що єсли їй не вподобається, то вона відступить від неї. Вона спалила всяку звязь на заді й висказала свою постанову йти аж до кінця. Далше промовляючи до Ноєми, вона сказала: “І де ти помреш, там і я помру, і бажаю, щоб і мене там поховали. Чи так, чи сяк вчинить зо мною Господь, одна смерть розлучить мене з тобою”. (1:17) Сі слова подібні до виразу Естер, коли вона згодилась добровільно умерти за Божий завітуючий нарід, як се показують її слова: “Коли загинути—загину”. (Естер 4:16) В такий самий спосіб Єлисей виразився до Ілїї: “І рече йому Ілія: Єлисею, зостанься тут, бо Господь посилає

мене в Єрихон. Він же відказав: Так певно, як Господь живе, і так вірно, як ти живеш, я не покину тебе. От і пішли вони в Єрихон. І повиходили сини пророків, що були в Єрихоні до Єлисея, та й промовили до його: Чи знаєш, що Господь сьогодні вознесе твого пана над головою твоєю? Відказав він: І я се знаю, мовчїть! І рече Ілия до його: Зостанься ж тут, бо Господь послав мене на Йордань. Він же відказує; Так певно, як Господь живе, й як ти живеш, не покину тебе! От і пішли вони обидва”. (2 Царів 2:4–6) Через Ілию й Єлисея Бог представив свій посвячений нарід, що він виконує Його роботу після Його волі. В такий самий спосіб Він ужив Ноему і Рут представити свою роботу. Рут постановила бути вірною Богу аж до смерти, і кляса, котру вона представляла, нині також рішилась бути послушною словам Господа: “Будь вірний аж до смерти, а дам тобі вінець життя”.

Як Ноема й Рут пішли разом, посвятившись служити правдивому Богу, так тепер ті, котрих сі жінки представляли, і котрі вірно йдуть слідами Христа, кажуть: “Нуте, прославляйте Господа, всі слуги Господні, що по ночам стоїте в домі Господньому! Підносіте руки ваші до святині, і хваліте Господа! Нехай благословить тебе Господь із Сиона, що сотворив небо і землю!”
Псальма 134

Сі не виславляють імена людей, без різниці, чи

живих чи мертвих, але вони виславляють ім'я Бога Єгови і Його царство. Вони показують свою посвяту до Нього з любови, а Він, знаючи їх серця, обіцяв, що Він буде хоронити їх.

Єгова Бог установив час на сіяння і час на жнива. (1 Мойсея 8:22) Коли Він зорганізував своїх завітуючих людей, щоби взяти їх в обіцяну землю, тоді Він дав їм закон відносно жнив, і той закон був прообразом більших річей, які мали настати в будучих днях. Як Єгова назначив час для початку жнив ячменю й пшениці, так Він і назначив час початку жнив своїх завітуючих людей. Коли ж той час прийшов, тоді слова Єгови, висказані пророком, були на місці, а іменно: “Зберіть мені праведних моїх, що над жертвою прийняли завіт мій”.

Ісус Христос є Головним Чиновником Єгови і Головним Женцем Його жнив, тому що в Його руки є дана всяка сила на небі й на землі. (Маттея 28:18) Він виконує заміри Єгови як раз точно після волі Всевишнього. Знаючи се, ми мусимо бути певні, що сей пророчий образ, котрий Єгова зробив, має сповнитися точно на час в гармонії з Його волею. Се правило є пристосоване в драмі, записаній в книзі Рут. Тут не треба робити жадних здогадів відносно сповнення сього пророцтва. Коли ми бачимо, що Бог зробив пророчий образ, і коли ми спостережемо, що фізичні факти пасують описові того образа, тоді ми мо

жемо знати, що маємо властиве виrozumіння його після волі Божої. Ось так видіння й виrozumіння Божих пророцтв дає силу й велику радість й мир останкові Його народу тепер на землі. Очевидно, що задля цієї причини ці пророчі образи були зроблені й тепер сповнюються в сім часі.

Ті обидві вдови жінки, мати й невістка, стали на границі обіцяної землі і на якийсь час вони замовкли. Рут своєю отвертою мовою заявила свій замір. Її велике бажання було увійти в дім Єгови й замешкати там по віки, щоб вона могла служити єдиному і правдивому й Всемогучому Богу. (Псальма 27:4) Вона вповні постановила, що з ласки Божої вона піде до Його дому і пристане до Його народу.

Ноема зрозуміла, що Рут постановила у своїм умі, і тому вона перестала говорити до Рут о сім. “Як же вона (Ноема) побачила, що тая (Рут) твердо постановила собі йти з нею (з Ноемою), то (Ноема) перестала вмовляти її.” (1:18) Без сумніву, що Ноемі сподобалось, що її приємна товаришка рішилась йти з нею, але вона не впливала на ню ані словом. Рут перемогла Ноему і зробила своє остаточне рішення і через се поставила себе під крила Бога Єгови й піддала себе цілковито під Його опіку. Як Ісус звертав своє лице до Єрусалиму, так Рут звернула свій ум до Вефлеєму й до Бога ізрайлевого. Перед

Єговою Рут зробила урочисту присягу, що вона буде вірна й буде служити Богу. (1:17) Се вона зробила добровільно і без взгляду, що будучність мала принести для неї. Через свій вибір і через свої слова, Рут навіки перестала винувати Ноему за наслідки своєї постанови або вибору. Ноема настоювала на Рут порахувати кошт і поінформувала її, що вона не може їй обіцяти жадної надії на земську або іншу нагороду. – 1:11–13

Так і ті, що вповні посвятились Божій організації, не стараються приманювати або переконувати когось, щоб вони приставали до Божої організації, представляючи перед них користи або будучі нагороди за се, що хтось буде шукати увійти в дім Божий. Вірні, представлені через Ноему, властиво поясняють іншим, що найбільший привилей, який сотворіння може мати, то се служити Богу Єгови, й що Бог є “правдивий й справедливий”, і що Він зробить для них, то все буде добре. Вони бачать, що се зовсім не на місці заохочувати когось робити угоду з Богом на сій підставі, що він буде мати місце у царстві небеснім. Вони бачуть, що вони, яко члени Божої організації” їх задача є представити правду перед тими, що шукають Його дому і тоді нехай кожний, що шукає увійти в дім Господень, бере всяку відвічальність на себе. Вони указують клясі Рут, що вони мусять сполягати на Госпо

да, а не на силу якого будь чоловіка. Кляса Рут мусить, і вона се чинить, показати своє привязання й посвяту до Бога і Його царя, Ісуса Христа, і до Його організації. Се вони мусять зробити, если вони хочуть бути в товаристві з тими, що входять і перебувають в домі Бога Єгови.

ЗНЕВАГА НОЕМИ

“От і йшли вони обидві вкупі, доки не прийшли до Вефлеєма. Як прийшли вони у Вефлеєм, усе місто заворушилось через їх, і говорили: Чи не Ноема се? Вона сказала їм: Не звіть мене Ноемою, а звіть Марою, бо Всемогучий послав на мене велике горе. Я вийшла звідсіль заможна, а Господь вернув мене сюди з порожніми руками. Навіщо ви звете мене Ноемою, коли Господь напустив на мене допуст, і Всемогучий послав на мене смуток?” – 1:19–21

Сі дві жінки йдучи до Вефлеєму представляли дві часті одної кляси, так як Мардохей й Естер представляли дві часті одної кляси, т. є., людей Божої організації на землі. Отже тут ясно бачимо, що Ноема відігравала дві ролі й що хоча й вона представляла останок, то вона також представляла Божу організацію. В серці Ноєми знаходився жаль, що було показано через її слова, котрі вона висказала до тих, що називали її Ноемою: “Не звіть мене Ноемою (що значить

Приємна), а звіть мене Марою (що значить Гірка).

Ноема відчула на собі кару. (Єремії 31:9–12) Вона була вдовою й неплідною, і се принесло їй зневагу між Божими завітуючими людьми. Вона чулась опущена й сумувала в душі, так як Божий пророк писав про Сион, Божу жінку або організацію: “Як жену, покинуту й опечалену духом, покликую тебе Господь; як жену з молодощів, що був її одправив, – говорить Бог твій”. (Ісаїї 54:6) Без сумніву Ноема чулась, що вона була покинута.

Мова пророка й обставини Ноеми серед яких вона знайшлась є дальшим доказом, що при сій точці вона відіграла частку, представляючи Божу організацію. Що ж тоді мало піднести Ноему із її жалю й потішити її ще раз? Відповідь є, лише народження потомка з котрого мав би вийти Божий цар; і в сім вона представляла б Божу організацію приносячу овочі царства. Народження дитяти, котре б мало до діла із сповненням Божого пророцтва відносно царя в Ізраїлі, мало б бути вершком її радості.

Чи апостол Павло не відносився до подібної річі коли він написав слова, що так довго були загадочні для многих, котрі пильно старалися зрозуміти їх і котрі подаємо понизше? В часі, коли Бог виголосив суд проти чоловіка в Едемі, то між іншими словами Він сказав: “І положу

ворогування між тобою й жінкою і між насінням твоїм і насінням її, воно розщавлюватиме тобі голову, ти ж упиватимешся йому в п'яту". (1 Мойсея 3:14) Без сумніву, що згадана тут жінка була прообразом на Божу організацію, котра в своїм часі мала народити насіння для оправдання імени Єгови.

В гармонії із сим апостол Павло каже: "Адама не зведено; жінка ж, як зведено її, була в переступі. Спасеться ж ради родження дітей, коли пробуватиме в вірі та любові і в святості з чистотою". (1 Тимотея 2: 14,15) Від часу Едему аж до народження царства Божа жена, представлена через Єву, була вельми зневажена через Сатану й його слуг. Сатана зневажав Бога Єгову і зневажав Ісуса, і також зневажав кожного, що стався членом Божої родини, і по тій причині є написано: "Бо і Христос не собі годив, а яко ж писано: Зневага зневажаючих Тебе упала на мене". – Римлян 15:3

Божа жена, представлена через Єву, породила сина хлопятко в 1914 році, котрий буде управляти над народами світа, а Сион, Божа організація, була збавлена задля її вірності або правдивої посвяти до Єгови. Це зазначило зняття наруги з Божої організації і початок радості співу і хвалення Єгови. Очевидно, що Павло мав се на увазі, коли він писав повисший текст. Се було народження дитини від Божої жінки, що мало

спастися їй, Його організацію, і всі факти показують, що вона, Божа організація, пробувала в вірі, любові і святості всякого часу і тим вона буде оправданням Його ім'я. Наругу з Ноеми могло знести лише народження насіння з царської лінії. Бог Єгова спричинив, що Ноема відіграла роль в сій драмі, попираючи іншими Писаннями, що показують, що Його організація була зневажена і далі несе сі зневаги, аж поки прийде Божий час сказати до неї: “На час невеличкий покинув я був тебе; тепер же з великою любов'ю приймаю тебе. В запалі гніву я на короткий час сховав був лице моє від тебе, тепер же вічною любов'ю помилую тебе, – говорить твій Господь і Визволитель”. – Ісаї 54:7,8

Бог Єгова післав був голод на ізраїльтянів, і опісля знов дав достаток хліба в Вефлеємі і тепер скермував ноги Ноеми, щоб вона повернула назад до “місця хліба”. Рівно ж Бог так покермував обставинами, що Марія пішла до Вефлеєму, щоб Ісус цар міг народитися там. Божі святі ангели служили при народженню дитяти Ісуса в Вефлеємі. Без сумніву Бог післав своїх ангелів провадити Ноему і скермував річами або подіями, коли вона повернула до Вефлеєму. Господь велів записати в своїм слові многі случаї у котрих Його ангели співтоваришили із тими, що були вислані в Його справі. Можемо також зовсім вірувати, що ангели були з Ноемою і Рут,

коли вони прийшли в місто Вефлеєм.

Коли Ноема дісталась до Вефлеєму, то в місті повтав рух і многі питали: *“Чи се Ноема?”* Після *поправленої версії*: *“Жінки питали, чи се Ноема?”* В 1918 році вірні Божі люди, представлені через Ноему, знайшлись у великім заколоті й серед великої наруги. Інші, що визнавали себе за послідувателів Ісуса Христа, і котрі можливо були сплоджені з духа, але котрі не були цілковито посвячені Богу, були порушені недолею і каранням, яка впала на клясу Ноєми, котрі були представителями Божої організації на землі під час світової війни. Вони представляли *“жінок”* згаданих в повисшій тексті і котрі виразили своє здивування, що Ноема знайшлась в такім клопоті й зневазі. Без сумніву, декотрі із сих жінок були нахилені думати, що сама Ноема була винувата за її нещасне положення. Під час 1918 року декотрі з послідувателів Ісуса Христа, уподоблені до повисших жінок, виразили свої думки, що ті, котрих Ноема представляла, були цілковито винуваті за наруги і сумні обставини. Справді се є потішаючим бачити, як Господь представив многі дрібні части свого пророчого образу і тепер дозволяє своїм завітуючим людям, котрі посвятилися Йому, бачити сі образи і мати глибше оцінення Його ласкавої любови.

Відповідаючи на се спостереження жінок Ноєма неначе сказала: *“Чому мене називаєте При*

ємною або Солодкою? Називайте мене Гіркою, бачучи, що Господь виразився проти мене і покарав мене”. Ноема сказала се без взгляду на факт, що вона знала, “що Господь показав свою ласку для свого народа й дав йому хліб”. (1:6) Вона ще й тоді не бачила жадного вигляду на радість. Так і коли Божі люди зачали виходити з обставин терпіння й наруги зараз по 1918 році, то ті, що були в Його організації, дальше відчували сю наругу, тому що вони ще тоді не увійшли в радість Господню, ані не пізнали, що “радість в Господі, се сила їх”. (Маттея 25:21; Неемії 8:10) Коли ж сі вірні пізнали перший раз, що царство народилося, і що Христос Цар був у своїм храмі, тоді вони вельми зачали радуватися помимо наруг. Божі завітуючі й вірні люди, котрі були в Сідер Пойнт в 1922 році, ніколи не забудуть великої радости, яку вони отримали тоді, і котра дальше перебуває з вірними від того часу; і коли вони опісля зрозуміли значіння народження нації або царства, тоді їх радість вельми збільшилась. Ті, що оцінили се і тримаються правди від того часу, оскільки Господь відкрив її своїм людям, сі дальше радуються без взгляду на всякі наруги які були кинуті на них.

ЧАС

Десь від 1875 року Ісус Христос, Головний Ви

конавець Єгови, зачав приготувляти дорогу перед Господом Єговою. В 1914 році Єгова посадив свого царського сина на своїй святій горі Сион, себто, зробив Його головою своєї організації, що зазначило народження царства. (Псальма 2:6; Одкриття 12:5) Потім наступила війна в небі, і Сатана й його зла орда були скинуті з неба на землю. Тоді “Господь Ісус негайно за сим прийшов до храму Єгови, щоб чинити суд” і зачав відбудовувати Сион. (Малахії 3:1–3; Псальма 102:16) Се зазначило початок часу жнив, або так сказати збирання до Господа тих, що були в угоді через жертву і котрі відповіли на поклик до царства і були вірні. Перед тим часом не могло бути жнив.

Ноема й Рут прибули до Вефлеємського Євфрату, “дому хліба” і “місця уроджаю” з початком жнив ячменю. “І вернулась Ноема, і з нею її невістка Рут, моабитянка, що прийшла з моабських полів, і прибули вони до Вефлеєма саме перед ячмінними жнивами”. (1:22) Ячмінні жнива відбувалися раніше чим пшеничні жнива, але і пшеничні жнива також приближалися. (2 Мойсея 9:31,32; Рут 2:23) Се був сніп ячменю, що був жертвований Господеві “на другий день після суботи”. (3 Мойсея 23:9–12) Ячмінний хліб головно уживала кляса бідних людей. (Суддів 7:13; 2 Царів 4:42; Йоана 6:9) Ноема була одна з Господніх бідних, і Рут її товаришка була також

бідна, і тому вони представляють тих, що є бідні духом і взагалі в матеріальних речах.

Прихід Ноєми й Рут разом до Вефлеєму з початком жнив сильно доказує, що сповнення пророчого образу показаного в книзі Рут взяло місце при кінці світа. Се далше є доказано словами Ісуса, що “жнива се кінець світа”. (Маттея 13:39) Жнива не могли зачатись аж десь в 1914 році або опісля; і позаяк жнива се зібрання Божих признаних людей до “клуні”, т. є., до храму, то се зазначає час сповнення сього пророцтва головню від і по 1918 році. В часі жидівських жнив був час коронації їх царів. (1 Самуїла 12:13–17) В 1918 році новий земський Цар був увінчаний і тоді Він прийшов до Божого храму і представив себе як Царя, і се був час на жнива і тоді жнива прийшли. – Одкриття 14:14–16

Коли Ноєма й Рут прибули до Вефлеєму, тоді саме обходили пасху й первоплоди ячмінних жнив були принесені перед Господа. Тепер овочі Пятидесятниці вже достигали. Згідно із сим, століття пізніше, а іменно в Пятидесятницю, в 33 році по Христі, пророцтво Йоїла сповнилося, коли дух Господень був вилятий на людей. (Йоїла 2:28; Дії ап. 2:16:18) Тоді пізні дощі упали. (Йоїла 2:23) Позаяк в 33 році по Христі те пророцтво Йоїла сповнилося в меншій мірі, отже мусіло настати інше й пізніше сповнення, в більшій мірі. Сі правди сильно попирають заклю

чення, що вершок сього пророчого образу книги Рут знаходить своє сповнення у вилятті святого духа, “останнього дня, глаголе (Господь) Бог”. (Дії ап. 2:17) Тепер факти добре знані Божим людям показують, що сей блаженний час прийшов у 1922 році. Отже Рут головню представляє сю клясу Божих людей, котра була приведена до храму, т. є., в Божу організацію, від і по 1922 році і в котрім то часі Бог “вилляв свого духа на всяке тіло”, і всі Його вірні отримали помазання від Святого й зачали радісно голосити Боже слово правди відносно Його і Його царства. – 1 Йоана 2:20; Дії ап. 2:17,18

Сі черти часу не лише показують час на початок сповнення пророчої драми Рут, але ясно показують, чому ся драма не могла бути зрозуміла в ранших часах. Що тут сказано, то не є критика кого-будь, хто пояснював книгу Рут. Без сумніву, що се було вгодно Богу, що хто посвятився і старався знайти значіння Його слова; але ніхто не міг властиво пояснити Божого пророцтва, тому що жадне пророцтво не розв'язується само собою. Коли Божий властивий час прийшов, тоді Він спричинив події, про які Він попередно написав, а тоді Його люди в храмі, отримавши світло від блискавиць Господніх, можуть бачити й розуміти сповнення сього пророцтва. Однак будуть і такі, що хотя й називають себе посвяченими Богу, відкинуть, заперечать і спротив

ляться цьому, що тут є написано про книжку Рут, і чинячи се, вони сим докажуть, що вони не є народжені від Божої жінки і тому не є навчені Богом. Ті, що є навчені Богом знайдуть мир і радість в сповненню сеї пророчної драми. – Ісаї 54:13

БООЗ

(Рут, голова 2)

Бооз походив з покоління юдиного, і в тім часі, коли Ноема й Рут прибули, то дуже можливо, що він був старшиною у Вефлеємі. Він був чоловік багатий й впливовий. Його отець Салмон перейшов Йордан по сухій землі з Ісусом Навином, і брав участь в облозі Ерихону, а опісля оженився з Рагабою розпусницею. Бооз народився в краю обітниць. (1 Паралипоменон 2:11; Маттея 1:5) Бооз був кривняком Ноеми, бо обидвоє походили із того самого покоління. “В Ноеми був родич з чоловікового роду, на ймення Бооз, чоловік дуже заможний, з Елимелехового роду”. – 2:1

Як повисше сказано, ім'я Елимелех значить “Бог мій Цар”. Бооз походив з родини Елимелехової, і, будучи з покоління юдиного, в сім пророчім образі він є типом на Христа Ісуса, і сим показує, що Ісус Христос мав близьку звязь з справами церкви в часі періоду, коли святий дух

виконував задачу помічника, потішителя й заступника. Елимелех представляв святого духа, сповняючи задачу потішителя, котрого Предвічний Цар вислав в ім'я Ісуса. (Йоана 14:26) Є також написано, що Ісус, головний чиновник Єгови, післав святого духа яко потішителя. (Йоана 15:26) Се далше доказує, що сповнення сеї пророчої книги Рут взяло місце по тім, як святий дух був забраний як потішитель й помічник, і що се взяло місце, коли Ісус Христос прийшов до храму Єгови.

Ім'я “Бооз” значить “зручність, веселість, ревність” і, можливо, “сила”. Один із сильних стовпів Соломонової святині називався Бооз. (1 Царів 7:21) Те ім'я указує на ревність, яку показав Ісус до дому Божого, і котрий є головним стовпом того ж. (Псальма 69:9; Йоана 2:13–17) Се також звертає увагу на пильність Ісуса, яку Він показав у виконанню програми для оправдання Єгового ім'я, і на Його скорість, з якою Він йшов вперед коли прийшов властивий час. (Псальма 110:1,2) Згідно з значінням свого ім'я, Бооз ділав скоро коли прийшов час, щоби відкупити Рут і “піднести ім'я Елимелеха”. “Сила” є також відповідне ім'я дане для нього, як сей факт піддає думку, що Ісус є силою своєї церкви і тих, що вірно служать Йому; вони дійсно можуть сказати: “Все зділю в Христі, що мене покрепляє”. (Филипян 4:13) В часі, коли Ноема і Рут прийшли до

Вефлеєму, Бооз не був вже молодим чоловіком, але чоловіком дозрілих літ, і се зручно представляє Ісуса, “Священника по чину Мелхизедика”. Єсли б Ноема не була застара родити діти, то повинністю Бооза було оженитись з Ноемою й виховати нащадки для Елимелеха. Та Рут мусіла взяти її місце.

ОХОЧІ ДО СЛУЖБИ

“В той день” і потім, як цар зачав роботу опра вдання імени Єгови, Його завітуючий нарід мусить бути готовий до служби. “В день потуги твоєї буде нарід твій готовий у святій оздобі; з лона зарева раннього спаде тобі роса молодості твоєї.” (Псальма 110:3) Щойно наведений текст відноситься до часу по народженню царства і по народженню дітей через Сиона, і тоді то зачалося радісне й охоче служення Єгові. Рут добровільно віддала себе на службу убогим в Господі, її повдовілій матері, й добровільно зачала працювати без нарікання на службу. “І сказала Рут, моабитянка, до Ноеми: Пусти мене на поле збирати колоски слідом за тим, в кого запобіжу ласки. Вона (Ноема) сказала їй: То й іди, моя доню”. (2:2) Сим вона представляла тих, що прийшли до організації Божої по 1918 році, котрих не треба було спонукувати до роботи, але котрі самі брались до роботи, і котрі не старались

шанувати й хвалити людей, ані не лестити людям, але пильно старались служити, чтити і славити Єгови й Його царя.

Се був час жнив і Рут глянула на поля і бачила, що вони “пополовіли на жнива”. (Йоана 4:35) Вона вважала, що се було не намісті для неї сидіти безчинно вдома й глядіти, щоби хтось інший старався о ню і о її матір, але вона згодилась “нести тягар ... щоденний” на полю. Її служення Ноемі було подібне до Єлисея, про якого написано: “Є тут Елисей Сафагенко, що (вслуговуючи) подавав Ілії воду на руки”. (2 Царів 3:11) Кляса Єлисея з ревности взяла ту роботу, котру Ілія не докінчив. Се значить, що по 1919 році Божі завітуючі люди зрозуміли, що робота яку представляв Ілія скінчилась, а мала наступити робота представлена через Єлисея, і вони радісно підприємались виконати сю роботу.

Рут була чуженицею в ізраїльській землі й натурально не була обзнакомлена з законами відносно жнив в Ізраїлі, але очевидно, що Ноєма поінформувала її про закон Божий, в котрім було зазначено, що чуженець міг вибирувати колосся на ланах. “І як збираєте жниво в своїй землі, так не дожинатимеш країв поля твого, колоссе, що попадає, не збиратимеш. Убогому та захожому залиши їх. Я Господь, Бог ваш”. – 3 Мойсея 23:22

Рут була убога як і захожа, після значіння

сього закона, і вона так розуміла свою позицію. (2:10) Вона бажала знайти ласку в очах властителя лану, і в сім вона є подібна до Естер, котра шукала ласки в очах царя Артаксеркса, бажаючи бути вибраною за царівну. (Естер 2:8–16) Рут тут представляє клясу людей, котрі є чужими до Господа і котрі були приведені до пізнання правди відносно Його царства, і покійрно піддаються Господеві, показуючи велике бажання служити Йому вірно.

Рут знала, що ніякий показ фізичної краси не здобуде ласки для неї, але що властиве поведіння й вірність здобуде ласку в очах властителя лану. Се є доказом, що ті, що “виробляли характер” не йшли властивою дорогою, коли вони думали, що через “вироблення прекрасного й солодкого характера” здобудуть ласку в Господа. Богу подобається вірне служіння Йому. Без сумніву Рут була гарна і вродливої форми, але се віра її й поведіння, й ревність і активність, що зробили її дійсно гарною. Коли вона добровільно сказала своїй матері, що вона піде робити в поле, то Ноема сказала: “Йди, моя доню”. Се було добре й на місці і показує, що Божі вірні люди в Його організації є активні в прославленню ім’я Єгови, і що се на місці для тих в організації заохочувати інших, що зробили угоду чинити волю Божу, щоб вони були активні так як Рут. Ноема утримувала дім, де вони замешкували, і догля

дала річей, які вони мали. Рут була її вірна товаришка і виконувала свою часть.

Ні Ноема ані Рут не були жінцями, і се піддає думку, що роботу жнив при кінці світа не буде виконувати ані Ноема ані Рут кляса. Про сю точку ми маємо виразні слова Ісуса, “жінці се ангели”, і ми не повинні приписувати собі позиції якої Господь не надав нам. (Маттея 13:39) Се є дальшим доказом, що жнива Господні не зачались аж Ісус Христос прийшов до свого храму в товаристві зі своїми святими ангелами. (Маттея 25:31) В той час Господь зачав збирати разом до себе тих, котрі відповіли на поклик до царства і були в угоді з Господом о царство. – 2 Солунян 2:1; Псальма 50:5

Рут пішла збирати колосся в поле. “Вона пішла, і прийшовши збирала на полі колоски позади жінців. І трапилось так, що та частка поля належала до Бооза, що був з Елимелехового роду”. (2:3) Своєю працею вона достарчала потрібної поживи для себе і для своєї матери. Ангели Господні жнуть на полю Господнім, і ті, що йдуть за Господом, за Головним Жінцем і Його ангелами, отримують потрібну поживу з руки Господньої. Сі факти показують, що сі річі сповнилися по 1918 році, і що від того часу Бог достарчав поживи своїм людям.

Були там і інші невісти на полю, котрі можливо вибирали колосся. Рут йшла за Боозом,

котрий представляв Головного Женця, Ісуса Христа. Вона збирала колосся на його лані; так і в теперішнім часі, ся кляса, котру представляла Рут, йде за Господом Ісусом і кормиться поживою, яку Господь Ісус дає їй із Єгової комори. Се є дальший доказ, що Господь Ісус Христос є учителем і кормителем, а не чоловік, і се повинно на віки заперти уста тим, що кажуть, що вони служать Господу, а рівночасно віддають честь людям за кормлення домівників віри.

Про Рут є написано: “І трапилось так, що та частка поля належала до Бооза, що був з Елимелехового роду”. Виглядає, що се так їй случилось, або як тепер люди називають случилось їй “добре щастя”, але без сумніву, що ангели Господні провадили Рут до того місця, де Господь бажав, щоб вона йшла. Тією драмою кермував Господь, а Він не робить помилок. Ангели Господні були в інших случаях провідниками; і це не була випадковість. (Дії ап. 10:1–7) Божі люди сими часами навчилися, що відколи Ісус Христос прийшов до свого храму, то від тоді ангели служать Йому.

ГОЛОВНИЙ ЖНЕЦЬ

Бооз був властителем поля, отже представляв в сій части драми Головного Женця, Ісуса Христа. Господь Ісус Христос є властителем світа,

котрого Отець зробив наслідником всіх річей, і Він є Головним Женцем, котрий збирає вірних Єгови. “Коли се Бооз приходить з Вефлеєма і промовив до женців: Господь при вас! Вони одказали йому: Благослови й тебе Господь! І сказав Бооз до наймита, що доглядав женців: Чия це молодиця?” – 2:4,5

Прийшовши на поле, Бооз привітав своїх робітників ласкавими словами, кажучи: “Господь при вас!” Робітники відповіли на привіт, взявши благословенства Господнього на пана жнив. Таке привітання є властиве в організації Господа Бога. (Псальма 129:2) Прихід Бооза на поле прекрасно представляє прихід Ісуса на поле жнив в 1918 році, щоби робити роботу в ім'я Бога Єгови. Всі, що пізнали Його прихід тепер з радістю кажуть: “Благословенний той, що в ім'я Господа приходить! З дому Господнього ми благословили вас”. – Псальма 118:26

Ісус, Головний Жнець, і ангели Його женці, виконують роботу жнив для Єгови; і се установає правило, що властивий напрям для всіх слуг Всевишнього є виконувати їх роботу яко для Господа. “Все, що робите, від душі робіть, яко ж Господу, а не людям”. (Колосян 3:23) Отже тут легко можна бачити, як се Ісус сказав, що се гідота в очах Божих виславляти ім'я людей в сполученню з Його роботою. – Луки 16:15

Бооз вийшов на поле, щоб поглянути на робіт

ників. Подібно і Ісус приходить, щоб оглянути женців і збирачів в полі. “Цар же ввійшовши подивитись (поглянути) на гості”. (Маттея 22:11) Бооз тримав рахунки оперовання свого поля, і, чинячи се, його очі впали на Рут. Спевністю, що так і тепер Ісус Христос тримає назір над своїми робітниками, і бачить, як кляса Рут щиро й ревно посвятилась Його роботі. Можна розумно заключити, що Ісус розмовляє з своїми головними ангелами на своїм полі жнив відносно розвою й поступу своєї роботи. Організація Єгови є в прекрасній гармонії і дає славу Богу. Як Бооз розпитував свого назирателя відносно дівчини, що появилась на його полі, так можемо сподіватись, що ангели Господні доносять Йому про ревність і щирість тих, що виконують роботу їм приписану.

На питання поставлене Боозом своєму назирателеві, відповідь була така: “Наймит, що доглядав коло женців, відповів кажучи: Ся молодиця моабитянка, що прийшла з Ноемою з моабського краю; і сказала вона: Будь ласкав, дозволь мені визбирувати колоссе позаду женців! Прийшла вона, та й остає тут од самого ранку й досі; вдома і не була”. – 2:6,7

Сі слова становлять чудову похвалу Рут перед паном жнив. Вона не прийшла на поле без роздумання, домагаючись права, яке було застережне в законі для захожих і убогих, але вона

“Чия це молодиця?” Сторінка 263

прийшла учтиво й покірно й просила о позволення збирати колосся позаду женців, і через своє поведіння вона виразила оцінення даної їй ласки. Се також показує, що вона була при викла до роботи і не була бездіяльна або яко така, що шукала вибагливостей і похвал. Вона використала час жнив і для того “викуплювала час”, як се Божим людям радість робити. (Ефесян 5:16) Вона не працювала лише годину й пів і тоді йшла спати або спочивати, але вона була занята цілий робочий день, взявши з собою перекуску на поле. Віра, діяльність, покора і ревність, яку показала Рут, сподобалась Боозові. Будучи вдоволений, він приступив і дав себе пізнати їй і заохотив її до дальшої праці.

Бооз дальше промовив до Рут: “Слухай, небого! Не ходи збирати на інше поле і не переходи звідсіль; будь тутечки з моїми дівчатами. Дивись, де вони жнуть на постаті, та й ходи за ними. Я дав приказ хлопцям моїм не чіпати тебе. Як тобі схочеться пити, то йди до посуду та й пий, те, що черпають мої хлопці”. – 2:8,9

Сей факт, що Бооз промовив до Рут словами “Слухай небого (доню)” показує, що він був старший в роках і обходився з нею ласкаво й властиво, і пригадують слова Господа до тих, що зробили угоду чинити волю Божу, а іменно: “Слухай, дочко, і глянь та й прихили ухо твоє”. (Псальма 45:10) Рут була поганинкою і захожою,

але Бооз відмовився вигнати її з свого поля за для сієї причини. Він був чоловік ласкавого усposоблення, і можливо пам'ятав, що його власна мати була колись захожа і несла зневагу від інших. Та окрім всіх інших причин Бооз поважав Божий закон взглядом захожих і убогих. Так і Ісус сказав: “Усе, що дає мені Отець, до мене прийде; а хто приходить до мене (коли я буду в храмі судити), не вижену геть”. – Йоана 6:37

Робітники в полію потребувають води до життя, так і Божі люди на полію потребують правди для відсвіження їх. Бооз запросив Рут пити воду з посудини, яка була наповнена його водою. Можливо, що ся вода була із колодязя Вефлеєму, коло воріт, про котрий згадує Давид і з котрого він пив кілька літ пізніше. (2 Самуїла 23:14–17) Бооз дав Рут привилей пити “без грошей і без ціни”. Отже його слова прекрасно сходяться із запрошенням Єгового пророка: “Хто хоче пити, йдіть усі до вод, у кого нема срібла, йдіть, купуйте й споживайте; йдіть, купуйте без срібла, й без плати вино й молоко. Прихиліте ухо ваше й прийдіть до мене; слухайте, а житиме душа ваша; – і дам вам віковичний завіт незмінної милості, яку я обіцяв Давидові”. – Ісаї 55:1,3

На Боозовім полію жнив були наймити “хлопці”, котрі представляли ангелів на полію жнив Ісуса Христа. Як Бооз дав приказ сим молодим хлопцям відносно Рут, так і Господь дав приказ

своїм ангелам про останка в сім часі, уживаючи їх доносити своїм робітникам відживляючу воду правди, щоби вони могли йти вперед й виконувати роботу свідків Єгови на землі. Члени останка тепер радуються бачучи, як Господь сими часами, уживає своїх ангелів для несення їм життя—даючої правди й дозволяє останку передавати її одні другим. — Псальма 91:11,12; Одкриття 8:3–12; Гляди *Світло*, книжка I, сторінка 105

Деякі одиниці прийшли до пізнання правди й зробили угоду чинити волю Божу перед 1918 роком, однак думаючи про себе за високо, відпали. Рут представляє останок, що остався вірним і правдивим, ходячи покійно перед Богом. Коли Рут почула ласкаві слова Бооза відносно збирання колосся на його полю, вона зараз показала своє оцінення того ж: “Вона впала ниць і поклонила до землі, і промовила до його: Чим я запобігла ласку в очах твоїх, що ти приймаєш мене, хоч я й чужоземка?” — 2:10

Тут вона представляє тих, що показали свою вдячність Господеві за Його ласку й за привилей служити Йому, і котрі радуються привилеєм працювати на Його полю, оголошуючи ім’я Єгови і Його царство.

Ті, що збирають колосся не приносять користи властителям поля; і Рут, визбируючи колосся, представляла тих, що оцінили факт, що вони,

зробивши все, що могли, були безкорисними слугами Господніми. (Луки 17:10) Вірні тепер можуть оцінити, як Господь жнив відкинув і вибирав старших і інших з різних зборів і кляс, котрі про себе зависоко думали й вважали себе за дуже великих брати участь в праці від дому до дому і голосити вість правди. Вірні також можуть оцінити, як Господь показав свою ласку до покірних і послушних, котрі радувалися виконувати роботу дану їм, хотя й вони знали, що вони не принесли жадної користи для Господа.

Рут не оголошувала своїх чеснот, ані не звертала на себе увагу інших яка за свята й прекрасна вона була. Рівно ж вірний останок не виставляє себе і не каже, “Стій здалека; я святійший чим ти”. Вони не проголошують із верхів своїх домів про свої великі чесноти. “Знає бо Господь своїх”. – 2 Тимотея 2:19

Бооза повідомлено про Рут. Без сумніву хлопці сказали йому більше про ню, чим є записано. Очевидно йому подобалась її покора й вірність. “Бооз одповів сказавши їй: Мені розказано про все, що ти зробила задля своєї свекрухи після смерті твого чоловіка, покинувши батька твого і матір твою, і отчину твою та прийшла до народа, котрого ти не знала ні позавчора ні вчора”. (2:11) Рут показала віру так як Авраам. (1 Мойсея 12:1) Вона покинула свій рідний край і кинула свою судьбу із Божим народом, тому що

вона бажала служити Єгови, і се вподобалось Боозові, котрий представляв Ісуса Христа. Так і останок сьогодні мусить уживати подібної віри в Бога. “Знайте ж, що хто од віри, ті сини Авраама (який представляє Єгову, Віковічного Отця народів). Усі бо ви сини Божі вірою в Ісуса Христа”. (Галат 3:7,26) Отже се показує, що Рут зображала або представляла клясу, котра нині є синами Божими задля їх віри, сплодження з духа й посвяти до Єгови. Вона була віддана Ноемі, і останок також служить Божій організації, котру Ноема представляла. Сі полишили все у світі з радістю, щоби йти слідами Ісуса Христа і чинити волю Бога Єгови. Напрям, який вибрала Рут, зробив її прекрасною в очах Бооза, і без сумніву се відноситься до слів царя Давида, котрий опісля писав: “Слухай, дочко, і глянь та й прихили ухо твоє, і забудь про нарід твій і дім і дім батька твого! І буде люба врода твоя цареві; якщо він Господь твій, то поклонися Йому чесно!” (Псальма 45:10,11) Посвячення до Бога й Його організації робить останка прекрасним в очах Господа, так як Рут була красна в очах Бооза.

Бооз благав Єгову о благословенство для Рути: “І нехай тобі буде повна нагорода від Господа, Бога ізрайлевого, до которого ти прийшла, щоб під Його крилами захистити себе!” (2:12) Се поясняє, чому Бооз дозволив Рут статись частю

його організації на полю жнив. Всіх благословених Єговою Бооз радо затримав би на своїм полю; “бо благословенні його унаслідують землю (стан Єгової ласки, під час їх подорожування на землі)”. – Псальма 37:22

Ісус тримає тих у своїй організації, котрі є вірними свідками Єгови і обіцяє їм, що вони будуть одержувачами нескінченних благословень Єгови. Рут вповала на Єгову, щоб “під Його крилами знайти притулок” (*П. В.*), як се Бооз сказав до неї. Сі слова даліше піддають думку, що сповнення сього пророчого образу взяло місце, коли Єгова дав своїй жєні (Сионові, своїй організації) крила орла, щоб вона втікла від Сатани, щоб вона була кормлена і роджала діти, включаючи і тих, що є представлені через Рут. (Гляди Одкриття 12:6,14) Тепер Рут кляса вповає на Єгову й шукає безпеки в місці охорони Всевишнього і є взяті під Його охоронні крила. (Псальма 91:1,4) “Дай мені жити в шатрі твоїм по віки, знайти притулок під покровом крил твоїх”. – Псальма 61:4

ЙОГО МИЛІСТЬ

Серце Рут було зворушене ласкою, якою обдарив її Бооз. “Вона сказала: Дозволь мені запобігати ласки в твоїх очах, мій добродію! Ти бо мене звеселив і промовив по серцю твоєї рабині,

коли я не варта ні однієї з поміж твоїх служе-ниць”. (2:13) Сими словами вона показала, що вона була потішена й бажала даліше бути в ласці Бооза. Так і вірний останок скуштував доброти Господньої і вельми бажає бути даліше в Його службі і отримати Його милість і ласку.

Відповідь Бооза показує, що він був подібний до Господа. Він був ласкавий й добрий. Коли прийшов час їсти, то Бооз не забув за Рут. “І сказав їй Бооз, як прийшов час обідати: Ходи сюди і їж хліб, і вмочай свій шматок в оцет. І сіла вона коло женців, і він подав їй праженого хліба; і вона їла, і наїлась до сита, ще й зісталось”. – 2:14, *А. П. В*

Єгова обдарив своїх вірних своєю добротою. Коли Господь прийшов до свого храму, тоді прийшов час обідати для дітей Божих, і Ісус Христос, кого Бооз представляв, покликав останок й покормив його. “Тоді вернеться до синів Ізраїля і останок братів їх (будучи приведені до Його організації). Стане він кріпко й пастиме в силі Господній, в величності імені Господа, Бога свого, й будуть вони жити безпечно, бо великим буде він аж до окраїн землі”. (Михея 5:3,4) Сі слова відповідають словам Господа Ісуса Христа: “Ось, стою під дверми і стукаю; коли хто почує мій голос, і відчинить двері, то ввійду до нього, і вечерятиму з ним, а він зо мною”. (Одкриття 3:20) Се також стосується до тих, що

були покликані на весілля царського сина, і кляса Рут мала на собі весільні одежи. – Маттея 22:8–10

Рут прийшла до Вефлеєму, коли не було там голоднечи, і Бооз зробив мир із нею яко захожою і привів її до своєї організації на поле жнив і кормив її відповідною поживою. (Приповісті 30:8) “Він (Єгова) ставить мир у твоїх границях, насичує тебе плодом пшениці”. (Псальма 147:14) В гармонії із сим є написано: “Він (Ісус) бо мир наш, що зробив з обох одно, і розвалив середню перегородню стіну між нами (жидами і поганами). І прийшовши благовістив мир вам (клясі Рут), далеким і близьким (подібно до Ноеми). Тим же оце ви (кляса Рут) більш не чужі і захожі, а товариші (Вефлеєму Юдейському) святим і домашні Божі (тобто Божого царського дому).” – Ефесян 2:14, 17,19.

Рут була запрошена умочити її хліб в оцет мабуть тому, щоби розбудити лучший апетит. Вона сиділа коло женців або слуг Бооза і їла з ними поживу. Слуги гляділи за рухом руки господаря Бооза, і після знаку його руки, вони служили Рут; і се є в гармонії з словами псалміста. (Псальма 123:2) Так і Господень останок має привилей сидіти в небесних місцях і отримувати служення від ангелів в сих останних часах. (Жидів 1:14) Здається, що Бооз показав більше взгляднення до Рут чим до інших дівчат, котрі

збирали колосся на полю. Подібно і справа мала із Естер: “Як же оповіщено приказ царя й його закон, та як зібрано багато дівчат в престольне місто Сузи під догляд Гегая, тоді взято й Естер в дім царський під догляд Гегая, сторожа коло жінок. І ся дівчина припала до вподоби очам його, й прихилила собі в його ласку, й поспішився він видати їй прикраси, й що припадало на її частку, та приставити до неї з царського роду сім дівчат, вартих бути при ній, і перевів її й дівчат її в кращий відділ жіноцького дому”. – Естер 2:8,9

Господь жнив зібрав до себе і в храм Єгови тих, що Ноема й Рут представляли, і також Мардохей й Естер. Сих Він обдарив своєю добротою, покормивши їх подостатком здоровою і життяпідтримуючою поживою. Сі мали більшу ласку від Господа чим ті, що лише трималися Божих людей. Ті, що показали свою любов до Бога й Його організації, сі були щедро благословенні многими ласками. Господні представителі, Його ангели, служили тим, що вірно й активно співали про чесноти Єгови і оголошували Його ім'я й царство; і так доказуючи свою любов до Бога, сі вірні мають запевнення, що Він буде хоронити їх.

Єгова хоронить і благословить тих, що люблять Його. Любов сотворіння до Сотворителя є показана через тримання Його заповідей. Боже

слово ясно показує, що Він не дозволить нікому статись членом Його дому і перебувати там, хіба що та одиниця докаже свою любов до Єгови. Лише такі будуть мати часть в оправданню імени Єгови. На сю точку не можна зробити аж надто великий натиск. Сей факт, що хтось робить угоду чинити волю Божу і є покликаний до царства, і відповідає на сей поклик, і взятий в ту угоду, не є запевненням, що він буде членом славного Господнього дому. Він мусить затримати свою невинність взглядом Бога, показуючи свою неоплямлену і нерозділену любов до Єгови і Його царства аж до кінця його земської подорожі. – Одкриття 2:10

Рут отримала много ласк від Бооза. Вона прийняла його запрошення і їла зі стола Бооза. Многі прийняли запрошення їсти зі стола Господнього, були учасниками Його доброти, а опісля понехали Його заповіді через занедбання даліше виконувати службу в послушенстві до волі Божої. Однак кляса Рут є охочою в день Господень, що було показано через діяльність Рути. Покормившись зі стола Бооза, вона знову займалася своєю роботою. Бооз не давав жадного приказу своїм молодим хлопцям аж Рут знову зачала свою роботу. “І встала вона, щоб збирати, а Бооз дав приказ своїм наймитам, сказавши: Нехай вона збирає колосся і поміж снопами, і не обижайте її. Та й самі колосся із снопів покидайте нехай вона

збирає на харч, і не сварить на неї". (2:15,16) Се було б підлим злом казати, що Бооз був захоплений тілесною любов'ю із Рутю. Сильний натяк зі сторони декотрих коментаторів є зовсім безпідставний.

Бооз був чоловіком Божим і в сій драмі він виконував свою часть, котра представляла викінчення Божих замірів. Дехто каже, що Бооз був старшим чоловіком а Рут була молода і гарна, отже він старався задоволити старого чоловіка фантазію. Однак таке заключення не є гідне до застановлення. Він був ознакочлений із Божим законом відносно ізраїльтян, і знав, що Ноема мала перше місце в справі женячки. Єсли ж Рут взяла місце Ноеми, тоді ще був близший свояк чим він, котрого повинність була поступити після сього права.

Дальше попираючи се заключення, ми бачимо, що всі його прикази дані молодим хлопцям відносно Рути були дані так, що Рут о сім не знала, що показує, що він не старався вплинути на нюдля своєї користи. Бооз похвалив Рут за її добрість до Ноеми. Свекруха знаючи, що вона не могла породити сина для Бооза, і бачучи ласкавість Бооза до Рути, була заохочена робити що вона могла, щоби Бооз оженився з Рутю і сим сповнив закон Божий, щоби не перервати лінії, з котрої мав вийти Цар. Ласкавість Бооза до Рути сходиться з покликом Господа до кляси Рути до

“нагороди високого покликання” і до співнаслідства з Христом в царстві. – Филипян 3:14; Римлян 8:16,17

Бооз не шукав чести, щоби взяти собі за жену молоду і гарну дівчину, але він очікував Божого назначеного способу; і сим чином він показав, що се Бог дружить, так як Авраам вибрав жену для Ісаака. (1 Мойсея 24:2–4) Се Єгова покликає до царства і вибирає членів невісти Христової, котрі стають членами Його царського дому. (1 Солунян 2:12; Йоана 6:44) Бог Єгова вибирає людей для свого ім'я і помазує їх і назначає їх до роботи в своє ім'я для своєї чести й слави. Сього він не полишив жадному сотворінню.

Наслідки змагань зі сторони Руті показують, що вона була енергічна. Вона не лише щиро вибирувала колосся, але вона й молотила те, що вона назбирала. “Так збирала вона на полі до вечера, і змолотила зібране, і вийшла трохи не ефаячменю”. (2:17) Наслідки її денної праці приносили около один бушель збіжжя. Овоч її щоденної праці був наслідок доброти Бооза, що він приказав своїм жінцям полишати збіжжя із снопів так, щоб Рут могла збирати той ячмінь, що був полишений. Се піддає думку, що Господь не дозволить своїм улюбленим на землі терпіти голод в матеріальних або духових річах, котрі є для їх добра. Та щоб можна тішитись ними, то кляса Рут мусить бути занята, “роблячи руками

своїми добре, щоб мав що подати тому, хто в нужді.” (Ефесян 4:28) Се як раз те, що Рут зробила. Вона поділилась з Ноемою і дала їй те, що було потрібне для її добра. Ісус сказав: “Більше щастя давати чим приймати”. Се перечить заключенню, яке мають декотрі, що вони повинні постійно наставляти свої руки, щоби прийняти щось від інших. Та несамолюбні не лише бажають бути подібні Господу, але прикладають старання, щоби помочи іншим о скільки мають нагоди. Той що працює посідає радість і охотно ділиться сією радістю з іншими, що мають подібну дорогу віру й знання.

По денній праці Рут йшла до дому, щоби поділитись вражіннями її праці із своєю свекрухою. “Забравши це, вона пішла до міста, і свекруха її побачила, що вона назбирала. Надто ж вийняла вона і дала їй ще й те, що в неї зісталось, як вона досита наїлась”. (2:18) Без сумніву, що Рут заміняла дещо свого збіжа за іншу потрібну поживу, і що осталося, по тім “як вона до сита наїлась”, віддала Ноемі. Та міра збіжжя, яку Ноема принесла до дому показувала, що вона була в ласці-якогось доброго приятеля, і Ноема се зараз завважала: “І сказала їй свекруха: Де ти збирала сьогодні, і де була на роботі? Будь благословен той, хто прийняв тебе! Рут сказала своїй свекрусі, в кого вона працювала, кажучи: “Той чоловік, у котрого я сьогодні працювала, на

ймення Бооз”. (2:19) Обидві сі жінки були щасливі, і обидві віддали славу й подяку Господу Богу за Його доброту до них і взивали благословенства Божого на того, що був добрий до Руті.

Від 1922 року Господь чим раз збільшав поживу для своїх людей, і побільшав привилей, щоб проголосити радісну новину свого царства. Всі сі, що тішились сим привилеєм, і котрі мали властиве оцінення того ж, віддали честь і славу лише Богу Єгови через Христа Ісуса за сі ласки і взивали Єгову благословити великого Господа жнив, котрий розділював благословенства Єгови для Його народу.

Та часть, яку відогравала Ноема в сій точці драми головню представляє тих, що були вірні в 1918 році, і котрих Господь назвав “вірним і розумним слугою” клясою, і котру то часть відогравав Мардохей в драмі записаній в книзі Естер. Коли Ноема довідалась, що Рут була обдарована ласкою її кривняком Боозом, вона пізнала руку Господню в сій справі і її серце возраділо, що вона показала в своїй мові до Руті: “І сказала Ноема своїй невістці: Будь він благословен Господом за те, що не позбавив своєї ласки ні живих, ні померших! І сказала їй Ноема: Сей чоловік не чужий для нас; він з нашої рідні (крайній до подання, “той, що має право викупити”).” (2:20) Слово “рідня” в сім двадцятім вершику значить відкупити після східного звичаю

і відноситься до власности або до відданняся вдови помершого кривняка.

Після єврейської мови то те слово різниться від слова “родич”, котре знаходиться в голові 2:1. Се, що Ноема ужила те друге слово показує, що вона промовляла свідомо і з розсудком і що вона була кермована рукою Єгови. Ноема пізнала, що рука Божа кермувала ними, і тому сказала: “(Він) не позбавив своєї ласки ні живих, ні померших”.

Робота церкви представлена через Ілію закінчилась в 1918 році, що було представлено через його смерть. Пізніше кляса Ноєми зрозуміла, що Господь постарався о покорм для неї і благословив її; що Він поблагословив роботу Ілії, котра тоді скінчилась або вмерла; і що від тоді Він зачав благословити роботу представлену через Єлисея. Сі вірні були вдячні Господеві й пильно бажали розпочати Його роботу на Його славу; отже вони молились словами псальміста: “О Господи (Єгово), спаси! Господи, благаю тебе, пошли щасну долю! Благословенний той, (Ісус Христос, Господь жнив), що в ім’я Господа приходить! З дому Господнього ми благословили вас”. (Псальма 118:25,26) Єгова й Ісус в храмі благословили тих, що були вірні в домі Господнім. Се представлено через слова й активність Ноєми в попередніх вершиках.

Бооз зробив так, що Рут могла продовжати

свою роботу в полі, як про се вона тоді сказала Ноемі. Він приказав їй триматися близько його молодих хлопців. “Рут моабитянка сказала: Він навіть сказав мені: Зіставайся з моїми слугами, доки в їх не скінчаться жнива”. (2:21) Се мало б представляти Божих вірних людей працюючих в полі під Христом і що вони, з ласки Його, мають близьку стичність з ангелами, котрі співтоваришать з Господом в Його храмі. Інакшими словами сказати, се показує близьке споріднення між ангелами Господніми а клясою Ноеми й Рут, котрі представляли останок, хотя й нема прямої комунікації між видимими а невидимими. Самий Господь постарався о се споріднення.

Збирання колосся цілі жнива поставило витривалість Рут на пробу і дало їй нагоду доказати її гідність статись членом дому будучого ізраїльського царя. Ся проба подібна до проби Естер, т. є., її очищення через дванадцять місяців, якому вона мусіла піддатися. (Естер 2:12–16) Рівно ж і кляса, котру представляла Рут відповіла на поклик до праці на поле Господнє і мусить остатися вірною в службі Господа жнив. Се дає їм нагоду доказати свою невинність взглядом Бога і се рішає, чи вони відповідають або не відповідають вимогам для позиції в домі Єгови.

Як Мардохей був радником для Естер, так і Ноєма радила і наначала Рут. “І сказала Ноєма

своїй невістці Рут: Це ліпше, моя доню, що ти ходитимеш з його наймичками; ніхто не скаже тобі нічого прикрого на другому полі”. (2:22) Ноема радила Рут одну річ, а се триматися роботи, яку господар жнив дав їй до виконання.

Рівно ж вірна кляса Ноеми радила і дальше радить клясі Рут робити одну річ, а не бути двоумним, або похитним або хитатися від опіній людських. Тримайтеся тісно роботи, о яку Господь постарався, й нехай ваші руки не внивають. (Филипян 3:13; Якова 1:8; Софонії 3:16) Отримавши ласку служити в Господній організації, тоді вірні “йдуть слідом за Агнцем, де б Він не йшов”. (Одкриття 14:4) Ісус Христос є головою над організацією Єгови; і останок, представлений через Ноему і Рут, мали привилей служити в сій організації. Вони мусять триматися сієї служби вірно, і чинячи се, вони показують вдячність до Господа. Те Божественне правило є зазначене в іншій місці такими словами: “Віл знає господаря свого, й осел – ясла пана свого”; але ті, що називають себе ізраїльтянами, не знають. (Ісаї 1:3) Є і такі, що зробили угоду чинити волю Божу але не знають, де йти за поживою, і такі все хитаються від порад самолюбних одниниць.

Рут вірно виконувала свою роботу через ячмінні й пшеничні жнива. “Так вона була все з Боозовими наймичками, щоб збирати колосся, доки й не минули жнива ячмінні і жнива пше

ничні, і пішла до своєї свекрухи”. (2:23) Під час роботи жнив Бооз був надто зайнятий, щоби займатися близькими кривними або викупом їх, і Ноема се добре розуміла; отже вона мовчала аж скінчилися жнива. У відповідній хвилі Ноема зачала ділати і поучила свою невістку, що показує, що Господь Бог кермував сією драмою.

СИОН ПРОМОВИТЬ

(Рут, голова 3)

З отворенням третьої голови книжки Рут, Ноема знову зникає з драми, що відноситься до представлення певної часті Божих людей, а відіграє ролю, представляючи Сион, Божу організацію. Тут Сион зачинає промовляти. Однак кляса Ноєми є частю Сиону, і слова першого вершика в третій голові є звернені до тих, що не були помазані в часі тут представленим. Ячмінні й пшеничні жнива закінчилися із днем Пятидесятниці, що сходиться десь з осінньою порою в 1922 році в сповненню пророчої драми. “І сказала їй Ноема, її свекруха: Доню моя! Чи не пошукати б тобі пристановище, щоб тобі жити в гаразді?” – 3:1

Ноема, представляючи Божу організацію, гляділа тут за відпочинком для Рути, означуючи дім і відпочинок в домі її чоловіка. Рівно ж між ро

ками 1919 і 1922 ті з Сиону, що занимали відвічальні позиції в Божій організації на землі, старались довідатись, що було в гармонії з волею Божою і для добра їх молодших братів, щоби ті могли бути приведені до царського дому Єгови, і знайшли там відпочинок, і в сім Господь кермував їх напрямом. В подібний спосіб Мардохей радив і помагав Естер у відповідний час, щоб вона приготувала себе до позиції царівної в царськім домі царя Артаксеркса. – Естер 2:1–11

Промовляючи дальше до Руті, Ноема сказала: “Бооз, що з наймичками його ти була, се ж наш родич. Оце ж він сієї ночі віє на току ячмінь. Скупайся, намастись, та уберись в своє убрання, і йди на тік, але щоб він тебе не вглядів, доки не скінчить їсти й пити”. – 3:2,3

Вартова Башта з п'ятнадцятого листопада, 1907 року, на сторони 344, поясняє сей верш в слідуючий спосіб: “Порада Ноеми дана Рут відносно Бооза не походила з чистої мудрости. Нині такий напрям нап'ятував би яку–будь жінку як пусту або й неславного характера. І що Бооз боявся такої наруги, то ясно видно з його просьби в голові 3:14. Даючи таку раду, Ноема знов тут зрадила своє слабе довіре в Бога”.

Повисша замітка у *Вартовій Башті* не може бути властива, отже мусить бути тут поправлена. В сій історії ніщо не указує, щоби Бооз докорив Руті за її взятий напрям після поради Ное

ми; так як нема згадано у святому Писанні, щоби Єгова докорив Якові, що він послухав поради Ребеки і ошукав сліпого Ісаака. В обох случаях Бог кермував подіями, котрі представляли більші річи в будуччині. “Для чистих всі річи є чисті”. (Тита 1:15) “Єгова бо дивиться не так як чоловік; чоловік бо дивиться на лице, Єгова же дивиться на серце”. (1 Самуїла 16:7, *А. П. В.*) Се не є на місці критикувати слово Боже або напрям, взятий Божими акторами в Його драмі, щоби лише угодити мріям якогось несовершенного чоловіка, або щоби затримати так званий стандарт мудрости, чистоти і праведности сього світа. Духовенство часто критикувало слово Боже, щоби показати себе святими, мудрими, чистими і великими, і щоби отримати похвалу від інших людей. Лучше вірити Господу Богу, котрий ніколи не робить помилок, і знати, що всі діла Його чисті, святі і праведні. “Лучше вповати на Господа, як покладатись на чоловіка”. (Псальма 118:8) Стараючись показати себе яко таких, що підтримують стандарт чистоти світа, вони зробили себе смішними в очах Бога.

Если би чоловік був творив родовід, котрий провадив до Христа, тоді ім'я Тамари, Рагаби і Рут були б полишені. Звичайно буває, що само оправданий церковник “християнства” гордо підносить свої брови із “святого” переляку із напрямку взятого сими жінками, або червоніє на

згадку про них неначе сі річи нап'ягнували їх яко сміття і невідповідні належати до еліти (вибраного товариства) “зорованого християнства”. Але ось що Ісус Христос сказав до тих, що “виробляли характер”, до головних священників, до старших і фарисей в Його часі: “Істино глаголю вам: Що митники та блудниці попередять вас у царство Боже. Прийшов бо Йоан до вас дорогою правди, й не вірували йому; митники ж та блудниці вірували йому; ви ж, бачивши, не одумались навпослі, щоб вірувати йому”. (Маттея 21:31,32) Ось так слова Ісуса згідно з процедурою Єгови відкидають інших жінок, можливо поверховно більше очищених й праведних після людського стандарту, а приймають Тамару, Рагабу і Рут, нап'ягнуті як розпусниці, бути предками Гетьмана царства Божого, Ісуса Христа.

Можливо, що Господь Бог поставив їх яко докір для тих, що думають, що вони можуть поставити стандарт, через котрий інші можуть увійти в дім Господень. Самий Бог приготував дорогу, і тому се було б зухвальством сумніватись або критикувати дорогу, яку Він приготував.

В Божім законі було застережене право відносно женячки бездітної вдови, і Рут, скупавшися і намастившися, і приодівшися для сеї оказії, приготувляла себе для Бооза яко жена його, що

мала віддатися тієї самої ночі, і то без церемонії якогось довголичника—гіпокрита попа. Рут мусіла прикрасити своє тіло, так як і Естер потребувала дванадцять місяців для очищення. Єгова через своїх уповажнених чиновників кермував драмою, і кожда часть її була добра.

Павло мусів мати декотрі із сих річей в пам'яті, коли він під натхненням писав: “Ні, (нехай буде) Бог правдивий, усякий же чоловік омана”. (Римлян 3:4, *Діаглот*) Що тут є сказано, то не тому, щоби остро або невластиво скритикувати якусь одиницю, але тому, щоби слово Боже мало властиве місце в умах Його людей. Ми повинні поправляти себе, коли ми бачимо наші помилки, і сей же час повинні взяти властиву позицію, коли ми знайдемо їх. Ціль сього є лише, щоби голосити правду без взгляду на се, що можуть думати інші люди.

Як здається, то Бооз спав на току на своїм полі. Був се час відділення збіжжя від половин і щоби вірних привести до дому Господнього. Давши дальшу пораду Руті, її свекруха сказала: “Як же він ляже спати, запам'ятай собі те місце, де він ліг, потім прийди і постели собі у ногах його (замітка, підніми покривало на його ногах) та й ляж; він тоді скаже тобі, що тобі діяти”. — 3:4

Ругателі й критики часто указували на той текст, вважаючи його яко чин неприличности.

Сі однак показали більше бажання дістати признання від людей, чим вирозуміння волі Божої і чинити її. Порада Ноєми, за котрою пішла Рут, була лише формальне повідомлення Бооза, і щоб показати, що Рут цілковито піддалась під Боже розпорядження, і Бооз, будучи побожним чоловіком, також розумів се так. Ноєма, Рут і Бооз всі були посвячені Богу Єгови, і знаючи сей факт, Ноєма не вагалась сказати Руті, що “Бооз тоді скаже тобі, що тобі діяти”. Бог мав певну причину, задля котрої Він дав сей подрібний опис свого закону відносно викупу назад (вдови через кривих). Біблія не містить в собі непотрібних слів ані не зазначає нічого непотрібного. Се є правда без різниці чи се так званим добрим подобається чи ні.

Сповнення сеї пророчої драми гарно поясняє, як кляса представлена через Рут добровільно і покійно посвятилась Господеві і чекає на Його розказ. Се приємніше Господу, радше чим те, що сотворіння розказуватиме Господу, що чинити. Поступаючи після Божого назначеного способу, вірні стягнули зневагу на себе, котра то зневага походить від гіпокритичних і побожних ошустів, котрі кажуть, що вони належать до Божої організації, а в дійсности є з сатанської організації. Гіпокритичне “християнство” старалось прийти до Бога в людський спосіб і показало себе в очах людських яко чисте, але в дійсности було

“повне мертвих кісток”. Хто хоче приподобатися Богу, той мусить цілковито піддатися Богу й Його Христу. “Тим же воно ні від того, хто хоче, ні від того, хто біжить, а від милуючого Бога”. – Римлян 9:16

Се, що Рут прийшла до Бооза на поле в спосіб обдуманий Ноемою, добре представляє добровільне підданняся й несамолюбне служення Господеві через шукаючих чинити Його волю. Слова Ноєми ясно поінформували Рут, що вона не мала поводитися своєю волею, але що Бооз мав кермувати нею, так і ті, що приходять до Господа, не йдуть за своїми самолюбними ідеями, але вповають на Господа і Він провадить їх. – Приповісті 3:5,6

Ціль Єгови була, що всякий, хто знаходився в лінії, котра провадила до царя Давида, із котрої в своїм часі мав вийти Ісус, могучий Божий Цар, мав приносити овочі тіла. Ноєма знала, що Законодатель мав вийти з покоління юдиного, котрого то покоління вона була членом, і котрого Бооз також був членом, і вона рада була виконати свою часть, яку Бог приписав для неї без різниці, чи вона розуміла се чи ні. (1 Мойсея 49:10) Вона була за стара віддатися за Бооза і виховати дитину, тому вона припоручила йому свою невістку, що без сумніву вона ділала під керівництвом Єгови. В такий самий спосіб безплідна Сара представила Агару Авраамові; і також

Рахеля, задля своєї неплідности, представила свою служницю Баллу Якову. – 1 Мойсея 16:1–3; 30:1–5

Ноема не бажала стратити привилею мати дитину для царського дому, але самотній спосіб був, щоби оминути сю страту, поставити Рут замість себе. В сій точці драми інтереси Ноєми і Рут зливаються в одно, і як бачимо, то вони разом тепер представляють останок на землі в лінії до царства.

Як Естер була послухна приказам Мардохея, так і Рут вірно виконувала інструкції своєї свекрухи Ноєми. “Вона сказала їй: Вчиню усе, що ти мені сказала. І вона пішла на тік (на молотильний тік, Лісар) і вчинила усе так, як їй звеліла свекруха її”. – 3:5,6

Прибувши на молотильний тік у поле, і побачивши сплячого Бооза, Рут легко розікрила його ноги і положилась спати. Сим є представлено як ті, що люблять Бога, “представляють свої тіла яко живу жертву, прийнятну Богу, що є їх розумне служення”. (Римлян 12:1) Нема ані одним словом згадано в сій Божественній історії, що се було тілесне або невластиве бажання зі сторони Рут в сім підпринятій кроці. Протівно, будучи молодою, се було відречення з її сторони, коли вона поступила так. В усякім случаю вона виконувала свою часть сеї Божественної драми і виконувала те, що Бог хотів, щоб вона чинила.

Жнива скінчились, і се принесло радість для господа жнив. (Ісаїї 9:3) Бооз їв свій хліб і пив вино, і се звеселило серце його. (Псальма 104:15) Тоді не було гіпокритичного заборонного закону в силі в тім краю, отже він їв і пив свободно, і потім ліг спочивати. Се було б більше популярним для декотрої кляси людей тепер на землі казати, що без сумніву Бооз мав пити неферментований сік виноградний із своїм хлібом; але застановлячись над словом Божим ми повинні бути правдивими, без взгляду на се, що хто може думати.

Бооз не віддався так званому “легкому і вигідному життю міста”, але він положився під накривалом неба, котре Бог сотворив, так як і вірні піонери нині на полю служби домують під зіздами небесними. Він працював щиро і спав добре, тому що “роботящий солодко спить, чи він зів мало, чи багацько”. (Екклезіаста 5:11) Опісля Давид написав те, що було відповідним для побожного чоловіка Бооза, а іменно: “Ти сповнив серце моє радістю більше, як часу того, коли було в них подостатком хліба й вина. Спокійно ляжу і засну; бо ти, Господи, один даєш мені жити безпечно”. – Псальма 4:7,8

Будучи побожним чоловіком, Бооз вповав на Єгову. Без сумніву, місяць піднявся понад юдейські гори і ніч була спокійна і звізди звіщали про славу Всемогучого Бога. Тихо і уважним кроком

РУТ СЛУЖНИЦЯ ПОВІДОМЛЯЄ БООЗА Сторінка 293

прекрасна моабитянка приблизилась і легко підняла накривало з ніг Бооза і положилася, постановивши в серцю виконати волю Бога Єгови, щоби увійти в Його дім. Без сумніву, що ангел Господень мав бути там. Єсли би Сатана мав був силу в той час, то він був би привів на ту сцену поверховно—побожних гіпокритів попів і сі були б підняли свої руки із святого страху і були б прикликали поліцію і арештували Рут і оскаржили її перед судом за перелюбство і скоро укаменували б на смерть. Але Сатані не було дозволено ані жадним його агентам перешкаджати сій Божественній драмі, котру Бог установив для слави свого великого ім'я. Роки пізніше, майже на тім самім місці, сила небесних ангелів співала веселу пісню звіщаючи народження Того, що має спасти світ. (Луки 2:9–11) Рут і Бооз сеї ночі відиграли їх часть у великій Божественній драмі після волі Божої, представляючи прихід Могучого, про котрого ангели співали при народженню дитяти Ісуса.

Немного годин минуло як Рут лежала спокійно й неспостережно. Бооз спав твердо, і вона не нарушувала його. Се було десь в опівночі, коли Бооз знайшов, що хтось спав в його ногах. “Опівночі чоловік зжахнувся (стривожився) і підвівся, аж це в його в ногах лежить молодиця. І він промовив: Ти хто? Вона сказала: Я Рут, твоя служниця: Простягни твоє крило над

твоєю служницею, бо ти родич”. – 3:8,9

Нема причини думати, щоби Бооз чувся замішаний або обурений задля присутності Рут в його ногах. Єсли б він був глядів лише жінки, то він не був би розпитував хто вона була. (1 Мойсея 38:14–16) На просьбу Бооза Рут сей час відкрила хто вона була; і так се представляє як ті, що приходять до Бога через Христа Ісуса скоро й радісно признаються, що вони є під провідництвом Христа і є Його слугами. Їх бажання є носити весільні одежи і бути окрашені як невіста. (Маттея 22:11; 25:1–4; Колосян 3:24; Ісаїї 61: 10) Відповідаючи на питання Бооза, Рут сказала: “Ти є той, що маєш право викупити”. (Верш 9, *замітка*) Бооз зараз мав зрозуміти, що Рут була там щоби повідомити його про його обовязок після Божого закона відносно подружжя. (5 Мойсея 25:5,6) В доказ сього, що Бооз не гнівався ані не був замішаний, і що він не мав невластивої думки, наводимо слова його до Рути: “Будь ти, небого, благословенна од Господа Бога! – Цей останній твій добрий вчинок ти вчинила ще краще за попередній, бо не пішла ти шукати собі парубків, ні вбогих, ні богатих”. (3:10) Рут там знайшлась після волі Бога Єгови, і отримала Його признання, і се є достаточною причиною, щоби відкинути всяку критику гіпокритів, котрі є ворогами Божими.

Модерні критики можуть сказати, що таке по

яснення піддає думку іншим йти нечистою і неморальною дорогою. Єсли би хтось з чоловіків вхопився подій сеї Божественної драми як оправдання або вимівка для неприличного або неморального поведення, то се показувало б, що він не має віри в Бога і не вірує в Його слово і не бажає бути послušним Йому. У слові Божім нема нічого, щоб оправдувало або давало вимівку для чоловіка або жінки робити те, що є неморальне, невластиве або мильне.

Рут показала свою ласкавість до Ноеми як і до Бооза, і за се він похвалив її. Вона не була пустою молодою вдовою, що шукала чоловіка, але прийшла до старого кавалера тому, що Господь Бог післав її там і вона радісно виконала волю Його. Рут показала свою ласкавість до своєї свекрухи, а тепер в ще більшій мірі до Бооза, віддавши себе цілковито в його руки, і він сказав до неї: “Цей останній твій добрий вчинок ти вчинила ще краще за попередній”. – *Роттердам*

Ті, що дійсно знали Рут не могли докорити їй, тому що Бог постарався о добре свідоцтво її чесноти й чистоти, і се запирає уста ругателям. Бооз ласкаво сказав до Рут: “Тепер, небого, не бійся, я вчиню задля тебе усе, що ти сказала, бо у всіх воротах народу мого знають, що ти добра жінка”. 3:11

Рут була “гідною жінкою”, заслуговуючи на викуп, і Бооз сказав їй про це. “Ти є гідна жінка”.

(Роттердам, замітка) Після перекладу Лісара, то Бооз мав сказати: “Бо всі (люди у) воротях мого народу знають, що ти чесна жінка”. Вона доказала се не перед поганським світом, але перед вибраним народом Єгови; отже “все місто”, т. є., вся Божя організація знала, що кляса Рут є гідна задля вірності до Бога і Його Христа. Задля цієї вірності зі сторони кляси Рут, Ісус Христос робить для неї все, що в Божім законі є зазначено для її користі. Се заключення згаджується із словами Ісуса: “Гаразд, слуго добрий і вірний”. – Маттея 25:21

ПРИГОТОВЛЯЄТЬСЯ ДО ВИКУПУ

Спевністю, що Бооз знав своє споріднення до Ноєми і до її невістки Рут, і дехто скаже, що він повинен був зараз зробити розпорядження для викупу. Однак там було дві причини, котрі пояснюють, чому Бооз як здавалось одкладав (викуп Рут). Вони є: (1) Сі жінки вернулись до Вефлеєму з початком жнив, коли він був зайнятий жнивами аж до кінця; і (2) тому, що він знав чоловіка, котрий був близше кривним чим він самий і тому він чекав, що той кривний зробить. Се була друга і більша причина. Сей факт, що Рут прийшла до нього піддає думку, що рука Господня кермувала сею справою, і що він пови

нен постаратися виконати справедливість Ноемі й Рут. Отже даліше промовляючи до Рути, він сказав: “Се й правда, що я родич; але є ще ближший за мене родич. Переночуй цю ніч; а вран ці, як він тебе прийме, то добре, нехай приймє; а коли він не схоче прийняти, то я прийму тебе, як дійсно живий Господь! Спочивай до ранку”. – 3:12,13

Те прохання до Рути “почекати до ранку”, показує, що Бооз не був замішаний. Його слова відносно ближшого родича показують, що він керувався в своїх кроках в гармонії зі словом Божим, і що він мав бути покірним Божому закону. Бооз пильнував закон Бога Єгови, і сі дві жінки, Ноема і Рут, були впевнені в його виконанню. Подібно тепер у останка Божих людей на землі, що були представлені сими двома жінками, всі постанови Божі і обітниці відносно них виконує Ісус Христос; Так і Амінь обітницям Єгови. “Бо скільки обітниць Божих, то (все) в Йому “так” і в Йому “амінь”, на славу Богу через нас”. – 2 Коринтян 1:20

Если ж той ближший родич не виконає своєї задачі, тоді Бооз обіцяв, що він постарается виконати Руті приналежности; так і Господь Ісус для тих, що були вірні Йому: “Ось я зроблю, щоб вони (невірні крєвні) прийшли, і поклонились перед ногами твоїми, і пізнали, що я полюбив тебе”. – Одкриття 3:9

Бооз дав своє слово, що він виконає закон Божий відносно Рут, єсли той близший кривний не зробить сього, але він нічого не міг зробити аж до рання; тому він сказав до Рут: “Переночуй сю ніч”. Єсли би був який сумнів щодо моральної невинности Бооза і Рут, і її цілковитого довіря до нього, тоді сі слова не були б записані в святім Писанні. Вона зробила так як він просив її. “І спала вона в його ногах до ранку і встала передніше, ніж вони могли пізнати (*П. В.*, взнати) одно другого; він бо сказав: Нехай ніхто не знає, що молодиця була на току”. (3:14) Се не було знаком сумління, що він був морально винуватий, а лише чин перестороги, щоби тримати сю справу в тайні аж Бооз міг звернути свою увагу на сю справу. Єсли б вони були розголосили сю справу нім вони лишили поле, і перед зібранням суду в сій справі, то Сатана без сумніву був би перешкодив і се було б дало вимівку для того близшого родича відскочити від своєї задачі. Отже Бооз, побожний чоловік, ділав розсудно і мудро! “Розсудливий чоловік ховає мовчки знання, дурного ж серце виголошує дурноту”. (Приповісті 12:23) Коли Бог дає чоловікові задачу до виконання то він був би безумний, єсли б він розголосив се перед тим, нім його робота є скінчена. Коли Рут була готова відходити до її дому, Бооз відослав її з поживою. “І він сказав їй: Подай верхню одєжину (*мантію П. В.*, або плащ, *Лісар*), що на тобі,

подерж її: Вона держала, а він одмірив шість мірок ячменю, завдав їй на плечі, і пійшов до міста”. – 3:15

Лише лукавий може думати, що пожива, яку він дав Руті, була заплата за полову приємність. Се була властива щирість або запевнення, що Бооз виконає Богом дану йому задачу. Він був справедливим чоловіком і стояв за справедливість, що значить, що він виконав би закон Бога до неї наскільки се було можливим. Вони обоє лишили поле ще досвіта; Рут пішла до Ноеми а Бооз до Вефлеєму, щоби полагодити справу відносно Рут.

Коли Рут повернула вранці, її свекруха Ноема дуже бажала довідатися чи подружа взяло місце, отже вона поставила питання до Рут, яко доказ сього: “Вона ж прийшла до своєї свекрухи, а тая сказала: А що, моя доню? Вона оповіла їй про все, що зробив для неї той чоловік; і сказала: Ці шість мірок ячменю він мені дав і сказав: Ти не повинна йти до своєї свекрухи з порожніми руками”. (3:16,17) Слова Ноеми до Рути, “А що, моя доню?” означували, “чи ти сталась жінкою Бооза чи ні?” Відповідь Рут може добре представляти клясу Рут, котра отримала доказ Божої ласкавости, і котра опісля сказала: “Прийдіть, послухайте, всі, що боїтесь Бога, і я розкажу, що він вдіяв душі моїй. До него взивав я устами моїми, і величав язиком моїм. Коли б я бачив в сер-

ці моїм беззаконнє, то Бог не почув би мене. Та Бог почув, він зглянувся на голос молитви моєї. Благословен Бог, котрий не відкинув молитву мою, і не одвернув милосердє своє від мене”. – Псальма 66:16–20

Маючи повне довіря в Бооза, Рут була певна, що він зробить для неї те, що Божий закон вимагав. Коли Бооз сказав до неї, “Ти не повинна йти до своєї свекрухи з порожніми руками”, то під сим він розумів, що се було доказом його заміру зробити те, що було добре. Спевністю, що вона була весела, так як і ті, що пізнали правду відносно Господнього приходу до храму, і котрі бачили, що вони мають Божу ласку і нагоду проголосити Його царство. Очевидно, що Рут бажала сей час бути активною в справах царства довідавшись о любові і ласкавості Господній.

Ноема також мала повне довіря до Бооза, що він приведе сю справу в як найкоротшім часі, і тому вона радила своїй невістці чекати на дальший розвій подій. “А вона сказала: Потривай, моя доню, поки не довідаєшся, що з того вийде; бо той чоловік не заспокоїться, не допровадивши свого діла до кінця”. (3:18) Господь любить тих, котрі ділають скоро, коли вони побачать Його прикази. Бооз був правдивий до свого ім’я, котре означувало “бистрість, жвавість, або пильність”. Він зараз зачав робити те, що він бачив Божий закон вимагав від нього. Слова Ноєми

показують, що вона знала, що Бооз виконає Божі прикази і то як найскорше можливо. Як відкупитель і оправдатель він не відкладав сієї справи. Він представив сю справу перед суд зараз, так як і Оправдатель Єгового ім'я, у властивім часі “прийшов негайно до свого храму чинити суд”. – Малахії 3:1–5

БООЗ ДІЛАЄ СКОРО

(Рут, голова 4)

При міських воротах старші або судді мали місце, де вони публично засідали і розбирали справу після закону. (5 Мойсея 21:19–21; 22:15; Йова 31:21; Приповісті 22:22) При воротах у середині міста знаходилась широка площа, де люди збирались розбирати різні публичні справи. Навіть і в теперішнім місті Вефлеємі знаходиться широка площа близько головного входу де люди сходяться. Бооз був обзнакомлений з Божим законом і з місцем суду: “Коли брати жили вкупі і один з них умер і в його нема сина, то не годиться жінці мертвого йти заміж за чужого чоловіка; дівер її мусить увійти до неї і взяти собі її за жінку, щоб сповнити, що має чинити дівер. І первенець, що вродить вона прийме ім'я мертвого брата, щоб не зникло з Ізраїля ім'я його. Коли ж сьому чоловікові та не хочеться побратись з жінкою брата свого, так піде

вона до воріт громадських мужів і скаже: Мій швагер не хоче возстановити ім'я свого брата в Ізраїлі; він не хоче, як швагер, сповнити обов'язку свого". – 5 Мойсея 25:5–7

Бооз знав, що люди будуть переходити сюди і туди через ворота і що се буде найвідповідніше місце, щоби віднайти близького родича і покликати його, щоб він виконав свою задачу. Поливши поле, Бооз прямо пішов до воріт де він зачав глядіти. Приглядаючись пильно, вскорі той ближший родич появився, і побачивши його, він покликав його на бік, і сівши розмовляв з ним. "Бооз вийшов до воріт і там сидів. Коли це переходить попри його родич, про котрого говорив він, і сказав йому: Зайди сюди і сядь тут. Той зайшов і сів". – 4:1

Бооз ділав яко представитель Єгови, і спосіб його ділання поясняє, що Бог, виконуючи свій закон, нічого не робить потайно, але одверто і чесно. Бооз не старався полагодити сю справу потайно із своїм ближшим родичом. Історія показує, що нім Бооз об'явив свій замір, то він перше покликав суд для розглянення сеї справи публично і отверто. "І він взяв десять старших чоловіків в городі, і сказав: Сядьте тут. І вони сіли". – 4:2

Чин Бооза був точно з вимогами закона. (5 Мойсея 25:7) Число десять є символом цілковитості відносно земських річей, і сей суд, котрий

складався із десяти суддів або старших, здається означував, що вислухання і служення Ноеми і Рут і близького родича було повне і цілковите; і що сі три особи представляли певну класу людей або сотворінь на землі; і що рішення над сією класою через суд Господній буде цілковитий і остаточний.

Се не значить, що інші чим ізраїльтяни як тепер так і в той час були змушені пристосовуватися до сього закону подружжя. Божий закон був даний лише ізраїльтянам, Його завітуючим людям, і сей закон був даний, щоби зробити прообраз на більші річі в будуччині. (Жидів 10:1) Сі річі, що стались на ізраїльтянах, були типом того, що мало статися при кінці світа. Се становить безперечний доказ, що книга Рут була написана під керовництвом Божим і та драма була установа для науки Божих людей, котрих представляли ізраїльтяни, відносно Його замірів. Через се, що вона віддалась до ізраїльської родини, і кинувши свою судьбу із тим народом, Рут стала ізраїльтянкою, представляючи класу народжену з духа на землі в часі сповнення сеї пророчої драми.

Бооз стояв перед сим законним і вповні установленим судом, представляючи величність Божого закону, котрий мав бути виконаний там, і доглянути, щоби він був властиво представлений і ненарушений, і тому він представляв перед

тим судом Ноему і Рут, чиї справи були тут розбирані. Перед тим судом був також той близьший родич, котрого Бооз публично покликав там. Писання не вказують як Бооз називав того близьшого родича. Він був близьшим родичом до Ноєми, отже і близьший до Рут чим Бооз. Він походив з Елимелехової родини, і представляв класу посвячених людей, котрі жили в часі заступництва святого духа, котрий діяв як потішитель і помічник. Посвячені й сплоджені з духа на землі є близьші собі кривні чим Христос до них тому, що вони походять від Адама природно, а Ісус був перенесений до людського роду. Те близьке споріднення не представляло небесних сотворінь, таких яким Ісус є тепер, і ангели, але представляло посвячених і з духа народжених в тілі, т. є., з організмом тіла і котрі одного часу були в лінії до царського дому Єгови.

Єсли ж сей близьший родич відмовиться поступити згідно з законом Божим відносно Ноєми і Рут і так принести овоч надходячого царства, тоді се було на місці для Бооза оженитися із нею; і сю справу Бооз бажав полагодити, і то скоро й виразно. Які наслідки мали виринути, єсли б той близьший родич відмовився виконати свою задачу, то про се можна довідатися із того, що взяло місце в подібнім случаю.

Онан, другий син патріарха Юди, отже прапрастрій сього близьшого родича Ноєми, був постав

лений в подібній позиції. Онан відмовився оженитись з Тамарою, вдовою його брата Ера, і сим він спротивився виведженню насіння в лінії до царя, котрий мав вийти з покоління юдиного. За се Єгова покарав Онана смертю. – 1 Мойсея 38:6–10

Если ж той близший родич Ноemi відмовиться схоронити ім'я свого кривного Елимелеха через оженення з Рутою, котра взяла місце Ноemi в сій драмі, то можна сподіватися, що його стріне та сама судьба, яка впала на Онана. Отже те питання, що прийшло перед десяти суддів в Вефлємі, було урочисте, а не питання тілесної любови, як се критики книжки Рут стараються пояснити людям. Єгова робив рухомий і живий образ, в котрім було замішане життя Бооза і інших, і що провадило до вибрання Царя над царями, котрий у своїм часі мав володіти світом.

Закони Єгови відносно тих, що стались членами Його дому, є сталі й незмінні. Як Він самий, так і Його закон незмінний. Він любить тих, що зробили угоду через жертву, щоб чинити Його волю і сих Він покликав до свого царства. Если вони не повинуються Його установленому законі, тоді Єгова шле пересторогу для них, нім Він виконає свої остаточні суди проти них. В гармонії із сим Він каже: “Клич грімко, не вдержуйсь, підніми голос твій, мов труба, і вкажи моему люду беззаконня його, й дому Яковому

сі гріхи його”. (Ісаї 58:1) Сей приказ є даний Божому вірному останкові на землі, що їх повинністю є виконати оголошуючи вість іншим, котрі є в лінії до царства або в домі Бога Єгови. (Гляди *Вартову Баишту* з 1-го мая, 1929 року, сторінка 131) У попереднім артикулі під повисшим титулом є подані факти, котрі показують Бооза перед десятьома суддями, сидячих у воротах Вефлему, і той близший родич Ноєми і Рут перед судом. Ноєма і Рут не були присутні перед тим судом, але Бооз заступав їх інтереса; і всій то мірі Бооз представляв останок на землі в часі сповнення пророцтва і заступництва за останка. Бооз також представляв закон Божий, отже до тої міри він представляв Ісуса Христа. Часто буває, що одна особа відіграє більше чим одну роль у Божій драмі.

В присутности суду Бооз промовив до того близшого родича, звертаючи йому увагу на факт, що Ноєма повернула з Моаб землі і що вона має частину поля, котре належало до Елимелеха, котре мало бути відкуплене. “І сказав Бооз до родича: Ноєма, вернувшись з моабитського краю, продає частку поля, що належала до нашого брата Елимелеха. Я постановив довести до твого слуху і сказати: Хочеш бути наслідником, то купи при сих, що тут сидять (*II. В.*, т. є., при громадськості і старшинах, членах суду), і при старшинах нашого народа. Коли хочеш викупити,

викупи; а як не хочеш одкупити, скажи мені, щоб я знав, бо окрім тебе нема наслідника, а після тебе я. Той сказав: Я викуплю”. – 4:3,4

Більший–чим–Бооз, Ісус Христос, урядовий представитель Божого закона, ніколи не занедбав дати пересторогу тим, що відповіли на поклик до царства і котрі сталися недбалими. *Вартова Баишта* постійно звертає увагу на слово Боже відносно задачі й обов'язку, положеного на тих, що відповіли на поклик до царства відносно їх задачі виконувати те, на що вони згодилися. Такі то байдужі є представлені тут через ближшого родича згаданого в сій справі. *Вартова Баишта*, з ласки Господньої, є знарядом в руках Господа. Вона від часу до часу звертає увагу сплодженням з духа на їх відвічальність по відношенню до Єгови і Його служби, до їх братів, представлених через Ноему і Рут. (Гляди *Вартова Баишта*, 1929 рік, сторінка 131; котрий то артикул з користю може бути прочитаний)

Поворот Ноеми до Вефлєсму був відомий усьому місту, і тут мусимо припущення зробити, що той ближший родич знав про се і був вповні свідомий про свою відвічальність до Ноеми. Та він занедбав виконати свою задачу, і коли він був покликаний перед суд, то він без сумніву знав наперед, що Бооз мав сказати до нього. Бооз зачав свою мову, кажучи: “Ноема повернула і має частину поля на продаж, котре належало до

Елимелеха. Чи ти бажаєш викупити його?” Сей факт, що він згадав про Ноему показує, що позиція Рут була другорядна до Ноемової, і тому вдова Елимелеха мала спершу бути викуплена. Рут заступила Ноему в сій справі, тому що Ноема була за стара породити сина, щоби схоронити ім’я Елимелеха. Бооз не сказав, що насіння мало бути збуджене для Махлона, але він представив справу на підставі збудження насіння для Елимелеха.

Бооз, виконуючи свою задачу для Ноеми і Рут, в сім случаю показує, що браття в Господі мають задачу дбати о справи одні других, і щоби скріпляти і заохочувати одні других нести овочі Божого царства, і потішати тих, що сумують на Сионі. (Ісаїї 61:3) Се вони виконують, звертаючи отверто увагу інших на їх задачу, кажучи до Сиона, “зацарював твій Бог!” – Ісаїї 52:7

Відповідаючи на питання Бооза, той близший родич сказав: “Я викуплю”. Отже він признав, що він матеріально міг відкупити землю. Се було щось, з чого він міг дістати особисту грошову користь, і тому він був радий купити сю землю, що мало побільшити його майно. Очевидно, що він знав, що Ноема була стара жінка, застара віддаватися і родити діти, і тому вона не була заключена в сім купні, і навіть єсли б він і мусів взяти її до себе, то вона скоро померла би і однак він би скористав із сієї справи, бо його від

вічальність до Елимелеха скінчилась би.

Із тим самим духом “близший родич” кляса в часі сповнення сього пророцтва наче сказала: “Ми раді підтримати і далі виконувати роботу Ілії, хоча й робота Ілії закінчилась в часі війни, і котру то роботу кляса Ноеми виконувала під час періоду Елимелеха і заступництва святого духа Божого. Однак “близший родич” кляса відмовилась признати або застановитись над роботою Єлисея, котру церква тепер мусить виконувати замість роботи Ілії.

Тоді Бооз прямо виголосив справу Ноеми і Рут, котрі представляли позатипічний останок, і тоді отверто поставив іншу пропозицію тому ближшому родичові: “Бооз сказав: Дня того, як купиш поле в Ноеми, ти купиш і в Рут моабитянки, жінки помершого, і повинен взяти її собі за жінку, щоб ім’я помершого в насліддя його збудити”. (4:5) Інтереси Ноеми і Рут були подібні, і се показує в драмі, що вони представляли останок клясу.

Єлисей був помазаний виконувати роботу, де Ілія полишив її; так і Ноема і Рут, разом представляючи останок, мусіли виконувати далі роботу, щоб оправдати ім’я Елимелехового дому, котрий представляв дім Божий. (2 Царів 2:12–15) Ось так тут ясно показано, що хто дійсно бажав виконувати роботу царства по 1918 році, мусів виконувати після роботи представле

ної через Єлисея, котрий був помазаний на місце Ілїї. Та подвійна порція духа, яку отримав Єлисей, показує роботу ширшого огляду, яка мусить бути виконана із більшою ревністю для Господа.

Нині ніхто не може мати “поля” або посідати насліддя Ілїї не взявши на себе відвічальности і роботи Єлисея. (1 Царів 19:16) Триматись ім’я й науки чоловіка, котрий умер, без взгляду як за вірний він був, і стояти при його поясненню Писання і відмовитись йти далше з Господньою роботою, – се не купить поля або майна умерлої роботи Ілїї. Тепер є ще інші зобовязання (котрі є представлені через Єлисея і Рут), котрі мусять попірати і вірно виконувати ті, що належать до царської лінії і котрі вступили в дім Господень.

Та відвічальність, щоби прийняти до себе Рут, була завелика для того близшого родича. Так і відвічальности роботи Єлисея були завеликі для тієї кляси, котру той близший родич представляв. Тоді той близший родич сказав до Бооза: “І сказав той родич: Не можу я взяти її за себе, щоб не поплутати й свого насліддя. Прийми ти її, бо я не можу прийняти”. (4:6) Слова “свого насліддя” відкривають його самолюбство й показують, що він думав і плянував виключно для свого власного інтересу, щоби його власне ім’я існувало по смерті. Єсли би він був узяв Рут, то він не був би скористав нічого, після його обчислення, тому що її дитина мала наслідити ту зем

лю, а се було б зменшило його майно щонайменше на таку ціну, яку він мав заплатити Ноемі. Без сумніву, що він уже мав мати жінку (котра представляла духа і вплив Езабелі), (Одкриття 2:20–23) і котру він боявся образити. Єсли би “близший родич” кляса була взяла духа і роботу Руті, то се було б образило світ, а головню еклезиастичну часть його. Сього вони не могли зробити, тому що се було б стягнуло на них гнів сатанської організації. Та кляса представлена через “близшого родича” мусить дальше уживати “солодких масних слів”, щоби не сказати щось проти сатанської організації, щоби сим чином не замурати свого ім’я. Отже се досить легко пізнати в теперішнім часі ту клясу, представлену через “близшого родича”.

Бооз покликав свого близького родича перед суд на обрахунок, так як Ісус покликав до обрахунку слугу з одним талантом. Ісус Христос, більший–чим–Бооз, тепер є в своїм храмі і покликав до обрахунку з одним талантом клясу, щоби зробити перелік справ царства порученого їм, і сей то перелік показує, що вони не бажали бути послушними Господеві. Той близший родич Ноєми відповів до Бооза, кажучи: “Прийми ти її, бо я не можу прийняти”. Се звучить так само, як той слуга з одним талантом сказав до Господа: “І злякавсь пішов та сховав твій талант у землю. Ось ж маєш твоє”. – Маттея 25:24–30; Малахії

3:1–5

Єгова вважав, що лучше затримати те ім'я ближшого родича в тайні, і тому Писання не відкривають його ім'я. Його ім'я умерло з точки погляду Біблії. “Ім'я же безбожних огидне”. (Приповіді 10:7) Поводження того ближшого родича представляє невірною слугу клясу, про котрого Ісус сказав: “І викиньте слугу нікчемного у темряву надвірню: Там буде плач і скреготання зубів”. (Маттея 25:30) “Та й відлучить його, й долю його з лицемірами положить”. – Маттея 24:51

БООЗ ВИПОВНЯЄ

Ті, що мають духа Ісуса Христа і ревність до дому Єгови радісно виконують задачі, котрі лінивий слуга міг був виконати але занедбав. Вірний останок стався частию вибраного слуги, отже “вірним і розумним слугою”. Тут бачимо, що Бооз представляв Ісуса Христа, Голову і провідника того “слуги”, і також представляв останок, котрий становить часть того “слуги”. Закон даний ізраїльтянам відносно чоловіка, котрий відмовиться оженитися із вдовою його помершого брата, звучить: “Коли ж сьому чоловікові та не хочеться побратись з жінкою брата свого (ближнього родича, *замітка*), так піде вона до воріт громадських мужів і скаже: Мій швагер не хоче

остановити ім'я свого брата в Ізраїлі; він не хоче, як швагер, сповнити обов'язку свого. І громадські мужі мусять покликати його і сказати йому, що треба; як же упреться він і скаже: Мені не хочеться з нею побратись, тоді приступить до його швагрова його перед очима громадських мужів, і зніме з ноги його обувся і плюне йому в лице і скаже: Так обходяться з чоловіком, що не хоче збудувати дім братові своєму. І буде ім'я його в Ізраїлі: Дім босого". (5 Мойсея 25:7–10) "Моаб чаша моя вмивальна; на Едому кину сандали мої". – Псалма 60:8

На переслухання справи Ноєми і Рути була ужита дещо відмінна метода для potwierдження того, що було рішено. Майже всі люди у світі з часом прийняли певну методу potwierдження документів або переписування землі при помочи свідоцтва. Наприклад, із певних звичаїв виринув закон так званий "передання власности" через котрий посідання землі передається іншому.

Ізраїльтяни були Божими людьми нім закон був даний їм на горі Синай, і нема сумніву, що й вони мали й практикували звичай для передання проданої власности. Святе Писання говорить про се так (Рут 4:7,8, *А. П. В.*): "А був давніше такий звичай в Ізраїля, що як викупляли або міняли, то щоб ствердити діло, один скидав свій чобіт і давав другому; і це було засвідченням в Ізраїля. І сказав той родич Боозові: Купуй для

себе! І скинув свій чобіт”. Ані Ноема ні Рут не були присутні на переслуханнях сеї справи щоби скинути чобіт, але Бооз там представляв їх. Однак місто триматися тісно вимогів закону, то вони ужили колишнього звичаю, а іменно, той ближший родич скинув свій власний чобіт. Се був добровільний чин зі сторони того ближшого родича, показуючи своє цілковите зречення права викупу і свою добровільну постанову не зробити так.

Се добре представляє “лукавого слугу” клясу, котра відмовилась бути свідком для ім’я Єгови “Бога мого Царя”, і голосити день Його пімсти проти організації Сатани, і вірно представляти й голосити Його царство. Чинячи се, “лукавий слуга” кляса “здіймає чобіт” (т. є., накриття ніг) “готовість благовіствування миру”. (Ефесян 6:15) Чоловік з одним чоботом є дивовижним сотворінням, котре вертиться сюди й туди і є предметом наруги. Бог уважає чоловіка, котрий відкинув Його угоду, яко предмет ганьби, і се є пояснено через плюнення йому в лице. – 4 Мойсея 12:14

Є написано відносно вірного останка на землі: “Що за прегарні ноги твої в сандалах”. (Пісня Пісень 7:2) І “які ж гарні на горах ноги благовістника, що мир возвіщає, що вістить радість”. (Римлян 10:15; Ісаї 52:7,8) Сі прекрасні слова Писання не можна пристосувати до чоловіка з

одним чоботом. Отже та кляса представлена через того ближшого родича в сій драмі може сподіватися, що вона отримає ганьбу від Бога Єгови, що є пояснено через плюнення в очі й відобрання привилею голосити ім'я Єгови і Його царства. Ся то кляса здіймила із себе весільну одежу. (Маттея 22:11–13) Сю то клясу Господь назвав “лукавим і лінивим слугою”; отже від таких Він забрав інтереса царства й дав вірному останку клясі, котрого представляла Рут, і котрому передані інтереси Господнього царства. (Маттея 24:47) “Візьміть же від него талант, та дайте тому, що має десять талантів”. – Маттея 25:28

Бооз охочо взяв на себе обов'язок викупу: “Тоді сказав Бооз до старшин і до усього народу: Тепер ви свідки, що я купую в Ноєми усе, що було Елимелехове і Хілеонове і Махлонове”. (4:9) Останні слова того тексту показують, що Рут займала другорядне місце до Ноєми і що вона взяла місце Ноєми в сім подружжі. Бооз заключив і Рут в сім викупі, щоби піднести насіння для ім'я умершого Елимелеха, а не для ім'я сина Елимелеха. Бооз у присутности суду заявив: “Адо того ще й беру собі за жінку Рут моабитянку, Махлонову жінку, щоб зісталось ймення помершого за його насліддєм, та щоб не зникло ім'я помершого з поміж його братів і з воріт його оселі; ви сьогодні тому свідки!” – 4:10

БООЗ КУПУЄ РУТ ЗА ЖІНКУ Сторінка 315

Махлон, перший чоловік Рути, не хотів схоронити ім'я Елимелеха, і також той близький родич відмовився схоронити те ім'я і піднести нащадка; отже Бооз вступив в сей розлам і dokonав сеї річи. Рут тут була вжита яко з'єднувальна ланка між Ноемою і Боозом, щоби dokonати сю річ. Рут стала наслідницею Елимелеха, наслідила право Ноеми через се, що вона віддалась за його сина Махлона. Та часть нащадка, котру Орфа мала отримати, вернулась до Ноеми, тому що Орфа відмовилась триматися Ноеми, т. є., Божої організації. Противно, вона, впустившись до Вефлеєму, вернулась назад до Моаб землі, що представляє сатанську організацію. Тому, що Рут була лише невісткою Елимелеха й Ноеми, то дитя народжене від Бооза через Руту мало мати кров Елимелеха, а не Рути, бо Бооз був зараз другим родичом Елимелеха. Бооз, купивши все право Ноеми, і купивши Рут собі за жінку, то син Рут й Бооза мав наслідити все майно свого прадіда Елимелеха, і той син мав бути в лінії сповнити обітницю Єгови для дому юдиного. Хотя й спис родоводу ізраїльського царя був ясно зроблений, то окрім сього була ще одна важна Божа ціль показана тут яко прообраз, котра мала сповнитись в будуччині. Бооз одважно став перед судом і перед людьми і виголосив свій замір купити землю Ноеми, і, включаючи всі права її двох синів і Рут за жену, і сим чином він стався

публичним свідком проти того ближшого родича, котрий в дійсности ошукав вдову Ноему і чужоземця Рут. Так і Ісус Христос, Більший–чим–Бооз, великий Суддя в храмі, судить і відділює невірних від вірних і є свідком проти невірних. “Ось, я посилаю ангела мого, а він приготує дорогу передо мною, й негайно за сим прийде в храм свій Господь (Ісус Христос), що його шукаєте, – Ангел завіту, що його бажаєте; ось, він іде, говорить Господь Саваот. Прийду до вас, щоб судити суд, й буду скорим свідком проти...тих, що вдержують плату поденного робітника, притіняють вдовиць (клясу Ноеми) і сиріт (клясу Рут) та відпихають од себе приходня (клясу подібну до Рут) й не бояться мене, говорить Господь Саваот.” – Малахії 3:1,5

В 1918 році Господь зачав свій суд в храмі від тих, що називали себе членами дому Божого або Його організації на землі. “Товариство”, т. є., Товариство Вартової Башти Біблії і Брошур, стояло і стоїть за Божу організацію на землі й є частию її. В ній працювали колись одиниці, що відповіли на поклик до царства, але котрі не хотіли бути послухні приказам Господнім і відмовились йти з роботою свідоцтва, і се вони зробили через відлучення себе і стали проти Господньої роботи; і вони шукають перешкодити поступі її і противляться Товаристві. Ся справа відступлення і противлення сеї бунтівничої кляси

не є закритою тайною. Бооз одважно виголосив перед судом, що він радо бере на себе відвічальності, котрі той близший родич відкинув, і сим він представляє Божу організацію зібрану в Колумбус (Огайо) в 1931 році і інших подібної дорогої віри по цілім світі, в прийнятій резолюції заявляючи, що вони радо приймають ім'я, котре Бог Єгова дав їм, беручи на себе відвічальність нести свідоцтво про Його ім'я й Його царство яко свідки Єгови, що їх “близші родичі” відкинули на бік. (Гляди “Нове ім'я, сторінка 333) Ось так вірний останок взивав всіх бути свідками Йому, що вони не мають жадного сполучення з диявольською організацією, але є цілковито посвячені Божій організації і будуть далше, з Його ласки, голосити про Його ім'я і Його царство. Видання книжечки *Царство* було повідомленням “християнства”, а головню правлючі сили його і “лукавого слугу” клясу, що останок взяв ім'я Єгови і радісно бере на себе сю відвічальність. Книжка *Оправдання* (перша) звертає також увагу на сю справу. – Езекиїла 24:15–18

Дальше се представляє, як Ісус Христос, Більший–чим–Бооз, явно запрошує до себе Ноему і Рут клясу, т. є., посвяченого останка, щоби брати участь з Ним в оправданню ім'я Єгови. Факти показують, що се взяло місце восени в 1922 році, коли то Єгова дав своїм людям нове ім'я,

але котре останок зачав розуміти і оціняти в 1931 році. – Дії ап. 15:14; Йоїла 2:27–29

СВІДКИ

Многі сталися свідками зіслання ласк Єговою на останка і бажали їм добра, під час, коли інші були змушені бути свідками але не бажали їм добра. “І сказав увесь народ, що був коло воріт, і старшини: Ми тому свідки! Нехай Господь вчинить з жінкою, що вступає в твою Господу, як з Рахилею і як з Лією, котрі обидві збудували дім Ізраїля. Надбай багатства в Евфраті, і нехай славиться у Вефлєсмі ім’я твоє!” (4:11) Навіть відступник, той ближший родич мусів бути свідком. Певне число противників були присутні при прийняттю резолюції на конвенції в Колюмбус 1931 році, і були змушені дивитись, що було зроблено, хотя й вони не брали участі в сім. Се здається було прообразом на перше сповнення Одкриття 3:9. Люди доброї волі у світі, котрі бачать вірне посвячення останка Богу, складають свої добрі пожелання їм. Всі старші, представляючи Божу організацію, радісно свідкували і взивали благословенства Божого на роботу оправдання Його ім’я. Добрі пожелання для Божої організації на землі є виражені мовою Писання: “Надбай (Боозе, або клясо царства) багатства (*замітка*, здобувай багатство або силу) в

Ефраті”. Інакше сказати, нехай всі будуть правдиві імені Єгови і нехай будуть плодовиті і несуть овочі царства. “У сьому прославився Отець мій, щоб овочу багато давали ви, й були моїми учениками”. (Йоана 15:8) Остання часть одинадцятого вершика, після Ротердама звучить так: “Проголошуй ім’я у Вефлеємі”. Останок будучи частю Христа мусить проголошувати ім’я Єгови і Його царство, тому що вони є тепер Його свідками на землі. Вони мусять зробити ім’я Єгови й Його царства славним. Се, що вірні виконують тепер з ласки Божої. “А з насіння, що дасть тобі Господь від молодой жінки сієї, нехай стане дім твій, як дім Переза, котрого породила Тамара Юді”. (4:12) Ся Переза знаходиться в лінії, що провадила до Давида і до Ісуса. (1 Мойсея 38:8–30) Слова: “А з насіння, що дасть тобі Господь (Єгова) від молодой жінки сієї” показують, що всяка вдяка належить Єгові, до котрого всі річи належать.

ВОЛОДАР В ПРООБРАЗІ

“І взяв за себе Бооз Руту, і вона стала його жінкою. І вступив він до неї, і Господь дав, що вона завагоніла і породила сина”. (4:13) Сим Єгова показав свою ласку, давши сина Боозові й Руті, прямуючи до оправдання свого ім’я й слова, бо “від Юди мав вийти Володар і Законодатель”.

Той син не народився як наслідок сили Бооза і Рут, бо лише “Бог дає ріст”. (1 Коринтян 3:6) Бог Єгова кермував драмою, котра є записана в книзі Рут, і тому сотворінню не належить жадна слава. Се Єгова постарався о могучого Володаря, котрий буде управляти всіма народами землі й котрий оправдає Його велике ім’я.

КНЯГИНЯ В ПРООБРАЗІ

Рут ставшися жінкою Бооза (се споріднення включає Ноему, тому що Рут стала женою його замість неї), представляє заручену жену Христа, отже та кляса становить тих блаженних одиниць, котрі є покликані на вечерю Агнця. (Откриття 19:9) Факти здається ясно показують, що початок сповнення цієї драми взяв місце в “той день” на конвенції Божих людей в вересню 1922 року, до котрого то часу властиво відносяться слова Єгови: “Дадуть тобі нове ім’я, яке уста Господні наречуть. Не будуть уже тебе звати покидкою, не будуть звати край твій пустинею, а зватимуть тебе: Ласкавість моя на ній, а країну твою – замужня; Господь бо вподобав тебе, й земля твоя знов подружиться. Як той молодик дружить з дівчиною, так сини твої одружаться з тобою; і, як той жених радіє своєю княгинею, так буде Бог твій утішатись тобою”. – Ісаї 62: 2,4,5

“І говорили жінки до Ноеми: Слава Господеві, що він не покинув тепер тебе без наслідника, що його ймення не згине в Ізраїлі! Він буде тобі втіхою і дбатиме про тебе на старості літ. Бо його породила твоя невістка, котра любить тебе, котра для тебе стане ліпша за сімох (природних) синів”. – 4:14,15, *А. П. В.*

Ті пожелання дані Ноемі радше чим Руті здається ясно показують, що та дитина легально належала до Ноеми, яко овоч її тіла, і яко наслідник Елимелехового добра. (5 Мойсея 25:6) Ноема разом з Рутою представляють клясу, Невісту Христову, котра несе овоч для оправдання Єгового ім'я й слова. Рут мала велике бажання статися членом дому Єгови, але своїми власними силами вона сього не могла доконати. За се, що вона вірно трималась Божої організації, котру представляла Ноема, Бог Єгова нагородив віру Рути.

Ісус Христос, Великий Бооз, був ужитий Єговою, щоби Він, через останок, представлений через Рут і Ноему, прославив ім'я Єгови, котре вже стало славним в земській часті Божої організації, і котре буде прославлене по цілій землі. Сталося се якийсь час по 1922 році, що останок, представлений через Ноему і Рут, зачали бачити, що великим питанням до рішення є ім'я Єгови, і що Всевишній мусить возвеличити собі ім'я. (Гляди *Вартову Башту*, 1 січня 1926

року, під титулом: “Хто шануватиме Єгови?”) Задля Його вірності ім’я Ісуса також сталося славним і Єгова дав Йому ім’я понад усякі імена, окрім єдиного ім’я Єгови, і приказав, що перед Ісусом Христом приклониться всяке коліно і всякий язик визнає, що Він – Христос на Божу славу. (Филипян 2:9–11; Ефесян 1:20,21) Тут варто завважити, що ім’я Бооза, котрий представляв Ісуса Христа, а не ім’я свого сина Обида, сталося славним в Ізраїлі. Єгова ужив сієї книжки Рут, щоби на Бооза звернути увагу всіх. Від сеї точки ім’я Рути вже не згадується, але ім’я Ноєми ще згадується, що показує, що Ноєма представляла Сион, Божу “жену” або організацію, і що Рут стала частию її.

Народжений син для Бооза і Рути був вихований для ім’я Елимелеха (“Бог є Цар”); і тому сказано: “Він буде тобі втіхою і дбатиме про тебе на старості літ”. Се показує, що Бог, Цар Предвічності, буде відновляти й скріпляти свою церкву, останок, в останніх часах на землі, в часі старости, і в гармонії з сим написано: “Був я молодим і зостарівся, та ніколи не бачив я опущеного праведника, або, щоб рід його просив хліба”. – Псальма 37:25

Та взаїмна любов, яка існувала між Ноємою а Рут звертає увагу на любов, яка мусить існувати між усіма членами останка, показуючи їх єдність і посвяту до Бога і до Його царства. “Запо-

відь нову даю вам: Щоб любили один одного. Як я полюбив вас, щоб і ви любили один одного. По сьому знатимуть усі, що ви мої ученики, коли любов матимете один до одного”. – Йоана 13:34,35

“І взяла Ноема дитятко, і носила його на руках своїх, і стала йому за пістунку. Сусіди ж дали йому ймення, і сказали: Оце родилась дитина в Ноеми! І дали йому ймення: Обид, Він батько Ессея, батька Давидового”. (4:16,17) Ноема обходилась з дитиною наче своєю власною, і тому було сказано: “Оце родилась дитина в Ноеми!” Зневага за її неплідність була взята із неї, що прекрасно сходиться, як Сион був зневажений, т. є., Божа організація, як про се описує пророк Божий в Ісаїї 54:1–7

Ім’я народженої дитини було Обид. Се ім’я значить “поклонитель” або “той, що служить”. Се означувало б, що будуть такі люди, котрі зрозуміють, що останок Божий на землі, представлений через Ноему і Рут, становить часть Єгвого вибраного слуги, у котрім Його душа радується. (Ісаїї 42:1) Сей син Обид також представляє дітей Сиона народжених по її муках. (Ісаїї 66:8,9) Ім’я “Обид” указує на клясу, котру Господь, з приходом до храму Єгови, знайшов вірну і котру Він назвав “вірним і розумним слугою”, котрому Він припоручив всі справи свого царства на землі. – Маттея 24:45–47

“Оце ж рід Переза: Від Переза народився Езрон, а від Езрона народився Рам; од Рама народився Аминадаб; а від Аминадаба народився Нахзон; від Нахзона народився Салмон; а від Салмона народився Бооз; а від Бооза народився Обид. А від Обида народився Ессей; а від Ессея народився Давид”. (4:18–22) Тут є поданий родовід від Перези до Давида. Між Обидом а Ессеєм не згадується про нікого. Чи се може задля браку важних звязків, або тому, що від Нахзона до Ессея жили дуже довгі віки, і кождий в своїй старості породив сина? Се останнє заключення є поперте словами святого Писання: “Троє ж старших синів Ессеєвих пійшли з Саулом на війну... Давид же був найменший”. Давид був восьмим сином Ессея. (1 Самуїла 17:13,14) “Давид же був сином одного Ефратія із Бетлеєма Юдиного, на ім’я Ессея, що було в його вісім синів. За Саулового віку був се старий чоловік і геть то старший між мужами”. – 1 Самуїла 17:12

Поданий тут родовід не є сухим і неважним матеріалом, але в дійсности робить книгу Рут важною і значущою. Бог мав важну ціль в установленню сього родоvodu тут. Він зачавсь іще коли Яків був в Канаан краю, і нім він пішов до Єгипту, і тягнеться до Давида, котрий стався царем. Переза, про котрого тут згадується найперше, народився в Канаан землі нім Юда пішов з Яковом до Єгипту. (1 Мойсея 38:27–29) Переза поро

див Езрона в Єгипті в часі 215 років перебування ізраїльтянів там. Обидва як Переза так і Езрон померли в Єгипті. (1 Мойсея 46:12) Отже виходить, що Езрон породив Рама ще в Єгипті, і можливо, коли Йосиф ще жив. Він є названий Арама в Маттея 3:1, і се ім'я означає “високий”. Рам був братом Гелувая (1 Паралипоменон 2:9, *замітка*), котрий був прапрадідом Базалеїла котрий збудував намет у пустині. (1 Паралипоменон 2:19,20; 2 Мойсея 31:1,2) Рам породив Аминадаба коли він іще був в Єгипті, його ім'я значить “чоловік шляхотности” або “люди щедроти”. Коли він ще був в Єгипті, і перед виходом ізраїльтян з Єгипту, Аминадаб породив Нахзона, можливо в часі народження Мойсея. Нахзон був зроблений гетьманом покоління Юди в часі виходу. (4 Мойсея 1:4–7; 2:3) Нахзон був замішаний в бунті у пустині і там він помер... його ім'я значить “захоплений”. (4 Мойсея 14:1–38) Нахзон породив Салмона зараз перед виходом або скоро потім, тому, що він не міг мати більше чим двадцять років віку з початком виходу, позаяк він увійшов в землю Канаан з Йозією і брав участь в облозі Ерихона. В Ерихоні Салмон стрінувся з Рахабою облудницею і оженився з нею, із сеї то злуки Салмона і Рахаби народився Бооз, котрого ім'я стало визначним в книзі Рут. Про Бооза згадується також в Маттея 1:5

Се є інтересним тут завважати, що в родоводі,

котрий веде до Давида і до Ісуса є представлені три жінки, котру кожную із них гіпокритичні критики Біблії нап'ятували б як неморальні. Дві із них були поза угодою зробленою з Ізраїлем, і можливо що і та трета була поза тією угодою. Сі три жінки є: Тамара, Рагаба і Рут. Кожда із них показала свою повагу до Божого закону й Його ім'я і щиро бажали служити Йому й Його народові. Кожда із сих трьох жінок вступила у відповідній хвилі й злучила перервану лінію і схоронила ім'я Юди, з котрого то покоління Єгова дав своє слово, що мав вийти Оправдатель Його ім'я. Онан не хотів оженитися з Тамарою і піднести насіння для свого брата і Бог убив його. Самий Юда опісля несвідомо замішався з Тамарою і оженився із нею, і вона породила Перезу через Юду, а Переза є початком родоводу згаданого в книзі Рут, котрий провадить до Давида. Рагаба блудниця з Ерихону оженилась з Салмоном, котрий породив Бооза із нею.

Рагаба була принята і признана Єговою, та не тому, що вона була облудницею, але тому, що вона мала віру в Бога і служила Йому, і тому вона схоронена. “Вірою Раава блудниця не згинула з невірними, прийнявши підглядників з миром”. (Жидів 11:31) “Так само і Раава блудниця хіба не з діл оправдалась, прийнявши посланців і вивівши їх іншою дорогою?” (Якова 2:25) Се була її віра, звязана з її роботою із пос

вячення до Бога, що запровадила її до схоронення.

Третьою жінкою є Рут моабитянка, котра віддалась за Бооза і породила сина Обида, котрий був отцем Ессея; а восьмий син Ессея, і без сумніву останній, був Давид, котрого Бог помазав царем над Ізраїлем, і котрий головно представляв Ісуса Христа, Царя над царями. Сі факти тут є гідні до застановлення, тому що Бог не схоронив сих жінок задля так званого “виробленого характеру”, але тому, що вони указали свою любов до Нього і через їх віру показали діла.

Мабуть Салмон породив Бооза в Вефлеємі, тому що те місто Салмон отримав яко насліддє і був знаний як отець Вефлеєму. (1 Паралипомон 2:51,54) Салмон мабуть був вже старший віком коли він оженився з Рагабою; і Бооз народився в пізнім віку від Салмона. Також Давид, восьмий син, був сином Ессея, який вже був в старшому віці. Отже як здається, то нема причини заключати, що в тім родоводі бракує кулка (звязку) між Обидом а Есейом.

ДІМ ЄГОВИ

Книга Рут возвеличує вагу Єгового ім'я. Се є дальшим доказом, що від часу Авраама замір Єгови збудувати головну організацію поступав

славним кроком вперед. Спевістю, що Сатана старався перешкодити кожному кроку, і без сумніву думав, що він успішно перешкаджав в Божих замірах. Бог дозволив Сатані йти його злою дорогою і думати, що він зможе перешкодити Божому замірі вивести насіння і царство, котре б знищило Сатану і його організацію. Се є вельми інтересно слідити за розвойом кожного кроку Єгового заміру, котрий провадить до помазання царя Давида, котрий представляв Ісуса Христа, Царя царів.

Авраам замешкував в Халдеї, на схід від Євфрату, але, почувши приказ Бога Єгови, щоби перебратись до незнаного краю, він послухав сього приказу. Перебрівши через води Єфрату, він подорожував на полудень до Канаану, де Бог післав його. Хотя й Єгова обіцяв сина Авраамові, “насіння в котрому всі народи землі будуть благословенні”, однак те обіцяне насіння, як здавалось, мало упасти, тому що Авраам і Сара були обидвої застарі родити діти. Однак Авраамова віра в Бога була сильна, і коли він був около сто років віку, Бог нагородив його віру і Сара породила Ісаака, котрий був прообразом на Христа Царя. (Римлян 4:19) Авраам представляв Єгову; Сара його жена представляла Божу організацію; і Ісаак був типом Божого возлюбленого сина, Ісуса Христа, а народження Ісаака було прообразом часу радости, коли царство

мало прийти. (Галат 4:24–31; Ісаїї 54:1–8) Божа царська обітниця була дана синові Ісаака Якові через чудесне вмішання Бога Єгови. Яків був отцем Юди, голови покоління, котрому обітниця була дана відносно царя, котрий мав володіти світом. (1 Мойсея 49:10) Юда стався отцем Перези через Тамару, його невістку, серед таких обставин, котрі критики Біблії називають безчесними. Се ясно показує, що Єгова так покермував обставинами, серед котрих Переза вродився, що він стався кілком (зв'язком) в родоводі, котрий провадив до царя. Книга Рут зачинає тут родовід і веде звідси аж до Давида.

Сей факт, що в сім родоводі книги Рут не згадується про міжпосередні генерації, показує, що кождий чоловік згаданий там жив много літ нім він породив сина згаданого в родоводі. Се показує, що там були постійні труднощі підтримувати царську лінію. Єгова дав своє слово, що Оправдатель вийде з покоління Юдиного, отже тому Сатана старався перешкодити в родоводі того покоління. В різних інтервалах часу здавалось, що неначе слово Боже не сповниться, і в кождім часі Єгова приходив з поміччю, як се показано з книзі Рут. Слово Єгови й ім'я остаточно побідають, і нема сили, щоби успішно перешкодила сьому.

У всіх сих століттях Єгова поступав після своєї волі і замірів, щоби збудувати свій дім або сто

лицю своєї організації, у котрій Він замешкає урядово через Ісуса Христа, котрого Він помазав на Голову її. Він нікого не змушує входити в свій дім. Він навіть нікого не запрошує входити в свій дім, аж поки хтось не покаже перше правдивого бажання се вчинити, і тоді урочисто згодиться чинити Божу волю. І по тій причині Він велів своєму пророкові писати: “Одного в Господа прошу, одного тільки бажаю: Жити в домі Господнім поки життя мого, щоб дивитись на благость Господню і служити в храмі Його”. – Псальма 27:4

Рут мала се щире бажання висказане словами псальміста, і тому вона сильно постановила стати по стороні Єгови, коли вона заявила Ноемі, що Єгова все буде її Богом. Вона доказала свою любов до Єгови через пильне служення Йому. Без сумніву, що там були в Ізраїлі й такі, котрі бажали не допустити Рут до покоління юдиного, і нині є також такі, котрі признають, що вони є в угоді з Богом, але котрі бажали б не допустити до Його дому і до Його служби тих, що були приведені до Його служби в сих останніх днях. “Близший родич” кляса виконує сю саму річ. Вони не люблять Бога, і Він не схоронить їх.

Через обидві книжки Рут і Естер Бог Єгова показав ясно, що Він єдиний вибирає тих, що будуть членами Його царського дому. Він зробив натиск на факт, що Він не вибирає чоловіків й

жінок задля їх поверховної краси, ані задля їх солодкого і прекрасного характеру, або задля їх особистої вартости. Він запрошує до свого дому лише тих, що мають правдиву і стійку віру в Нього, таку як показав Авраам. Запрошені Ним мусять затримати свою невинність взглядом Нього, і то серед трудних обставин. Він вибирає і признає тих, котрі з несамолюбства бажають вірно служити в Його ім'я. Серед усяких проб і горя, які вони переходять, коли вони подорожують до царства, і котрі приходять на них задля опозиції зі сторони Сатани й його агентів, Єгова ясно показує, що хто буде дальше любити Його, того Він схоронить. (Псальма 145:20) Ся велика лекція головно є показана в книзі Естер і Рут. Ісус Христос тепер вивисшений до найвисшого місця в Божім домі, і є Головою Його всесвітньої організації. Своїх помазанників, котрі є вірні Йому, Єгова прийме до свого дому, де вони будуть жити по віки й будуть оглядати неописану красоту Єгови, і будуть вічно вчитися від Нього, і через безконечні віки співати пісню для Його слави.

НОВЕ ІМ'Я

Міжнародна конвенція послідувателів Христа відбулась в Колумбус, Огайо, липня 24 до 30, 1931 року. Вони були зібрані разом з між ріжних народів в світі, представ

ляючи многі язики. На 26-те липня відбулось велике зібрання, на котрім прийнято одноголосно слідуючу резолюцію, котру посилаємо для інформації людей світа.

(Увага видавців)

Позаяк, около 1874 року, в сповненню Божественного пророцтва, Господь Ісус Христос зачав приготовляти дорогу перед Єговою і привертати своїм вірним послідувачам на землі ясніше виrozumіння головних правд, які навчав Ісус і Його апостоли і котрі через століття були закриті через навчення фальшивих наук; і:

Позаяк, від того часу через більше чим сорок років Карл Т. Русель, вірний послідувач Ісуса Христа і слуга Бога Єгови провадив громаду своїх братів в Христі в проповідуванню і навчанню Божественного слова, а головнo відносно другого приходу Христа, установлення Його царства, і повернення чоловіка до совершенности на землі; і щоби провадити таку працю після порядку, та згадана громада Християн зорганізувала корпорації знані як: Товариство Вартової Башти Біблії і Брошур, Міжнародне Товариство Дослідників Біблії і Товариство Проповідників для Людей, і вони уживали і тепер уживають сі корпорації для видання книжок, магазинів і іншої біблійної літератури; і що збігом часу ся громада Християн була знана під іменем як “Руселісти”, “Люди Зоріння Тисячліття”, “Міжнародне Товариство Дослідників Біблії”, і під ін

шими подібними іменами; і:

Позаяк, зараз по смерті Карла Т. Руселя постав розділ між тими, що співпрацювали в тій роботі і поважне число відійшло від Товариства *Вартової Бапти*, Біблії і Брошур, і котрі від того часу відмовились співпрацювати із згаданим Товариством і його роботою і котрі відмовились прийняти правду в *Вартовій Бапті* і в інших виданнях повисше згаданого Товариства, і котрі противились і противляться роботі згаданого Товариства в голошенню теперішньої новини о царстві Божім і про день гніву нашого Бога проти всеї сатанської організації; і тому, що згадані противники сформувались в різні й розмаїті громади і називали себе і далше називаються “Дослідниками Біблії”, “Стоваришені Дослідники Біблії”, “Руселісти, що навчають після пояснень Пастора Руселя”, “Стенд Фестері” і подібними іменами, всі котрі спричиняють замішання і непорозуміння:

Отже, для того, щоби наше правдиве становисько було всім знане, і віруючи, що се є в гармонії з волею Божою, відкритою в Його слові, ми постановляємо, як слідує:

Що ми маємо велику любов до брата Карла Т. Руселя задля його праці і ми радо признаємо, що Господь уживав його і вельми благословив його працю; однак ми не можемо згідно зі словом Божим дозволити називати себе ім’ям “Руселісти”,

що Товариство *Вартової Башти*, Біблії і Брошур і Товариство Проповідників для Людей, є лише імена корпорацій, котрі то корпорації ми яко громада Християн утримуємо, контролюємо і вживаємо для виконувannya нашої роботи в послушенстві до Божих приказів, однак жадного із сих імен не можна властиво пристосувати до нас яко до тіла Христового, котрі йдемо слідами нашого Господа Ісуса Христа; що ми досліджуємо Біблію, але яко тіло Християн, становлячи Товариство, ми відмовляємось брати на себе або бути названими ім'ям “Дослідники Біблії” або подібними іменами, щоби показати нашу властиву позицію перед Господом; ми відмовляємось носити або бути названими ім'ям якого будь чоловіка.

Що, будучи куплені дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, нашого Відкупителя, оправдані й споджені Богом Єговою і покликані до Його царства, ми без вагання заявляємо наше цілковите підданство Богу Єгови і Його царству; що ми є слуги Бога Єгови назначені виконувати роботу в Його ім'я, і, в послушенстві до Його заповідей, ми доручуємо свідчення Ісуса Христа, і повідомляємо людей, що Єгова є правдивий й Всемогучий Бог; отже ми радісно обіймаємо і приймаємо ім'я, котре уста Господа Бога виповіли, і ми бажаємо бути знанні і кликані ім'ям, *свідки Єгови*. – Ісаї 43:10–12: 62:2, Одкриття 12:17

Яко свідки Єгови наша одинока ціль є, бути цілковито послухними до Його приказів; сповіщати, що Він є єдиний правдивий і Всемогучий Бог; що Його слово є правда і Його імені належить всяка честь і слава; що Ісус Христос є Божий цар, котрого Він посадив на престолі влади; що Його царство тепер приходить, і в послушенстві до Господніх приказів ми мусимо голосити сю радісну новину яко свідоцтво народам, і повідомити володарів й людей про сатанську жорстоку і гноблючу організацію, головну відносно “християнства”, котре є найбільшою злобною частию тої видимої організації; і про Божий замір вскорі знищити сатанську організацію, котре то велике діло буде скоро завершене Христом, і цар дасть послухним людям на землі мир, добробут, свободу, здоровля, щастя і вічне життя; що царство Боже є надією світа і іншої надії нема, і що ся вість мусить бути доручена тими, котрі є свідками Єгови. Ми покірно запрошуємо всіх одиниць, цілковито посвячених Єгові й Його царству, злучитися в проголошуванню сеї радісної новини, щоб піднести справедливий прапор Господень, і щоб люди могли знати де знайти правду, надію й поміч; а понад усе, щоб велике й святе ім’я Бога Єгови було оправдане і вивисшене.